

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 25

Dimecres, 11 de juliol de 2007

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 18

Í N D E X

Projecte de llei

pel qual es crea el Centre d'Estudis d'Opinió i se'n regulen els procediments i el funcionament
(tram. 200-00011/08) (p. 3)

Interpелlació

al Govern sobre la política amb relació a la situació laboral dels membres del Cos de Mossos d'Esquadra
(tram. 300-00053/08) (p. 10)

Projecte de llei

de creació de l'Agència Tributària de Catalunya (tram. 200-00015/08) (p. 15)

Proposició de llei

de modificació dels articles 85 i 86 de la Llei 13/1989, del 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (debat de totalitat)
(tram. 202-00013/08) (p. 27)

Interpелlació

al Govern sobre la seva responsabilitat en la gestió de les infraestructures (tram. 300-00057/08) (p. 33)

Salutació

als representants del Consell Regional Migdia - Pirineus (p. 38)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00070/08) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00069/08) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre la posició i les propostes del Govern amb relació a les infraestructures que Catalunya necessita (tram. 317-00071/08) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00068/08) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00072/08) (p. 43)

al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00073/08) (p. 44)

al Govern sobre els motius pels quals no ha recorregut contra la normativa estatal en matèria de formació ocupacional davant la jurisdicció constitucional (tram. 310-00096/08) (p. 45)

→

al Govern sobre la creació d'una facultat de medicina a Girona (tram. 310-00097/08) (p. 46)

al Govern sobre el balanç de l'aprovació i el desplegament del Pla director urbanístic de les colònies industrials del Llobregat (tram. 310-00095/08) (p. 47)

al Govern sobre la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea sobre la Xarxa Natura 2000 (tram. 310-00093/08) (p. 48)

al Govern sobre les polítiques de suport al sector turístic per a augmentar-ne la competitivitat, la sostenibilitat i la qualitat (tram. 310-00091/08) (p. 49)

al Govern sobre l'aplicació del Pla estratègic d'ordenació de l'atenció de pediatria a l'atenció primària (tram. 310-00094/08) (p. 50)

Interpellació

al Govern sobre el balanç de l'execució de l'obra pública (tram. 300-00060/08) (p. 51)

Interpellació

al Govern sobre la problemàtica de les persones amb trastorn per dèficit d'atenció amb hiperactivitat (tram. 300-00058/08) (p. 56)

Interpellació

al Govern sobre l'actuació i l'orientació del Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 300-00059/08) (p. 60)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç del desplegament de l'Estatut d'autonomia (tram. 302-00044/08) (p. 65)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures contra els maltractaments infantils (tram. 302-00045/08) (p. 72)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la formació professional en l'àmbit del sistema educatiu (tram. 302-00046/08) (p. 78)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPEC reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 18

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i els lletrats Sr. Bayona i Rocamora i Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, i la consellera de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de Llei pel qual es crea el Centre d'Estudis d'Opinió i se'n regulen els procediments i el funcionament (tram. 200-00011/08). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC, 101).

2. Projecte de Llei de creació de l'Agència Tributària de Catalunya (tram. 200-00015/08). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC, 101).

3. Proposició de Llei de modificació dels articles 85 i 86 de la Llei 13/1989, del 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (tram. 202-00013/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat.

4. Interpellació al Govern sobre la política amb relació a la situació laboral dels membres del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 300-00053/08). Montserrat Nebrera González, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

5. Interpellació al Govern sobre la seva responsabilitat en la gestió de les infraestructures (tram. 300-00057/08). Daniel Sirera i Bellés, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

6. Interpellació al Govern sobre el balanç de l'execució de l'obra pública (tram. 300-00060/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

7. Interpellació al Govern sobre la problemàtica de les persones amb trastorn per déficit d'atenció amb hiperactivitat (tram. 300-00058/08). Antonio Robles Almeida, del Grup Mixt. Substanciació.

8. Interpellació al Govern sobre l'actuació i l'orientació del Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 300-00059/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

9. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç del desplegament de l'Estatut d'autonomia (tram. 302-00044/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

10. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures contra els maltractaments infantils (tram. 302-00045/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la formació professional en l'àmbit del sistema educatiu

(tram. 302-00046/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

12. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió, i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta presidència, d'acord amb l'article 72.3 del Reglament, proposa l'assentiment de la cambra a una sol·licitud de modificació de l'ordre del dia que ha estat presentada pel conseller de Relacions Institucionals i Participació, en el sentit que el debat del punt número 4 de l'ordre del dia, que és interpellació sobre la política amb relació a la situació laboral dels membres del Cos de Mossos d'Esquadra, es faci a continuació del primer punt de l'ordre del dia.

Hi ha assentiment? (*Pausa.*)

Doncs, queda modificat l'ordre del dia en aquest sentit.

Projecte de Llei pel qual es crea el Centre d'Estudis d'Opinió i se'n regulen els procediments i el funcionament (tram. 200-00011/08)

El primer punt és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre el Projecte de Llei pel qual es crea el Centre d'Estudis d'Opinió i se'n regulen els procediments i el funcionament. D'acord amb els articles 109.4 i 112.1, l'il·lustre diputat senyor David Pérez, que fou designat relator per presentar els treballs de la comissió, té la paraula.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Conseller... Per fer el relat de les diferències del text que avui sotmetem a consideració de la cambra amb el que es va veure el passat 18 d'abril en aquesta mateixa cambra.

Primer de tot, que hem de dir que s'han acceptat per unanimitat nou esmenes tècniques proposades pel lletrat de la ponència; que s'accepta l'esmena de Convergència relativa a la denominació del tema del Consell Rector; que s'accepta l'esmena també número 7, de Convergència, relativa a l'informe anual sobre la qualitat de les enquestes que es fan; que també s'ha fet una transacció per unanimitat a l'esmena de Convergència que planteja «el pressupost del CEO serà aprovat pel Consell Rector»; que també s'ha fet una transacció a les esmenes que han presentat el Partit Popular, el Grup Mixt i Convergència, relativa a la tramitació de les enquestes al Parlament, que es resumiria de la següent manera: vint dies després d'acabat el treball de camp, s'envia

al conseller d'Economia, i aquest conseller, en vint-i-quatre hores, les envia immediatament al president de la Generalitat i al president del Parlament perquè la trameti als grups del Parlament.

Es fa també una transacció a les esmenes del Grup Mixt i Convergència sobre la compareixença del CEO en seu parlamentària, a la comissió que acordi la Junta de Portaveus, i també s'accepta l'esmena 27, de Convergència, relativa a l'informe positiu del Consell Rector sobre empreses homologades. Es fa la transacció..., recordo la intervenció del senyor Sirera en aquest mateix lloc en l'anterior legislatura demanant el «budell» de les enquestes, i també es fa la transacció sobre el fet que els diputats poden demanar les matrius de les dades dels estudis de caràcter electoral. I també s'ha acceptat l'esmena 33, sobre l'accés –crec que era del Grup Mixt– al Registre públic d'enquestes i d'estudis d'opinió.

Ha quedat, diguem-ne, que no s'hauria acceptat a la comissió el paquet d'enquestes del Partit Popular relatiu a la possibilitat que tots els estudis que es fan també en els ajuntaments puguin passar també pel Centre d'Estudis d'Opinió; les esmenes del Grup Mixt que fan referència a la necessitat que el CEO no depengui del Govern, sinó que sigui un organisme que depengui d'aquest Parlament, i de Convergència, una bateria d'esmenes, especialment aquelles que fan..., especialment una que faria referència també a la possibilitat que..., a la necessària independència també política del director del Centre d'Estudis d'Opinió.

Efectivament, lògicament, com a relator, en el moment del posicionament com a grup polític parlamentari faria el perquè des de la majoria no hem acceptat aquestes esmenes que queden vives.

I acabo, senyor president, com sempre, perquè constin en acta els agraïments. En primer lloc, al director del CEO, el Gabi Colomé; al David Fuentes, del Departament d'Economia; al lletrat, el senyor Pitarch, per totes les esmenes tècniques que ens ha aportat, i també jo crec que aquesta vegada potser li hem donat més feina que la necessària. I, si m'ho permeten, també, com a relator, un agraïment personal al Daniel Sirera, al Jordi Turull, a l'Albert Rivera, a la Patrícia Gomà i a la Laia Ortiz.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Iniciem el debat, ara, amb el posicionament i la defensa de les esmenes reservades, per ordre de major a menor. Té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Conseller, senyores i senyors diputats, en el debat de la presa de consideració d'aquest projecte de llei, des del nostre grup parlamentari vam incidir en dues idees força; dèiem que eren dos debats diferents, dos debats no barrejables, igualment important tant l'un com l'altre.

El primer, la primera idea, és que si el que es pretenia era un canvi profund de model, i més en un tema tan

sensible com aquest, hi estàvem i hi estem, doncs, totalment oberts. Parlem-ne i mirem-nos de posar d'acord. És bo, ha de ser bo un acord ampli en una matèria tan sensible com aquesta –estudis, enquestes electorals–, sobre la qual, si em permeten, tanta i tanta brama hi ha hagut i s'ha escrit en els darrers temps.

La segona idea força és que ja no sols es tracta de parlar i de pactar quin és l'instrument, que aquest sigui més o menys acurat a les necessitats, sinó també, i sobretot, quin ús se'n pot fer o se n'ha de fer. L'instrument, l'eina pot ser molt bona, però, si llavors l'ús que se'n fa és pervers o molt sectari, seria allò que pot ser pitjor el remei que la malaltia.

Aquestes eren les nostres dues idees amb què vam situar el debat en la presa de consideració.

Pel que fa al primer punt, valorem positivament les esmenes que ens han estat acceptades o transaccionades. Esmenes, moltes d'elles, referides a reforçar més el contingut de l'òrgan, que passarà, també gràcies a una esmena de Convergència i Unió, a dir-se Consell Rector; a l'elaboració d'un informe sobre la qualitat dels estudis i dels treballs del Centre d'Estudis d'Opinió; aprovació i, per tant, valoració dels mitjans econòmics, del pressupost del Centre d'Estudis d'Opinió; l'informe necessari per a l'homologació de les empreses que en aquest àmbit han de treballar per la Generalitat, etcètera. O també esmenes acceptades o transaccionades que han anat en la línia d'incrementar i facilitar tot el referit a l'accés a les dades, estudis, etcètera, del Centre d'Estudis d'Opinió. N'han estat força, les acceptades i transaccionades, i creiem, molt modestament, que milloren o aclareixen aquest nou instrument, aquest nou organisme que serà regulat per llei a partir de..., si avui en prospera l'aprovació.

Ara bé, creiem que podien haver anat més enllà, molt més enllà, si el que es volia, es pretenia, s'anunciava, era un canvi de model stricto sensu. El CAC, per exemple, va representar un canvi de model en el seu àmbit, o el que s'està discutint del Consell de les Arts pot suposar un canvi clar de model en el seu àmbit corresponent. Aquí, en canvi, no neguem els avenços, però creiem que ens quedem a mig camí, sobretot pel que fa referència al paper d'aquest Parlament, per la mateixa composició del Consell Rector, que serà clarament, manifestament governamental. I dic això perquè ningú es fes a la idea d'una altra cosa. Aquest Parlament tindrà un paper en la composició del Consell Rector, però no serà ni molt menys prioritari, com en els altres dos exemples que he posat: el CAC o el que s'està tramitant del Consell de les Arts.

En aquest sentit, sí que l'altra cara de la moneda, en positiu, és l'esmena que ens ha estat acceptada, transaccionada, de l'obligatorietat de compareixer del Centre d'Estudis d'Opinió..., i quan diem «el Centre d'Estudis d'Opinió» vam quedar que tant ens referíem al director o directora que en pugui ser com al president/presidenta o als membres del Consell Rector, que compareixeran un mínim de dos cops l'any davant d'una comissió que acordi la Mesa del Parlament. A nosaltres ens hauria agradat anar més enllà, situats en un debat que preveïem –com s'havia generat almenys l'expectativa– de canvi de model stricto sensu.

Ens hem quedat a mig camí, i a partir d'aquí l'ampolla es pot veure o mig plena o mig buida.

El segon tema o la segona idea força que hem mantingut en tot aquest procés va lligat a l'ús que se'n faci, del nou instrument. I aquí les nostres prevencions eren totals. No ens hem de..., per què enganyar. I moltes esmenes al text cal situar-les en aquest context, en la no-utilització sectària i partidista per part de la direcció del Centre d'Estudis d'Opinió.

I per això hem insistit molt que ha de quedar clara i palesa la necessitat de la independència política en l'actuació de qui n'hagi de ser el director o la directora, del Centre d'Estudis d'Opinió, a partir de l'entrada en vigor de la llei. Això és bàsic, justament, per a la credibilitat portes endins i també per a la credibilitat portes enfora de tota la feina que faci el Centre d'Estudis d'Opinió. Una direcció partidista, sectària, seria com destrossar l'eina abans d'estrenar-la. Si qui fa de director o directora es caracteritza per manifestacions sectàries, partidistes, als ulls de tothom el que passarà és que els treballs, els estudis, les enquestes que presentin no tindran ni la força, ni el valor, ni el rigor que se'ls hauria de proposar. Per això nosaltres volem que quedi constància que la independència en l'actuació ha de ser també clarament independència política i gens partidista.

És cert que aquí ens hem «enfrascat» en una discussió lèxica, gramatical. Amb el diputat, amb el senyor Pérez, doncs, hem dedicat molt de temps a parlar de l'abast i del significat de la paraula «independència», però crec que queda clar –almenys pel nostre grup ha estat bàsic– que el director o directora ha de deixar constància formal i ha d'actuar sota el criteri de la independència, que vol dir, que vol dir també independència política i gens partidista. No seria bo veure possibles actuacions del director o directora del Centre d'Estudis d'Opinió, en base al seu càrrec, doncs, qüestionant la legitimitat o el valor d'una força parlamentària; o no seria bo veure el possible director o directora d'un organisme com aquest matisant, justificant el perquè en alguns àmbits, en algunes enquestes, el Govern treu males notes; o no seria bo que hi hagués, per allò que he dit abans..., el director o directora que fes ostentació, en exercici del seu càrrec, de la seva militància política. Per què? No per ell –no per ell–, sinó per allò que deia abans: que als ulls de molta gent podrien perdre força el rigor i el contingut dels treballs que es poguessin realitzar. I aquest és el tema, perquè, si no, tota la feina que haguéssim fet hauria estat en va.

I per això, després de constatar que la significació pels tres grups que donen suport al Govern de la paraula «independència», referida a l'actuació del director, també vol dir «independència política i actuació no partidista», i que, per tant, aquest ha de ser el fil roig i una exigència en l'exercici del càrrec, el nostre posicionament final en aquest text serà favorable. Perquè malgrat el que deia, que l'ampolla no està plena del tot, crec que en un tema tan sensible com aquest –i aquests han estat els esforços– l'hem de derivar més a veure-la més mig plena que no pas més mig buida.

Per això, senyor president, nosaltres retirarem les esmenes que han quedat vives en aquest plenari, a excep-

ció de l'esmena 21, que la mantenim per tal de poder acceptar la transacció que a aquesta ens han proposat els tres partits que donen suport al Govern i que, per tant, hi votariem favorablement.

I, per acabar, agrair als diputats i a les diputades –al senyor David Pérez, a la senyora Patrícia Gomà, al senyor Albert Rivera, al senyor Daniel Sirera i a la senyora Laia Ortiz–, doncs, el bon to que en tot moment ha presidit el debat, la discussió, que en alguns aspectes ha estat intents i que en alguns punts estàvem allunyats, però hi ha hagut aquest bon to que ens ha permès, jo crec, acabar fent, doncs, una bona feina. I també al lletrat, senyor Pitarch, que ens ha assistit en tot moment.

Res més, i moltes gràcies, senyor president, conseller, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, per defensar les seves esmenes, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, breument, per manifestar la nostra satisfacció per l'aprovació avui d'aquesta llei, una llei que, d'alguna manera, ve a recollir el que ha estat la reivindicació històrica i la gran queixa del Partit Popular amb relació al fet que nosaltres crèiem que aquest organisme de cap manera havia d'estar inserit dintre del que és l'Institut d'Estadística de Catalunya, no? Sempre havíem dit que les enquestes no eren estadística, sinó que eren una altra cosa, i per tant avui, doncs, el Parlament ve a dir allò que el Partit Popular ja fa alguns anys que va dir, no?

S'ha explicat molt a bastament el contingut d'aquesta llei. Hem tingut dos debats sencers, un a l'anterior legislatura i un en aquesta, i per tant jo crec que el que és el pal de paller d'aquesta llei és aquest canvi, el fet que es tregui de l'àmbit de l'Institut d'Estadística per passar a configurar-se com un organisme autònom de caràcter administratiu. Continua depenent del Departament d'Economia. Segurament hi havien altres fórmules: que depengués de Presidència o del conseller de Vicepresidència, però li he de confessar, senyor conseller, que entre que depengui del conseller de la Vicepresidència o de vostè, nosaltres estem molt més tranquils que depengui de vostè.

En qualsevol cas, ha estat una llei molt treballada, molt consensuada, fins i tot abans d'arribar al Parlament. Hem estat treballant molt de temps, tant amb el director del CEO com amb la resta de grups parlamentaris. I, per tant, nosaltres hem fet aquestes esmenes, a què el senyor Pérez ja s'ha referit, moltes d'elles han estat incorporades abans del tràmit parlamentari i altres també en el tràmit parlamentari: el que jo dic, poder accedir als budells de les enquestes, i també aquesta circumstància que l'enquesta arribi alhora al Govern de Catalunya i al president del Parlament per tal que tinguem, com a mínim, les mateixes oportunitats d'«aprofitar-nos», entre cometes, si em permeten l'expressió, d'aquesta tasca que faci el CEO.

És cert que queden vives, resten vives, quatre esmenes del grup parlamentari, que van en la línia que les enquestes dels ajuntaments també passin pel Centre d'Estudis d'Opinió. Nosaltres, al marge de l'autonomia municipal, que és respectable i respectada, sí que és veritat que pensem que si la creació del CEO i els mecanismes de control que està tenint el CEO són bons pel Govern de Catalunya, també haurien de ser bons pels ajuntaments de Catalunya.

I, per tant, sé que aquestes són unes esmenes que no tiraran endavant, però òbviament nosaltres volem deixar constància del fet que ens hauria agradat poder incorporar els ajuntaments sota el paraigües del CEO.

Ho dic perquè és cert que, gràcies a la creació del CEO i també crec que gràcies a la tasca del director, hem tingut tres anys llargs de pax amb relació a les enquestes, no hem tingut escàndols de cap mena, que ens hi tenien acostumats anteriors governs, i, per tant, jo crec que s'ha fet una molt bona tasca.

Jo acabo, senyor president. Honorable conseller, jo crec que les coses es poden fer bé o es poden fer malament, i amb aquesta llei, en el tràmit parlamentari i previ parlamentari d'aquesta llei, les coses s'han fet bé. Jo crec que vostè ha tingut, a més a més, la fortuna de comptar amb els bons afers del director del CEO i també del ponent del grup socialista que han contribuït de manera decisiva al fet que aquesta llei pugui arribar molt consensuada.

Donar les gràcies, com han fet la resta de persones que han intervingut, als diferents ponents, i també agrair especialment el senyor Pitarch la tasca d'ordenació d'esmenes i de suport tècnic, perquè, a més a més, li hem posat especialment difícil la seva tasca.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per fixar ara la posició... No; té la paraula, encara per defensar esmenes, en aquest cas el Grup parlamentari Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, diputats i diputades, nosaltres el primer que volem fer és saludar el senyor Colomé i saludar també els universitaris que tenim avui, que ens visiten aquí al Parlament i que estan treballant aquí aquesta setmana.

Al marge d'això, nosaltres amb aquesta llei tenim una sensació una mica de dues cares de la moneda, com ja s'ha dit des d'un altre portaveu, o agredolça, o com es vulgui dir. Perquè quan vam començar i quan vam fer la primera presentació, quan es va fer aquí l'entrada a tràmit, l'admissió a tràmit, d'aquesta llei, ja vam manifestar la nostra preocupació per quin tipus d'organisme volíem, i volíem o esperàvem que es pogués aconseguir un organisme de caràcter parlamentari i no de caràcter governamental.

És cert que amb aquesta llei es dona mitja passa endavant, però no la passa endavant que voldríem o que des del nostre grup hauríem volgut. Nosaltres, per tant, hi

tenim punts a favor, i hem tingut transaccions, i hem tingut alguns acords amb alguns grups parlamentaris, com s'ha comentat des d'aquí pel mateix relator, i, per altra banda, també hem mantingut vives algunes esmenes, per coherència i per model d'organisme.

En primer lloc anirem a veure els punts positius, diguéssim, aquells que considerem que han sigut un encert i que han sigut a més un acord entre la majoria o entre tots els grups.

Primer, considerem positivament que pugui ser un organisme autònom. És millor entendre com tenim ara mateix..., o com quedarà quan s'aprovi aquesta llei, el CEO, que no com està actualment, depenent d'un altre institut, és millor que sigui un organisme autònom.

Creiem que és molt bo que s'hagi aconseguit una compareixença en seu parlamentària de la direcció del CEO, perquè entenem que és un organisme que, com que vetlla o com que hauria de vetllar per la pluralitat i per l'objectivitat a l'hora d'analitzar les enquestes i l'opinió política dels catalans, és molt bo que pugui tenir una compareixença en el Parlament, anual, per poder treballar i per poder conèixer de primera mà quin és aquest treball i quina és aquesta objectivitat que se li suposa.

Per altra banda, també creiem que és positiu que es faci una regulació expressa per llei d'aquest organisme i, per tant, passem una pàgina de la situació actual que tenia aquest organisme.

Ara bé, també hi han altres punts en què hem mantingut aquestes esmenes, perquè creiem que no responen a aquesta expectativa que havíem creat nosaltres i que segurament hauria sigut una passa completa, com deia.

Nosaltres creiem que la designació governamental de la immensa majoria de membres del CEO, del mateix director, i la dependència orgànica del Departament d'Economia fan, sense dubte, que sigui un organisme governamental. Això no és que sigui positiu ni negatiu, sinó que és un altre model. El model que nosaltres creïem quan es va prometre, quan es va entrar amb aquesta llei com un canvi de model..., pensàvem que seria molt més convenient que fos aquest Parlament, per una majoria reforçada d'aquesta cambra, qui escollís el mateix director. I aquesta és una de les esmenes que tenim vives.

I creïem que la seu parlamentària havia de ser o havia de passar a ser una mica la depenent o la dependència d'aquest organisme. Això no ha estat així, com deia hem donat mitja passa, i, per tant, hauríem celebrat que s'hagués fet aquesta passa més valenta en aquest sentit.

Per altra banda, també n'hem mantingut vives, per coherència, en un altre punt important per nosaltres, que era l'exclusivitat. En aquesta llei, que s'aprovarà segurament avui mateix, hi ha un punt on parla de les enquestes del CEO, quin tipus d'enquestes realitza, que són enquestes de caràcter polític, però per altra banda es deixa oberta la porta que els departaments puguin fer les seves enquestes. Evidentment els departaments poden fer enquestes de serveis concrets, però el que entenem nosaltres és que si es crea un organisme per llei i es regula un organisme de què depenen o haurien de dependre totes les enquestes de la Generalitat, el normal, el més objectiu possible hauria sigut que totes les enquestes, l'exclusivitat de les

enquestes de la Generalitat, haguessin sigut realitzades, aquestes enquestes, pel CEO.

És cert que hi ha una menció que han de passar, en una mena de vistiplau, pel CEO, però des del nostre punt de vista hauria sigut més garant precisament haver fet que el CEO fes totes les enquestes. Ja que creem un organisme només per fer enquestes a la Generalitat, que s'encarregui de totes les enquestes de la Generalitat i no que cada departament pugui anar fent les seves enquestes.

A més a més, queda una mica difús el tema del contingut de les enquestes dels departaments, ja que es parla de directament o indirectament de caràcter polític. Per tant, per nosaltres hauria estat més valent, ho torno a dir, haver tancat aquesta exclusivitat perquè aquest Centre d'Estudis d'Opinió hagués sigut l'únic centre que fes enquestes de la Generalitat.

I aquests dos punts, el d'exclusivitat i el punt de dependència parlamentària, són bàsicament les esmenes que queden vives, les que hem deixat. Hem retirat la número 4, si no m'equivoco, i la número 14, i queden vives les esmenes 15, 16, 17 i 18, relatives a l'exclusivitat; i les altres, la 3 i la 9, relatives a la dependència no orgànica en aquest cas governamental, sinó d'un organisme que depengui del Parlament.

Bàsicament, són aquests els dos conceptes. Nosaltres, ho torno a dir, veiem positivament la passa que es dona o la mitja passa que es dona endavant amb la llei. Però per coherència i pel model d'organismes creiem que hem de començar a donar passes perquè els organismes que han de garantir una pluralitat, que han de garantir una objectivitat, passin a dependre del Parlament.

S'està fent i s'ha fet en aquesta cambra amb altres organismes; està el Consell de les Arts, per exemple, sense anar més lluny, que s'ha pres aquesta filosofia. Ens hauria agradat veure que un tema tan sensible com és l'opinió política i les enquestes sobre l'opinió que tenen els catalans respecte a les situacions a Catalunya hagués passat a dependre del Parlament i la seves designacions haguessin estat parlamentàries.

És la nostra forma d'entendre la independència i l'objectivitat dels òrgans. En aquest cas no s'ha anat tan lluny, s'ha quedat a..., no hem aprofitat, segurament, l'oportunitat per donar una passa bastant més gran endavant. Però en qualsevol cas nosaltres, per aquesta coherència, no posarem traves a l'aprovació d'aquesta llei, però sí que mantindrem una posició coherent d'abstenció. Perquè creiem que..., tenint en compte les esmenes que deixem i per aquesta coherència, doncs, volem deixar que passi endavant aquesta llei, però manifestar públicament i deixar constància de la nostra voluntat d'haver anat més lluny amb aquest organisme.

Igualment que han fet els meus companys, donar les gràcies tant al relator com als altres companys ponents de la llei, representants de cada grup, al senyor Pitarch i a totes les persones que hi han col·laborat, i desitjar, doncs, al Centre d'Estudis d'Opinió una bona feina, i que esperem que, amb aquesta llei que s'aprova, tot i no ser la que nosaltres desitjàriem, doncs, funcioni millor i amb més autonomia de la que té fins ara.

Moltes gràcies.

El president

Poden fixar ara la posició els grups parlamentaris. I, en primer lloc, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president; per posicionar-nos sobre les esmenes que queden vives del Grup Popular, les esmenes aquests relatives al fet que tot el que es faci des dels ajuntaments passi també pel Centre d'Estudis d'Opinió.

Jo estic d'acord que segurament algun dia en aquest país totes les enquestes que fan les administracions públiques puguin estar en algun lloc, com a mínim perquè algú les pugui veure, les pugui consultar, les pugui facilitar. No és el cas del que estem parlant ara; estem parlant d'una altra cosa, eh? De fet, les esmenes que queden vives per part del Partit Popular diuen una altra cosa, una cosa diferent.

I és en aquest sentit que, des de la comprensió de les seves esmenes, també amb tota la convicció hi votarem en contra. Perquè pensem que els ajuntaments que volen fer enquestes no han de passar necessàriament pel Centre d'Estudis d'Opinió i no han de tenir aquest grau de tutela. Jo crec que els ajuntaments tenen reconeguda la seva autonomia i, per tant, poden fer el que vulguin sense haver de passar pels mecanismes de control parlamentari.

En qualsevol cas, sí que li agraïm el to de la seva intervenció i sobretot el sentit de veure que en aquesta llei són moltes o moltíssimes més les coses que ens uneixen que no les coses que en aquest sentit ens separen.

De la mateixa manera, la total coherència de l'Albert Rivera a l'hora de presentar les seves esmenes. I, en qualsevol cas, amb la confessió per part del que li parla que en algun moment també aquest grup parlamentari havia pensat que potser hauria estat bo que el CEO depengui també del Parlament de Catalunya.

Però en qualsevol cas nosaltres pensem, i així ho vam manifestar a la ponència, que, primer, tots els governs fan enquestes –tots els governs fan enquestes. Segon, tots els governs sempre faran enquestes, i tercer, i el més important, que tots els governs han de fer enquestes. Perquè és bo –perquè és bo–, perquè millora la seva gestió de cara als ciutadans. Els governs fan enquestes no per tenir més informació, sinó per millorar la gestió de cara als ciutadans. I, per tant, les enquestes les ha de fer el Govern. I el que diu aquesta llei és, fonamentalment, d'acord, el Govern que faci l'enquesta, però que aquesta informació, que és una informació important, que és una informació clau, estigui a disposició immediatament de tots els grups parlamentaris.

Jo crec que aquest és, per tant, l'eix central del que hauria de ser aquesta llei, i, per tant, jo crec que aquest és l'objectiu de la llei. I, en aquest sentit, jo crec que és millor aquest sistema, que el que faci l'enquesta sigui el Govern i que a partir d'aquí envii immediatament tota la informació a tots els grups parlamentaris.

Agraïm també l'actitud del Grup de Convergència i Unió. De fet, hem acceptat moltes esmenes i hem tran-

saccionat moltes esmenes de les que havia presentat, i, en aquest sentit, jo crec que s'ha d'agrair el fet que retiri les seves esmenes i assumeixi el contingut de la llei.

Efectivament, ens vam «enfrascar» en una discussió, potser més semàntica que d'altre estil. Per nosaltres la política és quelcom positiu; dedicar-se a la polis, al servei als altres és quelcom positiu. I, per tant, voler que algú no sigui polític és... Però jo estic convençut que per vostè també, i en aquest sentit nosaltres també estem d'acord amb vostè que ningú pot fer partidisme en la utilització de les enquestes, que ningú pot fer partidisme a l'hora de gestionar el tema de les enquestes.

Estic absolutament d'acord que això no serà així, perquè, en el projecte de llei que ens ha posat el Govern sobre la taula, aquest és el tronc central d'aquest projecte de llei. El Govern ha de fer enquestes, però les enquestes s'han de fer amb rigor, s'han de fer amb seriositat, s'han de fer bé, han de tenir mecanismes de control, s'han de fer també amb la possibilitat de control parlamentari de la gent que faci les enquestes i també s'han de fer sense que ningú es pugui aprofitar d'aquestes enquestes.

Jo crec que aquesta és l'essència de la llei. I en aquest sentit jo crec que coincidim plenament en la possibilitat que ningú pugui fer partidisme a l'hora de gestionar les enquestes.

En qualsevol cas, hi insisteixo, jo crec que era més una qüestió semàntica, de si política o no política, en el sentit de veure la política –estic convençut que vostès també veuen la política com una cosa positiva– com una cosa que és necessària i com una cosa de què tots ens hem de sentir orgullosos de fer el que fem.

Un últim agraïment, per descomptat, també a la resta de grups que donen suport al Govern; les seves, diguem-ne, aportacions al text són claríssimes: el consell rector, jo crec que té el segell d'Esquerra Republicana. I també, en aquesta llei, diguem-ne, altres maneres de pensar les enquestes que es fan fora de Catalunya. I jo crec que, en aquest sentit, també un agraïment al conseller, que ens ha permès posar sobre la taula un element..., que jo no sé si en el tràmit parlamentari l'hem millorat o no; hi hem fet molta esmena, no sé si s'ha millorat o no. Però en qualsevol cas –jo crec que s'ha millorat– sí que ha servit perquè no solament sigui el projecte de llei del Govern o dels grups que donen suport al Govern, sinó que finalment sigui segurament..., o amb una aprovació parlamentària molt àmplia.

Mirin, jo crec que el CEO és un organisme de prestigi, i això ho hem pogut comprovar fa molt poques hores. És un organisme de prestigi, segurament més prestigiats fora que aquí, a Catalunya. I per tant, el nostre compromís va més enllà del compromís que ningú pugui fer partidisme. El nostre compromís va més enllà. Nosaltres volem passar full en el tema de les enquestes i volem prestigiar permanentment la tasca del CEO. I prestigiar, perquè ens interessa a tots; ens interessa a tots, a nosaltres, a vostès, a tots, ens interessa que hi hagi un organisme de prestigi a Catalunya. En aquest moment el tenim, hi insisteixo. Fa pocs dies hem pogut comprovar com la tasca d'aquest organisme és de referència a la resta del país, que no tenim en absolut res a envejar a ningú. Jo crec que és tasca de tots, i en aquest sentit també tasca

del que us parla, de prestigiar permanentment i a partir d'ara la tasca que es pugui fer del CEO; més enllà del que pugui fer el director, del que no pugui fer el director. És imprescindible com a país tenir un organisme que faci les enquestes que estigui absolutament prestigiat.

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Senyors i senyores diputats, bé, hem vist que estem davant d'una llei que tracta temes d'alta sensibilitat: les enquestes electorals i els estudis d'opinió, i és per aquest motiu, doncs, que som i hem estat conscients de la dificultat que implicava legislar sobre aquesta matèria. Malgrat tot, hem de tenir present que aquesta llei és necessària, per no dir preceptiva; així ho estableix el Decret 1/2005, que era el que regia fins ara el funcionament del CEO, on en el mateix mandat normatiu se'ns deia l'obligatorietat de crear una norma amb rang de llei per legislar aquesta matèria.

Les bases d'aquesta regulació del projecte que avui debatem les trobem o deriven de la reforma de la Llei d'estadística de Catalunya, de l'any 2003; bases proposades per Esquerra, ho deuen recordar, en un moment especialment difícil –de desprestigi de les enquestes electorals– per dependre de Presidència. Per tant, bases que s'han reconegut sòlides i tècnicament bones, i és per aquest motiu que han estat novament incorporades en aquest projecte de llei. Però ara, a més a més, amb la nova norma millorem; millorem en transparència, millorem en independència, al CEO, en el tractament, doncs, de les enquestes electorals i els estudis d'opinió. Creiem que aquesta llei és un clar exercici de democratització de la informació.

El CEO guanya en independència; guanya en independència al passar a ser un organisme autònom, amb major capacitat i autonomia funcional. Saben que desenvoluparà cinc funcions bàsiques: la realització i supervisió dels estudis d'opinió, la realització de les enquestes electorals, l'assessorament amb relació als criteris tècnics, també la gestió del registre públic d'estudis d'opinió, i, per últim, la difusió dels resultats de l'activitat realitzada. I cal destacar, en relació amb aquest últim punt, la difusió dels resultats, l'impecable exercici de transparència que resulta el procediment de difusió. Es fixa un termini màxim perquè el conseller d'Economia lliuri els resultats dels treballs al president de la Generalitat i al president del Parlament de forma simultània, perquè, doncs, aquest el pugui transmetre a tots els grups parlamentaris.

També resulta destacable en la nova regulació del CEO aquells que esdevenen els seus òrgans: el Consell Rector i el director o directora.

El Consell Rector, que haurà de ser constituït en un termini màxim de quatre mesos, és una important novetat de la llei, que aporta pluralitat i democràcia, a més de qualificació tècnica. Tindrà importants funcions d'assessorament, de seguiment, de supervisió i estarà inte-

grat tant per professionals de l'àmbit acadèmic com per persones expertes, a proposta de cada un dels grups parlamentaris d'aquesta cambra, entre d'altres membres. Per tant, resultat un veritable exercici de democràcia i de pluralitat, a més de ser un segell català propi, si ho comparem amb la regulació d'institucions de similars característiques.

I d'altra banda, doncs, el director o directora del CEO, que, tal com estableix la norma, haurà de deixar constància formal de la seva independència en l'actuació i el sotmetiment al deure de secret. I aquí permeti'm al·ludir a la independència política, a què feia referència el Grup de Convergència i Unió, i és que nosaltres creiem que ha de ser així, però que si incloem en el text legislatiu el terme «independència política» tècnicament no és correcta, perquè resulta que és, al nostre entendre, un concepte jurídic indeterminat, la independència política, perquè, a partir de quin criteri fixem quan una persona és independent polític: la militància, l'afinitat, la simpatia per...? Resulta, doncs, indeterminat; un concepte jurídic indeterminat, que els juristes hem d'evitar-ne la inclusió, en una norma, per la inseguretat que creen.

Per últim, m'agradaria destacar una altra important novetat de la llei, que denota la transparència de la institució, i em refereixo a la obligatorietat de la compareixença del CEO davant del Parlament com a mínim un cop cada període de sessions; també és una molt important novetat d'aquesta llei.

Senyors diputats, estem davant d'una bona llei, una bona llei que avança en independència i en transparència en el tractament de les enquestes electorals i dels estudis d'opinió; llei on hi ha hagut un esforç important d'entesa per part de tots els grups parlamentaris, s'han incorporat totes aquelles esmenes que han ajudat a millorar la norma. Per tant, crec que, en reconeixement d'aquest treball previ, no s'entendria un vot no favorable al text d'un projecte que té unes bones bases comunes compartides per tots els grups.

I per últim, doncs, també agrair al lletrat, senyor Pitarch, i als serveis d'assessorament i gestió de la cambra la seva inestimable col·laboració.

Moltes gràcies, senyors diputats i senyores diputades.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula la il·lustre senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyors i senyores diputats, bé, primer de tot també vull sumar-me a la salutació, primer de tot, al director del Centre d'Estudis d'Opinió, el senyor Gabriel Colomer, i també al seu equip, que avui ens acompanyen. I vull sumar-me també als agraïments per la feina feta durant la ponència, especialment al lletrat de la comissió, el senyor Ismael Pitarch, tant per la qualitat dels seus comentaris i les esmenes tècniques, com per l'esforç pedagògic que ha fet durant tot el procés, tenint en compte que hi ha hagut moments que, sorprenentment, han estat complicats, in-

esperadament complicats, diguem-ho així, i hem d'agrair, doncs, el seu esforç pedagògic. També vull agrair als ponents de tots els grups parlamentaris l'actitud de cooperació i consens durant tot el procés de tramitació.

Jo ja vaig dir-ho en el debat d'admissió a tràmit, i ho torno a repetir, a mi em fa molta il·lusió que la primera llei que aprovi com a ponent d'una llei –aquesta és la primera llei que hi participo com a ponent–, doncs, sigui la del Centre d'Estudis d'Opinió, perquè com a politòloga sé la importància que tenen aquests organismes en el foment dels estudis de les ciències socials al nostre país.

Tenir dades completes, exhaustives i actualitzades, doncs, són elements cabdals en la dinamització de la recerca i el coneixement. I en aquest camp tenim molta feina a fer en el nostre país. Necessitem disposar d'informació, i disposar d'informació ens pot donar les claus per saber quins són els problemes reals de la gent, què n'opinen de la gestió i de la política, i per tant ens permeten esmenar els nostres errors i aproximar-nos més a la ciutadania i als seus desitjos. Amb aquesta llei, tal com es diu en la seva exposició de motius, aprofundim, doncs, en la democratització de la informació a partir dels criteris de transparència, de rigor tècnic, d'objectivitat i sobretot d'independència.

És una llei consensuada i crec que això és una bona notícia. Hem participat tots els grups parlamentaris i crec que, també com deia el senyor David Pérez, en aquest tràmit parlamentari hem contribuït a acabar de millorar aquesta llei, tant a nivell tècnic com a nivell polític. Com ja s'han esmentat, només citaré algunes d'aquestes millores que des del nostre punt de vista, doncs, han contribuït a reforçar les virtuts d'aquesta llei. Primer, amb la creació d'aquest Consell Rector i també de la seva composició i les funcions que se li encomanen. També, amb l'informe anual d'avaluació dels estudis, que creiem que contribueix a millorar la seva qualitat. I un tema clau, jo crec que hem aproximat encara més el Centre d'Estudis d'Opinió al Parlament i hem ampliat, precisament, les exigències sobre la informació que ha de trametre i la celeritat amb què ho ha de fer.

Però jo, el que des del nostre grup parlamentari volem destacar d'aquesta llei són quatre principis que persegueix el centre d'Estudis d'Opinió, i que aquesta llei en posa les dades i creiem que és important tornar-ho a remarcar el dia que aprovem aquesta llei. Primer, la qualitat, perquè el Centre d'Estudis d'Opinió garanteix uns criteris tècnics i de qualitat dels estudis. En segon lloc, un altre principi, que és el del control tècnic per la creació d'aquest Consell Rector format per persones expertes i especialistes i que a més a més són escollits per tots els grups parlamentaris; una novetat en aquests organismes aquí, a Catalunya, i que és cabdal per impedir, jo crec, l'ús partidista de la informació dels estudis. En tercer lloc, el de la transparència, perquè tots els estudis de caràcter polític i electoral hauran d'estar recollits en un pla anual, i per tant, aquests estudis encarregats també dels departaments, i a part dels del Centre d'Estudis d'Opinió..., garanteix, això, el principi de publicitat; impedeix l'arbitrarietat en la producció dels estudis. I finalment, però menys important, el principi de l'ètica; aquesta llei imposa que es deixi constància de no tenir

interessos en el sector. Jo, aquí, em sumo a l'argument que parlava de la independència, la indeterminació que suposa aquest concepte d'independència política, però sí que és cert que com a mínim sí que establim que les persones que influeixen en el treball del Centre d'Estudis d'Opinió no han de tenir interessos en el sector, i això afecta tant el director del Centre d'Estudis com també les persones del Consell Rector.

Per tant, des del nostre grup parlamentari, doncs, creiem que és una llei consensuada, una bona llei, que és un pas endavant en el reforç del Centre d'Estudis d'Opinió.

Gràcies.

El president

Doncs cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posarem a votació, en primer lloc, les esmenes. I començarem per la del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que és la 21, amb la transacció proposada, que està recollida a la pàgina 10 del Butlletí Oficial del Parlament. Votem, doncs, aquesta esmena transaccional.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 124 vots a favor i 3 abstencions.

Votarem ara les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya que són vives, que són la 1, la 5, la 19 i la 20.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 13 vots a favor, 111 vots en contra i 3 abstencions.

Votarem seguidament les esmenes reservades del Grup Mixt, que són la 3, la 9 i de la 15 a la 18.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 4 vots a favor, 111 vots en contra i 12 abstencions.

Votarem ara els articles del dictamen.

Començarem amb els articles que tenien esmenes del Grup Parlamentari Popular que no han estat acceptades, que són el 2.b, el 20.2 i el 22.2.

Comença la votació.

Aquests articles han estat aprovats per 114 vots a favor i 13 abstencions.

Votarem seguidament els articles que tenien esmena del Grup Mixt, que són el 6.3, el 19.1, 19.2, 19.4, 19.5.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 124 vots a favor i 3 vots en contra.

I votarem, finalment, la resta del dictamen, és a dir, tots els articles pendents, les disposicions addicional, derogatòria, finals, exposició de motius i títol de la llei.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor.

Interpellació al Govern sobre la política amb relació a la situació laboral dels membres del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 300-00053/08)

El quart punt, que de fet és el segon però que en l'ordre del dia estava en el número 4 de l'ordre del dia, és la interpellació al Govern sobre la política amb relació a la situació laboral dels membres del Cos de Mossos d'Esquadra, que, com hem indicat abans, s'ha avançat a petició del conseller de Relacions Institucionals i Participació, i Interior.

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Honorables membres del Govern, senyores i senyors diputats i públic assistent, entre el qual algunes de les persones afectades per aquesta interpellació s'hi troben presents... Senyor Saura, veig que de mica en mica es va quedant sol a la bancada, almenys respecte d'aquelles persones que dintre del Govern jo pensava que també haurien de ser mínimament interlocutors d'aquesta interpellació, perquè en realitat, malgrat que està dirigida de manera directa a la seva persona, implica també altres conselleries, com la d'Acció Social i Ciutadania, tenint en compte que es tracta d'una interpellació relacionada amb la integració laboral de mossos d'esquadra que es troben en situació de discapacitat i que no tenen la capacitat, malgrat això, de poder optar a allò que s'anomena als cossos policials «la segona activitat».

Aquesta interpellació ha estat posposada en el temps, i el fet d'haver atès la mínima cortesia parlamentària posposant-la fins avui m'ha permès, a més, introduir un petit comentari respecte d'allò que des de la conselleria, senyor Saura, anomenen «el Programa de diversificació social amb relació a la integració». M'agradaria recordar que hi va haver molta broma quan en els passadissos d'aquest Parlament jo vaig fer esment dels perills que alguns sindicats policials dins de Catalunya i fora, en el Cos Nacional de Policia, havien fet respecte de la possibilitat que certes maneres d'integrar col·lectius d'immigrants, malgrat que hagin de ser nacionals espanyols..., podria significar per a la nostra seguretat. A hores d'ara ja no ho diuen solament persones espanyoles, també ho diuen persones de l'àmbit britànic, i en particular a Scotland Yard. Suposo que no entendrà que són immigrants les persones que tenen nacionalitat espanyola, perquè les persones amb nacionalitat espanyola són espanyols, però malgrat això continua dient que és una manera d'integrar, tot i que moltes persones des del Centre Nacional d'Intelligència i diverses acadèmies de policia expliquen que, per poder valorar la sensibilitat d'altres col·lectius que arriben a casa nostra, no cal, en absolut, ser de fora; podria ser també sabent la cultura i la llengua àrabs, que era en particular una cosa que li interessava molt.

Però aquesta interpellació té un sentit, més enllà d'estrètic, un sentit ètic important. Ens trobem amb un pro-

blema..., amb un col·lectiu de Mossos d'Esquadra que és discapacitat per diverses raons. És conegut el desgast professional dels Mossos d'Esquadra en la seva tasca diària, en allò que s'anomenen «les tasques ordinàries» de la seva professió, com es dona a la resta dels cossos policials; és coneguda la necessitat d'un autocontrol específic per l'ús d'armes, per l'enfrontament directe amb persones quan es troben en situacions de contacte físic, i és també coneguda, perquè es dona en totes les persones, la possibilitat que hi hagin accidents laborals i que aquestes persones, també per raó de malaltia comuna, es trobin amb una discapacitació.

La voluntat d'un govern eficient hauria de ser la d'optimitzar els seus recursos, i la voluntat d'un govern que es diu favorable a les polítiques socials, la d'aconseguir que aquestes polítiques socials fossin, entre altres coses, les capaces d'integrar les persones discapacitades dins de la funció pública, en la mesura que sigui possible. Aquesta doble dimensió la té, senyor Saura, la segona activitat, que està reconeguda a la Llei 10/94, de Mossos d'Esquadra, i que no ha tingut desplegament reglamentari en..., ja són tretze anys.

Com sigui que aquesta llei no ha estat desenvolupada, la resposta que es va donar en l'última moció presentada el 3 de maig en una de les seves parts va ser que es continuaria treballant per part del departament en el desenvolupament d'aquest reglament, que ja ho veuríem potser a la tardor, que ja ho veuríem, i, com sempre, el que acaba sent és una altra demostració més que allò de «fets, i no paraules» continua sent «paraules i més paraules, però no gaires fets».

Fa un cert temps, a més, l'illustre diputat Rafael López i jo mateixa, a la Comissió de Benestar i família, vam rebre amb sorpresa la resposta dels grups que donen suport al Govern, en el sentit que no es podia aconseguir que la principal empresa de Catalunya, que vostès diuen que és la mateixa Generalitat, assolís les ràtios de discapacitats en la funció pública, per la raó que, primer –i de manera contradictòria amb la segona–, ja ho estaven fent; segona, era impossible, perquè col·lectius com els Mossos d'Esquadra i els bombers –i això consta a les actes parlamentàries– no podien tenir aquesta consideració.

Bé, des de la nostra perspectiva, això no pot ser més que una sorpresa xocant. Per quina raó? Perquè justament la segona activitat té aquest sentit. Ja sabem que un mosso d'esquadra no pot entrar en determinada edat o en determinades condicions físiques; però la segona activitat està pensada justament perquè aquestes persones, un cop es troben en aquesta situació, hi puguin entrar. Si no, ens adonem que es dona una paradoxa absurda, que es pot entrar en qualsevol mena d'administració pública tenint un «cupo» reservat a les persones discapacitades, i en canvi no és possible des del punt de vista dels Mossos d'Esquadra, tenint en compte que, a més, laboralment són considerats per l'INSS persones en actiu, la qual cosa vol dir que de manera legal no podrien accedir a qualsevol altra mena de professió, perquè és incompatible amb la situació laboral d'actiu dins de l'Administració pública. Per tant, l'única raó de ser de la funció de la segona activitat és aconseguir que aquesta mena de funcionari tingui aquesta integració en

tant que discapacitats o arribats a una certa edat, perquè, d'una altra manera, no la podrien tenir.

La constatació que el Govern es nega a fer cas, a acceptar les recomanacions que ha fet el Síndic de Greuges des de fa ja dos anys, les sentències judicials que ens parlen de la necessitat d'aplicar la Llei 10/94 en la segona activitat, amb independència de l'existència del reglament..., ens diuen que la seva capacitat d'exercir aquestes polítiques socials de què ens parlen i amb què s'omplen la boca tantes vegades, en realitat, no són més que teoria.

Ara fa poc, sabíem –va anunciar-se, a més, de manera molt mediàtica– que tres-cents mossos d'esquadra sortirien al carrer i serien substituïts per persones, funcionaris administratius que poguessin complir les tasques que complien en tasques interiors, és a dir, en tasques que no són les ordinàries de prevenció i repressió del delictes al carrer. I jo li plantejo, respecte d'aquestes tres-cents persones, de les quals l'informe que havia arribat a la Comissaria General Tècnica no sabem quin és –jo almenys no el conec, i m'agradaria saber quin és–, la primera pregunta que li faig és: està vostè segur, estan segurs a la conselleria que entre aquests tres-cents que volen treure al carrer no es trobaran amagats més d'un i més de dos i més de molts mossos d'esquadra que no volen dir que es troben en una situació de discapacitació i que han de sortir al carrer i, per tant, acabarien demanant una baixa laboral? Que estan amagats entre aquests tres-cents, que han estat aconseguint de manera fàctica i no legal una reconversió de la seva plaça i que es trobaran, per tant, que els tres-cents no els poden treure tots al carrer?

En segon lloc, per cobrir aquests tres-cents, aquests tres-cents buits significaran un concurs de trasllats? Significaran que l'honorable consellera de Justícia tornarà a queixar-se de la mobilitat que hi ha en els cossos policials, perquè segurament sortirien de serveis penitenciaris, sortirien d'auxiliars de jutjats, i ens tornàriem a trobar amb el problema del desmantellament de la justícia? Els traurien per concurs de trasllat?, o convocarien noves places, amb el que significa des del punt de vista de l'optimització dels recursos públics que la funció pública augmentés? Però si tenen les persones en actiu esperant poder treballar!, i ho volen fer! Per què no ho fan?

No creuen que alguna vegada la ciutadania, a més, els demanarà comptes respecte de tres deutes que tenen amb ells? Primer, el deute de la seguretat: no poden posar al carrer determinades persones, i entre aquests tres-cents probablement es trobaran persones que no poden cobrir les tasques de seguretat de manera eficient. Dos, l'eficiència de la funció pública és una tasca absolutament insubornable d'un govern. I tres, les seves proclamades polítiques socials a favor dels discapacitats no tenen raó de ser en aquest col·lectiu?

Bé, la discriminació positiva afecta l'aplicació de la Constitució espanyola. Jo recordo perfectament –no se m'oblidarà mai– que el meu president de la Generalitat va aixecar el braç per dir que no acataria una sentència del Tribunal Constitucional. Molt probablement, acatar la Constitució no és la seva màxima preferència, però l'article 9.2 de la Constitució, la discriminació positiva,

és el seu bastió de les seves polítiques socials. I, malgrat que la seva fonamentació ideològica va decaient de mica en mica, a mesura que ens anem allunyant de la caiguda del mur de Berlín, jo els demano, si us plau, que no donin aquest rèdit polític a l'oposició, facin els deures respecte d'aquestes polítiques socials i, per tant, apliquin la segona activitat de la manera analògica que alguna vegada se'ls ha demanat i que és la millor manera d'integrar un cos o unes persones dintre d'un cos amb la discapacitació que tenen, però que no els impedeix de poder complir tasques alternatives en els Mossos o en una altra administració pública catalana.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, honorable conseller.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, senyor Joan Saura.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyora diputada. Vull, en primer lloc, fer-li un doble agraïment: la cortesia parlamentària que va tenir la setmana passada de posposar la interpellació avui i la cortesia parlamentària d'avançar la interpellació aquesta, que estava prevista per a aquesta tarda, per a aquest matí, no?

Abans de respondre-li li faré una resposta, d'entrada, al que és la demanda de la seva interpellació, la situació laboral. Vostè només m'ha parlat de la segona activitat; jo li parlaré de la segona activitat, però li parlaré de la situació laboral. Però sí que em permetrà fer dues consideracions prèvies, producte de la seva intervenció.

La primera és que no és veritat que el president de la Generalitat digués que no acataria una sentència del Tribunal Constitucional. El senyor Montilla mai va dir això, i vull deixar-ho a sobre de la taula.

I, en segon lloc, que vostè ha intentat dir que el Programa de diversificació social pot introduir elements d'inseguretat pel sol fet que siguin espanyols però que no siguin de naixement a Espanya, no? Sé que hi ha alguna gent que ho diu, però la majoria de gent no diu això. No tinc cap mena de problema, i la prova és que, fins i tot, governant el Partit Popular, si ho no recordo malament, es va introduir aquesta mateixa possibilitat en l'exèrcit espanyol. Aleshores, com és possible que en l'exèrcit espanyol no hi hagi problemes d'inseguretat i als Mossos d'Esquadra sí? Si vostè vol estar preocupada, potser preocupi's més per l'exèrcit espanyol que pels Mossos d'Esquadra, que des del punt de vista de la defensa i de la seguretat de l'Estat són molt més importants i molt més nombrosos, no?

Anant a la seva interpellació, vull fer tres blocs d'intervenció: primera, unes consideracions generals amb relació a la tasca dels Mossos d'Esquadra; la segona és què hem fet o què s'ha fet en els darrers mesos en aquest camp; la tercera, què és el que pensem fer –i aquí també li parlaré de les propostes de la segona activitat, no?

Miri, jo crec que estem fent, s'ha fet des de fa temps un esforç extraordinari des del punt de vista de millorar les

condicions laborals dels Mossos d'Esquadra. Quan dic «un esforç extraordinari» no estic dient que, evidentment, tot estigui solucionat. En l'àmbit laboral sempre hi han assignatures pendents i reivindicacions pendents. Ara, s'ha fet un esforç, i el farem, no només retributiu, com després explicaré, sinó en el camp de la millora de l'equipament i del vestuari, en el camp de la formació continuada, en el camp dels drets laborals i s'ha iniciat també en el camp de la segona activitat.

A vostè, senyora diputada, no se li escapa el fet que la policia, en general, i els Mossos d'Esquadra, en particular, tinguin una regulació específica per la pròpia naturalesa de la seva funció. I, evidentment, la regulació i la normativa laboral han de tenir en compte aquesta naturalesa de la funció i compatibilitzar això, evidentment, amb els drets i amb la conciliació personal i familiar dels mossos d'esquadra.

Dic aquí, aprofito un cop més per dir que en aquests moments la tasca, la magnitud de la tasca de creació d'una nova policia és ingent, i que, des d'aquest punt de vista, els Mossos d'Esquadra estan fent, i encara ho hauran de fer durant un temps, un sobre esforç específic per a la construcció d'aquesta policia. I, a més a més, i vostè també ho sap, el procés de desplegament dels mossos arreu de Catalunya en aquests catorze anys ha portat de forma inevitable –inevitable– una mobilitat i una inestabilitat, producte del mateix procés de desplegament. Que cada any s'incorporin 1.400, 1.500, 1.600 persones en els Mossos d'Esquadra, que hi hagi una necessitat de concurs de trasllat intern, com després diré, ha portat, evidentment, a una situació de mobilitat, que encara tindrem fins al novembre del 2008; és a dir, fins que acabi el desplegament tindrem una situació d'inestabilitat organitzativa, que es cobreix amb el sobre esforç dels Mossos d'Esquadra i amb algunes mesures que ja he anunciat o que he dit en aquest hemicicle i que continuaré dient.

El que li vull dir és que en aquests moments –i dintre de pocs dies el Govern català aprovarà el decret d'estructuració de tot el departament– estem orientant l'estructuració del departament en aquesta nova línia, en la línia de tenir una estabilitat horària, organitzativa, laboral, que permeti, en definitiva, que el Cos de Mossos d'Esquadra funcioni correctament.

Què hem fet en aquests mesos, en aquests darrers mesos? Algunes qüestions, no totes. Primera, hem aplicat l'acord de l'increment retributiu, l'any 2007. Mirin, aquest acord retributiu significa un increment de salaris per als Mossos d'Esquadra de l'11,9. No sé si vostè em pot dir una empresa a Espanya que tingui no l'11,9, el 10 o el 9 per cent. Aquest acord retributiu significa en euros 29,6 milions d'euros, eh? Això és suficient? Segurament no. I com ja he anunciat, tenim pendent un increment retributiu. Però això és importantíssim, és a dir, l'esforç que el Govern català ha fet per aixecar el llistó retributiu dels Mossos d'Esquadra és un esforç que no té avui punt de comparació amb qualsevol altre conveni públic o privat del conjunt de l'Estat espanyol.

Hem aprovat una nova instrucció sobre aplicació de règims horaris i planificació de la jornada. Un nou règim d'horaris que significa major estabilitat, amb cicles de

cinc setmanes, amb definició de les jornades de dilluns a divendres i de cap de setmana.

Hem fet un acord de formació continuada per a 3.270 places formatives que fa que aquest espai de formació es consideri com a jornada de treball.

Hem fet un acord amb relació al vestuari de determinats àmbits dels Mossos d'Esquadra que ho necessitaven.

Hem modificat la normativa de les eleccions sindicals per a fer-les més transparents.

Hem creat comissions de treball; entre elles, les de segona activitat, per donar-hi resposta.

Hem tirat endavant en aquest moments l'aprovació d'una modificació de la Llei 10/94 que permeti que un grup de pertanyents al cos de Mossos d'Esquadra, facultatius i tècnics, que fins ara no han tingut representació sindical, puguin tenir a la tardor representació sindical.

Tot això –i vaig molt ràpid, perquè el temps se m'acaba– hem fet amb relació a això.

Evidentment, vostè em pregunta sobre el futur, no?, i sobre, en concret, la segona activitat. Miri, sobre el futur vaig fer un anunci, el Dia de les Esquadres, important jo crec políticament: vaig anunciar la voluntat del Govern d'equiparació del sou dels Mossos d'Esquadra, els bombers i els agents rurals en un termini gradual de diversos anys. Aquest anunci tindrà una concreció en les negociacions que portarem. A ningú no se li escapa que el fet que tinguem eleccions sindicals el 24 d'aquest mes significa una nova situació i ha significat alguns problemes des del punt de vista de la representativitat sindical per problemes entre algunes organitzacions sindicals, i alhora ha significat l'aturada d'algunes iniciatives. Des d'aquest punt de vista, vostè sap perfectament que a començaments d'any vam acordar en el Consell de Policia crear un grup de treball de segona activitat, i que, si no ho recordo malament, el passat 1 d'abril o 4 d'abril es va crear, es va produir la primera reunió amb relació a aquest grup de treball.

D'un tema que vostè..., una part de les coses que diu jo la subscric, i vull deixar molt clara una afirmació, no?: abans de final d'any tancarem un acord, la voluntat del departament i meva és tancar un acord que doni resposta a un tema pendent des de 1994 –des de 1994. La Llei de 1994 deia la regulació de la segona activitat per motius d'edat, no menys de 57, per motius físics i psíquics, i deia la necessitat de determinar quins llocs de treball es poden cobrir. Per tant, ho farem. I ho farem per quatre raons, no? Primera, perquè és de justícia. Una part de la seva argumentació la comparteixo. És de justícia regular la segona activitat i que determinades persones, per raons d'edat o per raons de condició física o psíquica puguin tenir dret a això.

La segona, perquè no té cap sentit –cap sentit– tenir efectius a la reserva i sense destí quan poden tenir destí. Per tant, la segona raó és que és normal, és bo que fent aquest reconeixement ocupem llocs de persones que en aquests moments estan en reserva.

La tercera, volem garantir que l'edat de jubilació...–aquest és un tema que no és fàcil, però que ho aconseguirem–, que en les places de segona activitat, en les

persones que s'acullin a la segona activitat, en el moment de la jubilació no tinguin una pensió més petita. Sap vostè que això significa una negociació amb la Seguretat Social, però que ho tenim ben encaminat i que ho farem.

I la quarta és que cal fer una planificació, des del punt de vista de què vol dir la segona activitat, per tal que no s'acumulin en un determinat moment una situació molt gran de persones amb segona activitat, eh?

Per tant, el que li vull dir és: estem fent un esforç importantíssim –li he mencionat de forma molt ràpida algunes de les iniciatives que hem pres. El continuarem fent a partir de la negociació que obrirem amb els sindicats un cop tinguem fetes les eleccions sindicals i tinguem els interlocutors.

I la voluntat dels grans objectius del departament, evidentment, és aconseguir tirar endavant una negociació per a una equiparació retributiva que equipari mossos d'Esquadra, bombers i agents rurals, i alhora tirar endavant. Després de tretze anys, en menys d'un any estic segur que aquest Govern aconseguirà una resposta a una assignatura pendent, que estava pendent des de 1994.

El president

Té la paraula, per a la rèplica, la il·lustre diputada senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Honorable conseller, no ens posarem d'acord respecte del que per mi és un trauma parlamentari. Jo vaig veure el meu president aixecar el braç negant una moció que havia quedat retallada a la mínima expressió. S'acatarà per part d'aquest Parlament la sentència que surti respecte dels recursos plantejats a l'Estatut d'autonomia de Catalunya? No. Això no m'ho trauré mai del cap, per molt temps que estigui aquí, jo no m'ho trauré mai del cap. No té res a veure amb la interpellació, però és el meu trauma parlamentari, serà per sempre el meu trauma parlamentari. Per tant, poden dir que no va dir que no, però va dir que no, eh? La veritat és la veritat, la digui Agamèmnon o el seu porquer.

L'exèrcit no són els cossos policials. A l'exèrcit es pot fins i tot entrar –soldados.com, eh?, perquè vulgui entrar-hi i no sigui nacional espanyol–, s'hi pot entrar fins i tot sense ser nacional espanyol. La seguretat exterior i la interior no tenen res a veure. I tot això ho saben, per exemple, a Scotland Yard, que precisament no són en aquest sentit neòfits en matèria de seguretat interior.

L'estructuració del departament me sembla perfecta, però, per a quan la segona activitat? Diu que al final de l'any. Bé, jo hi creuré; hi creuré fins al desembre. I al desembre hi tornarem una altra vegada.

Però jo no li preguntava pels sous, ni pel vestuari, ni pels horaris... Tot i que evidentment aquesta reclamació dels cossos policials és una reclamació important, tant de bo també la tinguessin els altres cossos policials i arribessin a tenir situació, salaris i condicions laborals de dignitat.

Les eleccions sindicals aquestes a les quals es referia són aquelles en què els sindicats de mossos han dema-

nat observadors externs que han estat denegats? Aquestes són aquelles en què vostès han fet un decret d'urgència, que ha entrat en vigor el mateix dia de la seva publicació en el DOGC, que diu que ja no s'accepten vots per correu? Són aquestes eleccions? En aquestes eleccions que tenen segurament moltes coses a dir, tampoc formen part de la interpellació.

Miri, es pot aplicar per analogia... Li ho ha dit el Síndic de Greuges i li han dit els tribunals contenciosos administratius: es pot aplicar per analogia un decret. Sí, vostès van dir que era un decret il·legal, perquè no sé què van dir que la pensió que reben els discapacitats –aquells que estan declarats incapaços laboralment de manera permanent– és incompatible amb el sou. Això no és cert! Hi han pensions que són compatibles i pensions que no. O què els hauria de dir a totes les persones que han contribuït, i que, de fet, aquesta contingència la tenen pagada per la seva contribució a la Seguretat Social durant tant de temps? No fa falta negociar amb ningú, això no cal negociar-ho amb ningú. La poden aplicar per analogia, perquè els ho ha dit el Síndic –jo crec que és una institució que, malgrat els problemes que puguin tenir de manera personal entre els nominativament trobats en aquesta circumstància, o en aquestes tasques, cadascú en la seva, des del punt de vista de la seva fermesa i rigor en l'aplicació del dret, no podrà ningú desdir la manera amb què ha afrontat aquest tema i la recomanació explícita que ha fet, des de fa dos anys, que això s'apliqui de manera analògica. Es pot aplicar.

El Decret de bombers és un decret possible com a aplicació, i, si el volen fer, ho tenen facilíssim: si es pot pràcticament calcar! Es trobaran d'aquí a molt poc temps que les primeres promocions de mossos..., que es van fer de manera també molt alegre, el desplegament, per a tots plegats, fins i tot per nosaltres era una peça important, però s'ha vist que tenia problemes des del punt de vista fàctic. I aquests problemes que tenien, entre d'altres, són: que arribem al moment en què les primeres promocions arribaran a l'edat reglamentària de la segona activitat i, què en farem de totes aquestes persones? I tant que calen! No els tres-cents que volen treure... –aquesta reminiscència a les Termòpiles m'agrada–, a aquests tres-cents que volen treure al carrer –que no seran suficients, evidentment–, aquests tres-cents haurien de poder ser ja persones que estiguin en la situació d'aplicar-los la segona activitat. Però és que es trobaran amb molts més d'aquí a poc, d'aquí a molt poc, i això ho haurien d'haver previst.

Si aquesta és la seva voluntat, si d'aquí a final d'any ens trobem amb un decret d'aplicació de la segona activitat als Mossos d'Esquadra, tant de bo sigui ben rebut!, però tinc la sensació que és una excusa per no afrontar un tema que, com vostè ha dit, i compartim, té a veure amb la justícia social. I per tant que no té a veure solament amb el seu departament, té a veure amb el departament absent, que és el departament que parla de les polítiques socials i que, com he dit, s'omple la boca de manera sistemàtica, que és aquesta esquerra, l'esquerra de sempre, la que fa les polítiques socials priorititzant les realitats. I no estan priorititzant res. No hi ha manera de prioritzar si un no té clar que hi han determinats temes que estan per sobre dels altres. Aquesta gent vol treballar i és igual

que en siguin deu o cinquanta. És un problema d'aplicació constitucional, d'aplicació d'una directiva que ja té molt de temps, que té tant com cinc anys, que diu que la discriminació no pot afectar per raó de discapacitat, i per aplicació mera, pura i dura de la Llei 10/94. Que, per cert, ja està el projecte en marxa, de la llei de sistema policial; torna a parlar de la segona activitat –hi treu, com s'ha de treure, els discapacitats, les persones que tenen incapacitat laboral transitòria absoluta o gran invalidesa, però de la resta no es diu res, per tant...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Aquest és el moment.

Moltes gràcies, senyors i senyores diputats, honorable conseller.

El president

Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, diu vostè que les suposades declaracions del president Montilla és el trauma més gran parlamentari per a vostè. Pensi que vostè té poca vida parlamentària, estic segur que la tindrà molt llarga i tindrà altres traumes parlamentaris més importants. No ho dubti; no ho dubti, això, no en tinguí cap dubte.

La segona qüestió, que no fa referència a la interpellació que ens ocupa, és el tema... I li prego que... –bé, no vull donar consells ni...–, que sigui molt prudent a l'hora d'associar el programa de diversificació social. Hi ha l'entrada de persones espanyoles que no tenen origen en l'Estat espanyol amb problemes d'inseguretat. Que se sigui molt prudent en això. Perquè jo estic absolutament convençut que alguns dels possibles problemes o reptes de la societat catalana amb relació al tema de la immigració, en aquest camp es pot fer una aportació positiva. I això vostè ha dit gent que diu que hi pot haver inseguretat. Li podria citar molts exemples que diuen absolutament el contrari.

El tema de les persones de segona activitat. En primer lloc, quan vostè lliga els tres-cents mossos d'esquadra que fan tasques no policials, que les faran policials amb la segona activitat, hi ha un problema de disfunció numèrica. Jo crec, i m'agradaria que ho reconegué, que digués que és positiu que hàgim fet una, si m'ho permet, auditoria interna, que en una primera fase tres-cents persones que són mossos d'esquadra que estan fent tasques administratives les posem al carrer. Crec que això mereixeria, d'alguna manera, que vostè digués que està ben fet davant del dèficit. Això no està mal fet.

Vostè em preguntava en la primera intervenció que què farem, si hi haurà concurs de trasllats. Estem obligats per llei que hi hagi concurs de trasllats. S'està fent en aquests moments. S'ha obert. I d'aquestes tres-centes persones, a aquestes tres-centes places s'han presentat

ja més de 1.500; 1.500 funcionaris de la Generalitat opten a les tres-centes places que deixarem buides perquè hi hauran persones que són mossos d'esquadra que faran tasques policials. I en una segona fase ho continuarem fent.

I, per tant, si vostè em diu que si algunes que les persones que en aquests moments no tenen opció a la segona activitat podrien cobrir aquestes places, li dic que sí, fixi's, li dic que sí, i que en la segona fase ho farem, i que regularem això. Però ho regularem, i li ho dic claríssimament, negociant, sindicalment o amb l'associació. És a dir, el que no farem serà aplicar automàticament el que diu la segona activitat en el reglament de bombers sense negociar; no ho farem, eh? I he de dir-li claríssimament que en el Consell de Policia, on són representats els sindicats, a petició seva es va obrir una taula de negociació de la segona activitat que, possiblement, si no hi hagués hagut eleccions sindicals..., no sé si hauríem pogut arribar a una acord abans de l'1 d'agost, però al setembre, sí. Però vostè sap perfectament que des de fa un mes i mig estem en una situació de precampanya electoral sindical que ha trencat, ha tallat, ha paralitzat les negociacions sindicals.

Miri, d'altra banda, he de dir-li que ara fa pocs mesos, em sembla que va ser fa un parell de mesos, en una moció que va aprovar aquest Parlament per unanimitat, a proposta del senyor Sirera, del seu grup parlamentari, vam aprovar una moció amb relació a la segona activitat. És a dir, tenim una moció aprovada per unanimitat, inicialment a proposta del senyor Sirera, amb una transaccional que vam fer, que diu el següent: «Continuar la negociació iniciada per a regular la segona activitat dels agents del Cos de Mossos d'Esquadra, i fins que no se n'acordi la regulació definitiva, aplicar mesures transitòries a la d'altres cossos o forces de seguretat.» I a partir d'aquí vam obrir la taula de negociació. I això ho va votar vostè, també. No diu: «Dels bombers.» I ho va votar vostè, i ho vam fer.

I per tant el que li dic claríssimament, senyor diputada, és que el compromís meu, públicament, si no ho pensés no ho diria, és que aquest és un tema de justícia, és un tema que ha de permetre que persones que avui tenim en situació d'inactivitat cobreixin aquests llocs, i que volem fer-ho negociant sindicalment, oberts també a negociar amb alguna associació que possiblement és molt plural des del punt de vista sindical, però pot tenir i demana interlocució, per tal que aquest tema, que està pendent des de 1994, el 2007 es solucioni. No en tingui cap dubte.

El president

El següent punt de l'ordre del dia...

Projecte de llei de creació de l'Agència Tributària de Catalunya (tram. 200-00015/08)

...és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de creació de l'Agència Tributària de Catalunya.

D'acord amb els articles 109.4 i 112.1, la il·lustre diputada senyora Rocío Martínez-Sampere, que fou designada relatora per presentar els treballs de la comissió, té la paraula.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en nom dels membres d'aquesta ponència, la senyora Àngels Olano, la senyora Laia Ortiz, el senyor Fernández Teixidó, el senyor Sergi de los Ríos, el senyor José Domingo i jo mateixa com a relatora seva, passo a explicar-los el procediment i els processos que s'han viscut amb aquesta llei, la Llei de creació de l'Agència Tributària de Catalunya, una llei d'enorme importància, que inaugura el desplegament legislatiu del nou Estatut d'autonomia, que va ser aprovat per aquesta cambra i referendat pel poble de Catalunya tot just ha fet un any.

Deixin-me que prèviament a això també pugui recordar que vam acordar entre tots la compareixença en comissió de representants d'entitats professionals i d'entitats públiques per il·lustrar-nos sobre la llei en qüestió.

Van comparèixer l'economista i assessor fiscal senyor Àngel Blesa Báguena; el degà de l'Il·lustre Col·legi Oficial de Titulats Mercantils i Empresarials de Barcelona; el professor d'universitat i exdirector general de Tributs del Departament d'Economia i Finances, el senyor Joan Carles Costas; l'exdirector general de Tributs del Departament d'Economia i Finances, el senyor Iu Pijoan i Font, i els representants de l'Associació Professional d'Inspectors de Finances de l'Estat.

M'agradaria destacar la rellevància d'aquestes compareixences en comissió, ja que se'n van despendre moltes de les esmenes i els matisos que aquestes incorporen que després tots nosaltres hem atès en la ponència.

La ponència d'aquesta llei ha rebut un total de 76 esmenes, de les quals han estat acceptades 23, no acceptades 33, 1 retirada, i s'han realitzat un total de 13 esmenes transaccionades, i així ho incorpora el seu dictamen.

Però, a més a més, amb una voluntat de diàleg constant i fins a l'últim moment, avui podem anunciar que hem transaccionat, els grups que donem suport al Govern amb el Grup de Convergència i Unió, nou esmenes més, que ara passo a entregar a la Mesa, i també que votarem favorablement a dues esmenes més.

Com m'han demanat els diferents grups que ho exposi jo mateixa com a relatora, és aquest el motiu per què ja ho he entregat a la Mesa. I anuncio que les esmenes acceptades, i per tant de les quals demanarem votació separada, seran la 33 i la 38. Per tant, un balanç de 76 esmenes, 25 d'acceptades, 33 de rebutjades i 22 de transaccionades; un volum que mostra, si més no, la feina feta conjuntament.

També voldria mencionar que, invocant l'article 112.5 del Reglament del Parlament de Catalunya, tots els grups d'aquesta cambra, per unanimitat, presentem tres esmenes: dues de nova redacció de les disposicions addicionals quarta i cinquena, les quals preveuen la creació de nous cossos en l'àmbit de l'Agència Tributària de Catalunya, i una, d'una nova disposició addicional

necessària pels canvis que incorporem amb aquesta nova redacció.

Invocant aquest diàleg permanent i constant de què els parlava, hem volgut, tots els grups, que aquestes esmenes es poguessin avui debatre en aquest Ple d'aprovació de la llei. I també les passo a entregar a la Mesa.

La present llei, com és sabut, té per objecte donar compliment al que disposa l'article 204 de la Llei orgànica 6/2006, de 19 de juliol, de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que preveu la creació de l'Agència Tributària de Catalunya.

La llei s'articula en 6 títols, 23 articles, 12 disposicions addicionals, 2 disposicions transitòries, 1 disposició derogatòria i 3 disposicions finals, tal com consta en el seu dictamen.

Molt breument em voldria referir a alguna de les incorporacions fetes en la ponència, que van en la línia d'aportar millores tècniques, de fer aportacions jurídiques de qualitat que actuen com a reforç o simplement de millora d'alguns matisos en la línia del que pregona el cos de la llei. També d'altres esmenes que incorporen aspectes, com el consell assessor, que creiem que confereixen a l'Agència Tributària més riquesa en el seu funcionament.

En definitiva, estem parlant del dictamen d'una llei que configura l'Agència Tributària de Catalunya com un ens amb personalitat jurídica pròpia, de plena capacitat i amb atribucions per organitzar i exercir les funcions que se li encomanin.

La creació d'aquest ens suposa un canvi fonamental en l'àmbit de la gestió tributària de la Generalitat de Catalunya. A més a més de complir el mandat estatutari, la creació de l'agència suposa l'agrupació dels diversos àmbits que directament o indirectament es refereixen a la gestió tributària, entesa en un sentit ampli, així com la tasca de recaptació dels ingressos de dret públic, tributaris i no tributaris, de la Generalitat de Catalunya, i els sotmet a un criteri unitari de gestió, sota diversos principis, entre els quals destaquen els de legalitat, objectivitat, eficàcia, eficiència i, com a molt destacats, els de la lluita contra el frau fiscal i el servei a la ciutadania.

Acabo aquesta intervenció com a relatora donant les gràcies un cop més als ponents d'aquesta llei, als serveis de la cambra, al nostre lletrat, el senyor Antoni Bayona, al gestor de la comissió, el senyor Zardoya, i als membres de la Mesa d'aquesta; també donant les gràcies a tots els membres de la conselleria que hi han tingut a veure, al seu conseller, evidentment, però també en particular al David Fuentes, per la seva actitud, la seva eficiència, i, per què no dir-ho?, la seva paciència amb tots nosaltres. És gràcies al treball col·lectiu, com gairebé sempre, que aquesta llei avui pot veure la llum.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

Iniciarem el debat ara amb el posicionament i la defensa de les esmenes reservades, per ordre de major a menor. I, en primer lloc, té la paraula en nom del Grup Par-

lamentari de Convergència i Unió l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, començarem, si els sembla, pels agraïments: als ponents, a tots els ponents de la llei; a la relatora, que ens acaba de fer l'exposició manada per la comissió; al nostre lletrat, el senyor Bayona, a qui agraïm l'esforç realitzat; al nostre gestor parlamentari, el senyor Zardoya. Vull també agrair la feina de la conselleria, del conseller, i en particular del secretari general, del senyor Martí Carnicer, que ha fet una magnífica feina perquè això pogués ser una realitat, el que ara veuran. I, finalment, al nostre equip tècnic, encapçalat pel senyor Jordi Baiget, i a les persones que l'acompanyen, a qui agraïm l'esforç esmerçat.

De fet, la relatora ha fet una síntesi clara del port a on arriba aquesta llei. Òbviament la relatora no parla del context. Aquest, senyores i senyors diputats, senyor president, conseller, és un context molt complicat. I aquest minut que li dedicaré al context voldria que vostè l'interpretés, senyor conseller, senyores i senyors diputats, des del punt de vista de les dificultats que ens esperen. A saber: tenim un mandat estatutari que complim avui; molt complicat el coeficient d'inversions que està vostè negociant per als pressupostos del 2008 –ens consta l'esforç, el desvetllament i les dificultats–; el finançament estatutari més a l'aiguera que mai: ja en parlarem després de les eleccions generals; fins i tot percepcions diferents, que vostè, senyor conseller, no s'està de fer-ho públic, respecte al model del consorci, i la sentència del Tribunal Constitucional que s'anuncia per després de les eleccions generals.

Un context prou complicat, que voldria que les senyories avui presents en aquest debat tinguessin en compte que ha influït en la posició que finalment ha adoptat el nostre grup parlamentari. Dit d'una altra manera, senyor conseller, senyores i senyors diputats, el nostre país en aquesta qüestió necessita tothom, i vostè, senyor conseller, i el seu Govern necessiten força ajuda per sortir-se'n en els mandats que aquesta cambra els fa, també amb aquesta llei.

Del tràmit parlamentari pròpiament dit, la relatora n'ha fet una valoració general, jo em vull centrar naturalment en l'aportació de Convergència i Unió. Nosaltres varem criticar bàsicament tres coses del projecte de llei per part del Govern. Ens semblava que era un projecte pla, que en la interpretació de mínims de l'Estatut li mancava ambició nacional –els ho varem dir–; també que corria el risc de repetir esquemàticament el que era la Direcció General de Tributs –i així ho varem manifestar–, i que alguns dels elements que configuren les més modernes administracions tributàries no eren recollits en el seu projecte de llei.

Per això, en el seu dia, varem presentar una esmena a la totalitat: ni ens n'agradava l'abast, ni ens agradava l'instrument ni ens agradava aquesta repetició mimètica de la Direcció General de Tributs.

I varem decidir presentar vint-i-quatre esmenes, relacionades amb els quatre eixos fonamentals en què hem

treballat en l'Agència Tributària: 11 que tractaven de garantir la plena independència de l'Agència Tributària, 6 per dotar-la de major transparència, 3 per garantir la millora dels drets i les garanties del contribuent, i 4 per impulsar l'Administració Tributària única a Catalunya. Vint-i-quatre esmenes. Vint-i-quatre esmenes que volien donar vida, donar alè a un projecte de llei que havia estat sotmès a aquesta cambra i que a nosaltres ens semblava clarament insuficient. I les vàrem presentar.

Amb quina sort? N'ha fet la relatora esment. Breument. Balanç del tràmit parlamentari: esmenes aprovades i/o transaccionades de Convergència i Unió, setze; esmenes que avui mantenim vives, quatre; esmenes, senyor president, que avui retirem, tres –la 7, la 13 i la 21.

Entre les esmenes aprovades, gràcies a aquestes transaccions, producte del debat, a la comissió parlamentària: la creació del Consell Assessor; la creació de l'Oficina del Defensor del Contribuent; l'aprovació d'una carta de drets dels contribuents; una clàusula, convinguda per tots, en les addicionals quarta i cinquena en favor dels funcionaris, i un increment, un nivell suficient, de transparència per part de l'agència. Un bon balanç. La contribució de Convergència i Unió penso que dota la llei d'una ambició de què probablement estava mancada. Pregunta: ens n'hem sortit de tot això? En parlarem a continuació. Però primer em permetran que defensi les úniques quatre esmenes vives que queden en aquest projecte, que són, concretament, esmenes que anaven en la línia de garantir la màxima independència per a l'Agència Tributària, i que els he de dir que no ens n'hem sortit.

Volíem, crèiem convenient que aquesta cambra elegís, a proposta del Govern, ratifiqués a proposta del Govern, el president de l'Agència Tributària. No ens en sortírem.

Volíem, a més, que el president de l'Agència Tributària, naturalment amb el coneixement del Govern, tingués la potestat de nomenar i cessar el director de l'Agència Tributària. No ens en sortírem.

Volíem, també, que el president de l'Agència Tributària, el director general de l'Agència Tributària i el màxim responsable del Consell Assessor informessin anualment aquesta cambra dels treballs de l'agència. No ens en sortírem, malgrat que –faig només una petita puntualització– fa una estona, només una estona, hem aprovat al CEO justament aquesta orientació: vindrà el CEO un cop l'any a explicar-se a aquesta cambra. Però els grups que donen suport al Govern no varen creure que aquesta fos una qüestió important. Per nosaltres ho era, donava força l'Agència Tributària i al Parlament, i, sincerament, no obstaculitzava l'acció del Govern, quan es té una oposició que el que vol és que una agència d'aquestes característiques funcioni. No ens en vàrem sortir.

L'última té a veure amb tot això ordenat en l'exposició de motius. La sotmetrem a votació, sabem la sort que l'espera, sabrem perdre aquestes quatre esmenes, que ens semblaven importants.

Respecte a les esmenes addicionals a què ha fet referència la relatora, jo crec que és una magnífica notícia

que hi hagi un acord amb els funcionaris, que tots els grups parlamentaris tinguem, justament, aquestes esmenes signades en comú i que, finalment, donem una passa endavant respecte al tema dels cossos. Valen suficient o no? Aquest és el debat. Pregunta que ens pot fer un ciutadà del carrer: «Vostès se n'han sortit o no?» Doncs, faré la meua darrera part de la intervenció centrada en aquesta qüestió.

De fet, les esmenes 2 i 19 eren la mare de totes les esmenes; són esmenes noves, que no figuraven al projecte de llei, que pretenien centrar l'atenció d'aquesta cambra i l'atenció dels grups que donen suport al Govern respecte a qui finalment és l'Agència Tributària a Catalunya, quina perspectiva li obrim com a agència única a Catalunya en relació amb el consorci i amb la recaptació de tots els impostos. Aquesta era la batalla; aquesta era la mare de totes les esmenes.

Bé, finalment això ha estat difícil, però quan jo he fet el capítol d'agraïments, començant per la relatora i acabant pel senyor Martí Carnicer, els he dit que ens n'havíem sortit. Amb quin text? Llegim-ho; per a cambra, per al diari de sessions. El text diu: «Disposició addicional: l'Administració tributària a Catalunya», «l'Administració tributària a Catalunya» –a Catalunya. Diu: «D'acord amb el que preveu l'article 204 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, el Govern promourà» –el Govern promourà– «la transformació del consorci previst en la lletra c de l'apartat 1 de l'article 23 en l'Administració tributària a Catalunya» –a Catalunya.

S'admeten interpretacions. Per nosaltres, l'Administració tributària a Catalunya, quan promovem des del Govern l'Administració tributària a Catalunya, cap al consorci..., sabem perfectament de què parlem. Clar que admetem els matisos, clar que admetem les interpretacions; si no, no seria possible un acord. Nosaltres sabem de què parlem. I nosaltres sabem quin model volem per al nostre país, com volem caminar cap a aquesta agència tributària, que en una interpretació de l'Estatut permet de tenir-la.

Segon punt: «La creació del consorci previst en el paràgraf anterior ha de ser efectiva, d'acord amb l'Estatut d'autonomia de Catalunya, abans del 9 d'agost del 2008, i pot assumir de manera gradual les seves funcions en el període no superior als dos anys de la seva creació.» Satisfets, no ad kalendas graecas; tenim un període per assumir aquest nivell de responsabilitat i de funcions, i ho hem de fer amb relació al consorci que promouem des del Govern.

Havíem de reblar el clau i havíem de posar-nos d'acord amb els grups parlamentaris i amb el Govern sobre una altra qüestió important: la de la recaptació i liquidació dels impostos. Els de Catalunya està clar, no ho discutim. I la resta? –i la resta? «L'agència...» –diu, diu justament la disposició general, a l'article 2, diu–, «l'agència pot assumir per delegació la gestió, la recaptació i la liquidació i la inspecció de tota la resta dels impostos de l'Estat recaptats a Catalunya» –ho subratllo, de tota la resta dels impostos de l'Estat recaptats a Catalunya–, d'acord –naturalment– «amb el que s'estableix als articles 203.4, 204.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.»

Satisfets. Probablement algun grup parlamentari en pugui fer alguna interpretació. Sé d'on no cabrà esperar alguna interpretació alternativa, sinó de remar a favor d'aquesta interpretació. Inclús el Govern. Sé que el Govern remarà a favor d'aquesta interpretació, perquè permet un joc important des de la perspectiva que volem per a l'agència. I l'agència volem que sigui aquesta Administració tributària a Catalunya. I vénen els matisos, però el que està escrit està; senyor conseller, el que està pactat està. I des d'aquest punt de vista nosaltres expressem la nostra satisfacció i el nostre agraïment per la manera de fer les coses aquesta vegada entre els grups que donen suport al Govern i el nostre grup majoritari.

Vull, només, recalcar una qüestió. Això era fora del projecte de llei, no hi era present al projecte de llei; significa una passa qualitativa al projecte de llei. La fa el Grup Parlamentari de Convergència i Unió; la transacciona amb els grups parlamentaris que li donen suport. Felicitats a tots. No hi era, al projecte; la presenta Convergència i Unió; la transaccionem; tots d'acord, felicitats a tothom, però figurarà al projecte de llei aquesta percepció de «l'Administració tributària a Catalunya» i «els impostos de l'Estat recaptats a Catalunya, gestionats», etcètera, tal com jo ho he manifestat.

Amb els dos minuts que em queden, dos minuts i mig, voldria dir a on arribem i com hem de seguir. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, avui hem donat una passa que jo estimo molt important, i em consta per les converses que he mantingut amb vostès, amb els grups parlamentaris i amb el Govern, que vostès també. Estic segur que tindran l'oportunitat que els grups parlamentaris ho manifestin a continuació. És una passa important.

És una passa important, per què? Perquè projectem al màxim de lluny que podem amb l'Estatut a la mà el nostre plantejament d'Agència Tributària a Catalunya, amb aquests matisos, jo ho admeto, però donem aquesta voluntat; apareixem conjuntament tancant un acord com a pares de l'Estatut. N'hi ha alguns que no s'hi podran sumar, que no s'hi voldran sumar, ho respectem, faltaria més, però tanquem aquest acord amb la voluntat de dir: «Escolti'm, som capaços d'anar més enllà amb el que tenim i ho farem junts.» Ja sentirem alguna interpretació que, justament, tractarà de deslluir això, però ja hi comptem també; però el que volem dir és que hem estat capaços de posar-nos d'acord per tenir la primera llei de desenvolupament de l'Estatut.

I ho hem fet junts. Pregunta: seguirem junts o marxarem separats? Aquesta és la pregunta, senyor conseller. Tenim tot el desplegament per fer, tenim el debat del finançament, tenim el debat de les inversions amb relació al pressupost, tenim el plantejament del consorci. Pregunta: marxarem junts o marxarem separats? Podem fer una cosa –podem fer una cosa–: marxar separats i colpejar junts; també ho podem fer, però vostès alguna hauran de dir respecte a això.

I no és per fer-los-en memòria, però jo no me n'oblido. Van ser vostès els que, amb algun argument que jo entenc clarament administratiu, ens van deixar pràcticament fora de les comissions. Pregunta, conseller, li seríem útils ne-

gociant a Madrid, sí o no? Si ens poséssim d'acord amb els continguts, i aquí en tenim una prova, ens podem posar d'acord per treballar per a aquest país junts, sí o no? Més enllà de la invitació de «treballem junts, treballem ple-gats», podem anar junts per defensar aquest Estatut, sí o no? Junts i els que som; no podem esperar més ajuts dels que tenim. Depèn de vostès; hem donat junts una passa molt important, però depèn de vostès.

Ens van explicar arguments, nosaltres creiem que poc convincents, respecte a com les comissions havien d'entendre's amb el Govern. Bé, vostès tenen l'oportunitat de preveure un escenari diferent. Nosaltres ho desitjaríem, voldríem caminar junts sobre aquesta qüestió, colpejar junts en funció dels nostres interessos per Catalunya.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, president. A mi em sembla, modestament..., jo no sóc gens partidari de parlar de dies històrics, de veritat. No ens sóc gens partidari perquè tothom reclama dies històrics a la seva vida, i la veritat és que l'espècie humana, de dies històrics, en té ben pocs, per la brevetat de l'espècie, que ens toca viure. Però jo crec que avui ho és, pel Parlament: aprovem la primera llei de desplegament de l'Estatut de Catalunya, i ho fem amb una majoria suficient; nou estatut, nova llei i en aquest punt nou compromís. Tant de bo ho puguem aprofitar tots, senyores i senyors diputats. Moltes felicitats a tota la cambra.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, senyor secretari general, senyor Martí Carnicer, jo voldria començar la intervenció del Grup Parlamentari Popular, doncs, agraint també a la resta de ponents de les diferents forces polítiques..., i també, doncs, la comunicació amb la conselleria, que és veritat que sí que hi ha estat, i també la participació, doncs, de la relatora que ha propiciat..., dintre del respecte i del contingut diferent, polític, que té cada partit polític, perquè, si no, estaríem tots al mateix partit..., doncs, les diferents sensibilitats i les diferents apreciacions respecte al text estatutari.

El senyor Teixidó ha dit que no s'ha de fer referència als moments històrics, però, naturalment, sobretot atenent als últims minuts d'aquesta llei que avui s'aprovarà, que així s'ha manifestat, i que jo ja li avanço que el nostre grup no hi donarà recolzament, ha estat inevitable: debat de l'Estatut; a l'últim moment un pacte en el qual, doncs, a l'últim moment reps un full amb una proposta

que no saps si d'alguna manera altera el contingut i el posicionament del teu grup o no. Aquest record ha estat inevitable.

I nosaltres els volem fer un prec o un record que volem que, com que de l'Estatut hi hauran d'haver més lleis de desenvolupament, tinguin present totes les forces de la cambra: hi ha només una manera de fer les coses, i és fer-les bé. I, lamentablement, nosaltres considerem que no s'ha fet bé, no s'ha fet correctament.

Miri, nosaltres no vam presentar esmena a la totalitat en aquesta llei perquè esperàvem que vostès poguessin negociar el que no van saber negociar quan van aprovar l'Estatut de Catalunya. Els vam dir: «Amb aquest context no podem votar.»

Què s'ha fet des de l'aprovació de l'Estatut en tema de finançament? Reunions, intencions, manifestacions; però, de contingut, el nostre grup no en té presència ni en té constància. Els vam dir: «—Vostès són conscients que realment s'ha de modificar la Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes i d'altres lleis orgàniques? —Sí, ho farem de manera paral·lela.»

Ha passat un any de l'entrada en vigor de l'Estatut de Catalunya; hi ha hagut cap reunió? S'ha convocat el Consell de Política Fiscal i Financera? No, no s'ha fet. De qui depenia que es convoqués? De qui depenia que la llei que avui aprovem tingués entrada o no amb totalitat, és a dir, amb tota la manifestació jurídica d'aquesta, tingués encaix el dia d'avui a votar-ho en el Parlament de Catalunya? La responsabilitat era per un cantó del Govern de Catalunya i per l'altre del Govern de l'Estat. Per què no s'ha convocat el Consell de Política Fiscal i Financera? Per què no s'ha modificat la LOFCA de conformitat amb els diferents estatuts que s'han aprovat? Perquè no hi ha hagut intenció política.

En aquestes condicions, el Partit Popular no pot votar la llei favorablement, perquè com vostès no han fet el que van dir que farien, que és modificar la LOFCA, per aquest motiu, en aquests moments els hem de tornar a reiterar el contingut..., i el vot que va fer el nostre grup parlamentari, en seu parlamentària, referent a la part financera o a la part fiscal de l'Estatut de Catalunya.

I encara que es dirà que nosaltres hem aprovat altres estatuts, els posaré un exemple pel qual l'Estatut valencià sí que pot aprovar una norma com la que avui aprovem i el de Catalunya no. Per això els he dit que les coses només hi ha una manera de fer-les, que és bé i des del començament, perquè, si no, tota la resta són promeses d'intencions, i en algun moment —i vostès ho saben— la modificació de la Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes serà la que marcarà criteri i la que donarà plena eficàcia al nostre consorci. Si és que el lamentable és que amb el tema material estem d'acord!, però no a forçar les normes, com pretenen vostès.

En concret, nosaltres hem presentat diferents esmenes tècniques. Ja els hem dit el motiu pel qual no vam presentar l'esmena a la totalitat: confiàvem que aquest any, en aquests últims mesos de negociacions, realment hi hagués aquest apropament, que no hi ha estat.

En la mateixa exposició de motius se'ns diu que un dels apartats cabdals és el que preveu la relació amb l'agèn-

cia estatal i l'Administració tributària; i es diu que en el termini de dos anys es crearà un consorci que potencii la coordinació i eviti la fragmentació tributària en l'àmbit territorial català, i que permeti a l'Agència Tributària de Catalunya participar activament en la gestió i les decisions relatives als impostos de l'Estat recaptats a Catalunya quan la seva aplicació correspongui a l'Administració tributària de l'Estat. I no falta res? Home, jo crec que, si estem parlant de dues administracions, hi manca un dels principis que sempre hi són que han inspirat totes les lleis dintre del marc constitucional, que és el principi de coordinació —és el principi de coordinació.

Nosaltres considerem que, tal com està presentat i tal com vam manifestar nosaltres amb el recurs d'inconstitucionalitat, el principi de coordinació s'ha d'articular dintre de la norma, i que en aquest sentit no s'articula cap via o cap tipus d'intervenció, que sabem que hi serà dintre del consorci, per tal que..., la intervenció de l'Estat en els òrgans rectors de l'Agència Tributària de Catalunya. Això és una qüestió que, com he dit, ja vam manifestar nosaltres amb la votació de l'Estatut; també la vam avançar amb el recurs d'inconstitucionalitat, i vostès tenien l'oportunitat que, realment, aquest punt no tingués sentit en el dia d'avui, i no ho han fet, no ho han fet pels motius que ja els hem explicat.

En concret, l'article 205 de l'Estatut de Catalunya diu que la Generalitat haurà d'assumir, per mitjà dels seus propis òrgans econòmicoadministratius, la revisió per la via administrativa de les reclamacions que els contribuents puguin interposar contra els actes de gestió tributària dictats per l'Agència Tributària de Catalunya. I això, no perquè ho digui el Partit Popular, és contrari al que preveu la Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes, en concret l'article 20.1.b de la LOFCA, que diu que el coneixement de les reclamacions interposades contra els actes dictats per les diferents administracions en matèria tributària correspondrà, quan es tracti de tributs cedits, als òrgans econòmics i administratius de l'Estat.

Vostès podien haver modificat això, i avui el vot del Partit Popular seria contrari, però no ho han fet. I és avui, en data d'avui, igual com els ho vam dir el dia de l'aprovació de l'Estatut, que nosaltres hem de donar el nostre vot, i per aquestes consideracions no ho podem fer.

En concret, nosaltres pensem que de la mateixa manera que un estatut d'autonomia no pot regular el finançament autonòmic de manera contrària a la Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes, de la mateixa manera, una llei autonòmica, en aquest cas la de creació de l'Agència Tributària de Catalunya, no pot contradir la LOFCA, no de manera directa però sí indirecta, que és el que està passant.

És cert que —ja li ho he reconegut— és inconstitucional des d'un punt de vista material, però no trobem el problema..., l'arrel del problema en aquest text, però sí que es deriva directament de l'Estatut aprovat en el seu dia. I, per tant, nosaltres considerem que això s'ha sabut realment gestionar d'una altra manera en l'Estatut de València. En concret, en l'Estatut de València, quan parla del mateix supòsit de recursos, en el seu article 69.4,

ha quedat reformat per la Llei 1/2006, de 10 d'abril, i el que preveu i fa referència a la LOFCA..., de tal manera que queda cobert, cosa que amb la llei que se'ns presenta avui, doncs, l'Agència Tributària de Catalunya queda penjada d'una possible modificació, d'un possible consorci sense contingut, sense aquest lligam. I, per tant, nosaltres no podem votar inconcrecions, no podem votar intencions. Estem votant una llei, una llei que en aquests moments nosaltres considerem que no queda prou lligada des del punt de vista del contingut.

És per això, per aquests dos motius, que no afecten d'una manera material el contingut de la llei, que ja els hem dit que hem treballat, que hem esmenat, i que inclús vam presentar la nostra bona predisposició no presentant una esmena a la totalitat, però sí per aquesta manca de criteri d'aplicació del principi de coordinació, i després pel que fa referència en concret a aquesta esmena, la número 17, presentada pels grups que donen suport al Govern, que fa referència a aquesta potestat tributària economicoadministrativa per sobre del que diuen la mateixa LOFCA i l'article 205 de l'Estatut de Catalunya, per aquest motiu que planeja sobre tota la llei..., i que nosaltres no mirarem cap a un altre cantó, com ha fet algun altre grup. Nosaltres no volem col·laborar perquè les coses es continuïn fent malament. Era molt senzill: modificació de la LOFCA, reunió del Consell de Política Fiscal i Financera... No en serem còmplices. I, si us plau, no tornin a dir que votar o no una llei..., és anar junts on? Escoltin, de cap manera. La nostra responsabilitat política no passa per aquest xantatge mediàtic, de cap manera! Nosaltres aprovarem el que veiem correcte i denunciarem –i ja ho vam fer amb l'Estatut– els temes que no veiem aplicables.

Per tant, és per aquests dos motius que nosaltres considerem que el que es pretén amb aquesta llei, que ho compartim, el tema de la creació d'una agència tributària professional i independent, doncs, no pot tenir tota la seva plenitud. A més, considerem que s'ho mereix l'Agència Tributària; no la pot tenir perquè queden planejant i en l'aire i pendent de molts interrogants, doncs, aquestes qüestions cabdals, com són: com queda el finançament de Catalunya, com queda realment el consorci, com queda realment la participació de l'Agència Tributària estatal amb l'Agència Tributària de Catalunya.

Per tot això..., ja no he volgut entrar en les esmenes tècniques que han quedat vives per part, doncs, del nostre grup parlamentari, però lamentablement per aquestes qüestions nosaltres no donarem recolzament a aquesta llei, esperant i desitjant que realment el contingut d'aquesta pugui tenir plena aplicació en el seu dia. Però no votarem una llei que en data d'avui ni té aplicació ni la pot tenir mentre no es puguin salvar aquestes dos obstacles, obstacles que per una altra part depenen d'una intenció política; no depenen que s'aprovi en aquest Parlament una llei amb un contingut o amb un altre.

Moltes gràcies, senyors i senyores diputades, senyor conseller, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. En primer lugar, quería agradecer el trabajo de la ponencia y la posterior comisión, si bien es cierto que no puedo ocultar el mal-estar que supone la forma de trabajar que se ha acontecido en esta comisión. Llevo poco tiempo en la cámara, he sido ya ponente en muchas leyes, y he de decir que en ninguna hemos sido tan maltratados como en esta. Es decir, el grado de opacidad, el grado de sorpresa y el grado de marginación por parte de la conselleria hacia este grupo parlamentario, realmente, merecen el máximo de los reproches, y quiero que conste en acta. Entendemos que leyes de tanta importancia como la que aquí se está planteando..., usted, conseller, se refirió a la voluntad de consenso y lo repitió varias veces cuando hizo gala, en la presentación del proyecto de ley..., no lo ha hecho efectivo con nuestro grupo parlamentario. Creemos que, aun cuando seamos grupo minoritario, formamos parte de esta cámara y merecemos el mismo respeto que otros a efectos de ser informados y de conocer los datos que se están realizando.

Quiero señalar que la voluntad de nuestro grupo cuando comenzó el proyecto de ley era, evidentemente, integradora y de aprobación del texto. No presentamos una enmienda a la totalidad, y de hecho, además, en su momento, nuestro grupo formuló propuestas positivas; es decir, no se rechazaba el texto que se planteaba, lo entendíamos ajustado al desarrollo del Estatuto, al contenido del Estatuto. Pero lamentamos decir que lo que sorpresivamente hace exactamente cinco minutos acabamos de conocer no responde en modo alguno al espíritu de aquel texto.

Eso es evidente. Aquí se ha manifestado, se ha hablado de un contexto complicado por parte del señor Fernández Teixidó. Efectivamente, existía un contexto complicado, y no le quepa la menor duda de que la ley que se va a aprobar hoy ahí lo va a complicar más. De entrada porque, además de la dificultad del compromiso, van a tener –me imagino– que acordar o comprender la voluntad del Gobierno de la nación, que veremos si va en ese estilo, y en todo caso también valorar la constitucionalidad de lo que aquí se ha aprobado. No hemos tenido tiempo de analizarlo con detalle, pero habría que valorar realmente la constitucionalidad de lo que aquí se está planteando.

Hoy, en estos días, estamos recordando el espíritu de Ermua –hoy traigo aquí un lazo azul que lo recuerda–, ese espíritu de unidad del pueblo español en torno a unas determinadas condiciones, lamentables, que estaba sufriendo un secuestro. Aquí hoy, a lo largo de la tramitación de la ley, se ha traslucido la existencia de otro espíritu: el espíritu del 30 de septiembre. El espíritu del 30 de septiembre ha estado presente en la tramitación de esta ley y, como aquellos fantasmas de los castillos, ha decidido aflorar en el lugar en que puede hacerse más visible y de golpe, de sorpresa; aquí, en el momento de la aprobación del dictamen del proyecto de ley. Ese fantasma, ese espíritu se ha hecho cuerpo de ley, se ha materializado en la disposición adicional –no sabemos qué número porque todavía no hemos tenido ocasión de ver cómo quedará el proyecto de ley– y en el artículo 2.2 de la ley.

Es fruto de un pacto, del mismo pacto que en su día dio lugar al Estatuto de Autonomía y que en su día, ahora mismo, ha dado una interpretación novedosa, ex novo, al margen del Estatuto, a lo que contiene la ley. Esta interpretación que se hace, a nuestro juicio pequeña, reduccionista, de la Administración catalana, sin duda tiene unos grandes perdedores hoy: los contribuyentes catalanes y, con mayor extensión, los contribuyentes españoles, el principio de confianza legítima, la seguridad jurídica y la lucha contra el fraude fiscal.

Está claro y aquí ha quedado en evidencia que la voluntad de algunos de interpretar lo que hoy se ha aprobado es la existencia de una única administración tributaria en Cataluña. Y eso, a nuestro juicio, no es lo que dice el Estatuto de Autonomía.

Al mismo tiempo, se subyace en el texto aprobado que la gestión, recaudación, liquidación y la inspección serán de todos los tributos, tanto los propios como los del Estado. Y eso no es lo que dice el Estatuto de Autonomía.

Han vuelto al texto del 30 de septiembre, en que decían: «Todos los impuestos soportados en Cataluña corresponden a la Agencia Tributaria de Cataluña», el contenido del artículo 205 del Estatuto de Autonomía de entonces. Pero ese no fue el que se aprobó, entendiéndolo; no fue el que se aprobó. Y aquí lo han metido de soslayo y lo han metido –permítanmelo, con la máxima cortesía parlamentaria– con trampas.

Están haciendo un ejercicio de irresponsabilidad, se engañan otra vez a sí mismos, quieren hacer como si la Administración tributaria del Estado no existiera, y en política cerrar los ojos ante las evidencias no es buena consejera. Tomen nota: la Agencia estatal de la Administración tributaria está aquí, y gestionará, recaudará, liquidará e inspeccionará sus impuestos. Y en toda la tramitación de la ley han hecho como si no la viesen. No han querido, a pesar de que el Estatuto de Autonomía lo dice, que la agencia..., que la Administración general del Estado, por ejemplo, que tiene competencias en materia de unificación de criterios en relación con las reclamaciones económicas administrativas –y antes se ha hecho referencia a ello–..., no han querido verlo. Las enmiendas presentadas por el grupo parlamentario que nosotros representamos recordándolo han sido obviadas. Han considerado insuficiente la necesidad de fijar un modelo en que exista un sistema común de informática tributaria y una única base de datos, que sin duda mejorará la lucha contra el fraude fiscal.

No es de extrañar que, con esa desconfianza hacia la Administración del Estado, tenga los temores que tiene el conseller Castells. La Generalitat teme que el Gobierno descafeíne la futura Agencia Tributaria. No les quepa la menor duda: lo que ustedes han aprobado hoy aquí va a ser descafeinado por la Administración del Estado, porque es que es imposible –imposible– que se mantenga. Tiene usted razón, entiendo sus temores, conseller, está claro que lo que hoy se aprueba aquí no puede ser admitido por la Administración general del Estado; por lo menos una administración general del Estado que tenga conciencia tributaria y que tenga la percepción de que no se han de traspasar aquellas líneas

rojas a las que se refería el presidente de la Asociación Profesional de Inspectores de Finanzas del Estado en la comparecencia que tuvo ocasión de tener en comisión. Este proyecto de ley, esta ley que hoy se va a aprobar, sin duda supera esas líneas rojas.

La ley deja abierta la puerta a la fragmentación de la Agencia Tributaria estatal en una serie de consorcios regionales cuasi independientes y descoordinados, que podrían llegar a gestionar –aquí se prevé– todos los tributos, incluyendo los que ni siquiera están cedidos parcialmente, como es el caso de sociedades, y otros, como es el caso de impuestos especiales o IVA.

En este sentido, entendemos que, si bien es cierto y no deja de ser sorprendente que en el preámbulo de la ley haya un manifiesto claro en favor de la preocupación por la fragmentación tributaria en Cataluña, de hecho la razón de ser de la creación de esa administración única es la necesidad de que no exista diversidad de entidades. Pues bien, entendiendo esa preocupación, nosotros, desde nuestro grupo, desde Ciutadans, les manifestamos que nos preocupa más, bastante más, la fragmentación tributaria en el conjunto de España; esto es, que pueda terminar habiendo diecisiete entes diferentes que recauden los mismos impuestos de forma autónoma. Nos preocupa, entre otras cosas, porque es prácticamente seguro que esto redundará en una menor eficiencia en la gestión tributaria y en un aumento de las oportunidades de ocultación y fraude fiscal.

¿Es positivo lo que estamos aprobando hoy? Creemos que no. Y, es más, nos tememos que ustedes lo saben. Ustedes saben que esto no es positivo, porque en realidad no les preocupa ni la eficiencia, ni la calidad del servicio a los contribuyentes, ni a los ciudadanos, ni la lucha contra el fraude, sino la maximización de sus competencias y del poder tributario.

Hay un trabajo publicado por la propia Generalitat en el que se realiza un análisis comparativo de los modelos de gestión tributaria que existen en tres países federales: Alemania, Canadá y Estados Unidos. Lo cito: Papers de Treball, 2/2007, del Departament d'Economia, de Marta Sánchez-Saché –a lo mejor lo conocen. El estudio concluye, entre otras cosas, que el sistema alemán, muy parecido al que aquí se está impulsando ahora y que precisamente se está corrigiendo, ¿eh?, no es precisamente un modelo a imitar. El informe se decanta más bien por el modelo canadiense, en el que la mayor parte de las provincias han delegado la gestión de sus tributos propios más importantes en la agencia tributaria federal, cuya gestión..., en la agencia tributaria federal participan las provincias –en este caso serían las comunidades autónomas. ¿Y con qué finalidad lo hacen? Con el fin de ahorrar costes. Solamente hay una excepción en ese modelo: Quebec.

Es la identidad, no la eficacia, lo que les lleva a impulsar la Administración tributaria única. Y lo lamentable es que lo pagarán todos los contribuyentes catalanes, todos los ciudadanos catalanes, y el capricho identitario volverá a costarnos dinero y eficacia.

Hablemos de ahorro de costes. La información que proporciona la OCDE sobre los costes administrativos de las agencias tributarias de sus países miembros y de

algunos otros es clarividente. De acuerdo con esta organización, los costes por cien euros de ingresos tributarios eran, en 2004, de 1,8 euros en Alemania, y solo de 0,82 euros en España, lo que sitúa a nuestro país entre los más eficientes dentro del grupo de países industriales. Pues bien, abandonamos el modelo que reduce costes y abrazamos un modelo que quieren dejar, que quieren abandonar, precisamente porque es más caro y más ineficaz.

Permítannos que digamos que no suele ser buena práctica tratar de arreglar lo que no está roto. Nosotros contamos con una administración estatal, la Administración tributaria, correcta; contábamos con un proyecto de ley en que se valoraba perfectamente la Administración tributaria y se aplicaban los principios adecuados. Pero lo que nos traen hoy al final de fiesta..., y permítame, señor Fernández Teixidó, que no ens felicitem, tots no ens podem felicitar avui, eh?, permítanos, porque hoy es un día en que para muchos se empieza, comienza la quiebra del modelo tributario español, en un camino que, realmente, es claramente preocupante.

A la vista de todo lo expuesto, nosotros mantenemos todas las enmiendas que hemos presentado en el proyecto de ley. Y mantenemos todas las enmiendas puesto que no ha sido aceptado ni una y no ha habido la más mínima voluntad de consenso, a pesar de que ahora, leyendo de una manera apresurada, descubrimos que una de ellas es transaccionada con el Grupo de Convergencia i Unió y es precisamente casi literal a la que nosotros planteábamos en relación con el modelo de la defensa de los contribuyentes: «la necesidad de establecer...», tal. No deja de ser sorprendente –y de ahí nuestra indignación, y puedo hablar de indignación– que enmiendas presentadas por nuestro grupo sean transaccionadas con otro grupo y que se acepten casi literalmente con la redacción de nuestro grupo. Permítannos decir que, desde luego, no es el mejor modelo para presentar el trabajo de una ponencia y el desarrollo de un proyecto de ley.

Muchas gracias.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor Domingo. Per fixar la seva posició, ara, els diferents grups, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, amb un cert risc de sonar pedant, a mi m'agradaria començar la meua intervenció d'avui amb una cita; una cita que és d'un parlament que va pronunciar el president Pujol l'any 2002, durant l'acte de celebració del vint-i-cinquè aniversari del restabliment de la Generalitat; una cita on el president Pujol cita el president Tarradellas, avui que estem a pocs mesos de celebrar el trenta aniversari del seu retorn. La cita diu el següent: «Voldria insistir en una cosa que si el president Tarradellas fos aquí ens recordaria i que ve del fet que ell era un home exigent; ho era amb els altres, però sobretot amb els seus. Nosaltres tenim les eines que tenim, que no són les que voldríem tenir i que se-

guirem reivindicant, però el president Tarradellas ens diria que, mentrestant, nosaltres hem d'utilitzar a fons i bé aquestes eines, i amb un gran esperit d'exigència personal i col·lectiva, amb un gran esperit de comprendre que finalment el destí dels pobles, el seu progrés, depèn de moltes coses externes, depèn dels altres, però sobretot depèn d'ells mateixos.»

Amb paraules que s'expressen molt pitjor, jo vaig voler acabar la meua intervenció en el debat de totalitat justament invocant aquest mateix principi d'autoexigència; una autoexigència que s'havia de veure reflectida en l'aprovació de l'Agència Tributària, en ésser aquesta de les poques mesures a desplegar estatutàriament que depèn exclusivament de nosaltres, d'aquest Parlament. Deia que, fent tots els possibles per aprovar aquesta llei i aprovar-la en els terminis que marca l'Estatut, teníem l'oportunitat de demostrar-nos justament aquesta exigència amb nosaltres mateixos, l'oportunitat de no buscar excuses per no fer les coses ben fetes i l'oportunitat de tenir més autoritat per reclamar lleialtat mútua.

Avui podem afirmar –i ho afirmem amb contundència– que hem aprofitat aquesta oportunitat, que un cop més hem sabut estar a l'alçada i que hem treballat plegats per arribar a acords; acords que fan que avui puguem aprovar aquesta llei amb el suport majoritari d'aquesta cambra. Ho ha expressat molt bé el diputat Fernández Teixidó en la seva intervenció: «Hem arribat a un acord.» Sí. Ha estat fàcil? No, òbviament que no. Resten matisos interpretables segons les nostres sensibilitats polítiques? També. Hi han alguns temes on no ens acabarem mai de posar d'acord? Òbviament que també. Però avui, en nom del meu grup, crec que pertoca manifestar aquesta satisfacció d'aprovar la Llei de creació de l'Agència Tributària de Catalunya amb aquest grau de consens.

M'agradaria relatar breument en què ha consistit aquest acord. Quan Convergència i Unió va presentar una esmena a la totalitat al projecte de llei, la va basar en quatre pilars que després es varen reflectir bàsicament en quatre grups diferenciats d'esmenes.

El primer parlava de la creació d'un consell assessor –i en això ens hi vàrem posar d'acord–, com una manera d'enfortir i enriquir el funcionament de la mateixa agència.

El segon grup parlava de la creació d'un defensor del contribuent, i avui, amb la transacció de l'esmena 19 i la 29, que és d'addició d'una nova disposició transitòria, podem afirmar que també ens hi hem posat d'acord i que l'agència contempla crear l'Oficina del Defensor del Contribuent i crear una carta dels drets dels contribuents com una manera de reforçar un principi que nosaltres volem destacar especialment, i és el principi de servei a la ciutadania.

En tercer lloc, hi havia un altre grup d'esmenes que parlaven de la concreció de funcions de la mateixa agència i de la concreció del paper del futur consorci, que s'ha de crear per mandat estatutari i que serà un instrument per poder actuar amb igualtat i poder pactar sobre la gestió del que suposen els tributs parcialment cedits, amb equilibri de forces envers l'Agència estatal d'administració Tributària. Aquí és on l'acord –els ho confes-

so— ha estat més difícil. Ja els ho ha explicat el senyor Teixidó en la seva intervenció: l'encaix ha costat; però hi ha hagut encaix. Un encaix que es podria explicar, si vostès volen, amb una frase que el mateix diputat va pronunciar en un dels debats que vàrem fer en la ponència. Deia: «Aquesta llei ha de reflectir la lletra i l'esperit de l'Estatut.» I això és el que fan les transaccions que hem acordat de l'esmena 2 i de l'esmena 28. Jo crec que, com sovint passa en general a la vida, permeten que l'esperit sigui interpretable segons cadascú i, en canvi, compleixen, com no podria ser d'una altra manera, amb la lletra de l'Estatut, que és la legalitat vigent; ni un pam més ni un pam menys, però especifica i concreta una clara voluntat del Govern quan es diu que «d'acord amb el que preveu l'article 204 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, el Govern promourà la transformació del consorci previst a la lletra c de l'apartat 1 de l'article 23 en l'Administració tributària a Catalunya». L'Estatut deia «pot esdevenir», i en aquesta llei, amb la paraula «promourà», el que manifestem és una clara voluntat que esdevingui, perquè ens entenguem.

El quart grup d'esmenes, que serien les esmenes 10, 17, 27 i 37, és el que fa referència que el Parlament elegeixi el president de l'agència i als termes de compareixença per mandat en aquest Parlament. Això nosaltres no ho podem acceptar, perquè considerem —ja ho hem expressat moltes vegades— que seria polititzar l'agència i que justament la millor garantia de professionalitat és que l'agència pugui disposar d'una política pròpia de recursos humans. En aquest grup d'esmenes que resten vives i han estat defensades per Convergència i Unió, manifestar que hi votarem en contra.

Però tres de quatre és el que ens permet avui afirmar que hem arribat a un acord; un acord entre totes les forces que defensen el nostre estatut, un acord que recupera un esperit que mai no hauríem d'haver perdut: la consciència que quan Catalunya va unida és més forta. I no és una consciència, senyora Olano, que tingui res a veure amb les manifestacions a la premsa; també és un reconeixement del que ha estat la nostra història.

Parlant dels acords, jo no em puc deixar de referir al Partit Popular i al que han manifestat durant la seva intervenció, que és votar en contra d'aquesta llei, tot i que vagi per endavant que jo, com sempre, a la senyora Olano li agraeixo moltíssim el seu to, la seva disponibilitat, que s'ha manifestat en moltíssims actes durant el treball de ponència, i, com hem pogut veure aquí, amb la firma d'una esmena conjunta, també al senyor Domingo, del Grup Mixt. Per tant, això que vagi per endavant.

Però a mi m'agradaria dir que ells no van presentar esmena a la totalitat del projecte de llei. Van fer consideracions que es van materialitzar en vint esmenes, d'aquestes vint ens vam posar d'acord en deu, per tant, en un 50 per cent, i això, en bona lògica, hauria de portar, crec, el Partit Popular a votar a favor d'aquesta llei. I, en canvi, ho fan en contra i la seva portaveu ens diu avui, per què en aquests pocs, poquíssims mesos des que la llei va entrar en debat de totalitat fins avui no hem modificat la LOFCA, i també diu que per què forcem les normes. Jo sincerament li demano que no confonguem el que és un respecte escrupolós al que diu la llei orgànica que és l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que és sincerament

el que fem nosaltres, amb una interpretació de mínims o a veure problemes jurídics on, sincerament, nosaltres estem convençuts que no hi són.

I respecte al Grup Mixt..., a mí me gustaría sinceramente decirle, señor Domingo, que usted tiene todo el respeto como grupo de esta cámara, ¡faltaría más!; lo tiene de mi grupo y estoy segura que de todos los otros. Pero el mismo respeto le exigiría a usted, ya no a los otros grupos, sino al Reglamento de este mismo Parlamento, que cuando mantiene..., permite mantener una enmienda hasta el último momento —por eso se llaman «esmenes vives»— y, por tanto, transaccionarla, si quiere, desde este mismo atril. Y también respeto..., que usted ha dicho que el Estatuto es un «capricho identitario», cuando realmente es la voluntad mayoritaria expresada en las urnas del pueblo de Cataluña.

Jo vaig acabant. Amb la llei que avui aprovarem fem el primer pas: creem l'Agència Tributària de Catalunya, com un ens amb personalitat jurídica pròpia de plena capacitat i amb atribucions per organitzar i exercir les funcions que se li encomanin. Una llei de creació d'un ens públic que formalitza dos principis clau: primer, el canvi d'un model d'Administració tributària a un model de gestió tributària, per tant més eficient, i segon, que estem creant un ens perquè es pugui consorciar de facto amb l'Agència Tributària estatal.

Avui, senyores i senyors diputats, amb l'aprovació de la creació de l'Agència Tributària de Catalunya, inaugurarem la tasca legislativa de desplegament del nou Estatut. Jo també crec que seria massa agosarat i també impropí, sobretot, dir que això és un dia històric. Però també tots sabem que la història està plena de voluntats quotidians, d'aportacions anònimes i també de petjades que es deixen un dia perquè es materialitzin en el futur. Jo crec que això és el que passa amb l'Agència Tributària que avui creem, on realment crec que es podrà palpar la seva importància en els anys més importants, que són els que estan per venir.

Gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Martínez-Sempere. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui realitzem amb aquest debat ja la darrera fase del tràmit parlamentari. Per tant, vagi per endavant el capítol d'agraïments als companys ponents, sobretot a la relatora, a l'equip del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, al lletrat, a la conselleria, als equips de la cambra.

De fet, per centrar el debat..., ja ho vam intentar fer i crec que ens vàrem sortir en bona mesura en el que va ser el debat a la totalitat. Avui, amb aquest Projecte de llei de creació de l'Agència Tributària de Catalunya desenvolupem el que fixa l'Estatut; en concret el que fixa en el seu article 204, quan parla de la definició que ha de tenir aquesta Agència Tributària; article 204, que es

configura dins el títol VI, referit al finançament de la Generalitat de Catalunya. I la defineix, en concret, parlant dels principis i del terreny de joc, és a dir, delimita el marc o, si em permeten, delimita el sostre, el sostre que ha de tenir aquesta Agència Tributària. Hauria estat, per tant, confondre l'opinió pública, confondre la ciutadania, fer debats que anessin més enllà d'aquests principis, fer debats que anessin més enllà d'aquest terreny de joc, més enllà d'aquest sostre que ens marca l'Estatut aprovat.

Si precisament haguéssim fet això, anar més enllà d'aquests principis, anar més enllà d'aquest marc, el que estaríem fent fóra discutir sobre els principis, i d'això ja vam tenir temps de parlar, de discutir, de debatre en tota la tramitació de l'Estatut. Allí, permetin-me que els ho digui, no vam anar units. Si més no, vam arribar units fins al 30 de setembre aquí, en aquest hemicicle. Però a partir d'aquell punt, no vam anar units. I així ens va anar, amb el sostre que ens delimita l'Estatut quant a l'Agència Tributària que avui formalment donem a la llum, la veiem créixer a través d'aquesta llei que la crea.

Des d'Esquerra, doncs, en el seu moment ja vam considerar insuficients aquests principis, insuficients aquestes regles del joc, insuficient aquest terreny en el qual ens hauríem de moure a l'hora de crear aquesta Agència Tributària i a l'hora de desenvolupar tota la resta d'aspectes que configuraran el nou finançament del nostre país.

En conseqüència, des del Grup Parlamentari d'Esquerra ja vam fer en el debat a la totalitat una clara aposta per desenvolupar al cent per cent aquests principis; per tant, aprofitar al cent per cent la totalitat d'aquest, al nostre parer, estret terreny de joc que ens deixa l'Estatut.

En aquest punt, doncs, m'agradaria dir-li al diputat Domingo que no pateixi –no pateixi–, aquí no es trenca res; aquí, malauradament, no estem parlant dels principis de què sí que parlàvem el 30 de setembre de l'any 2005 en aquest mateix hemicicle. No estem, doncs, reproduint un debat ja existent.

Deia, doncs, que en el debat a la totalitat vam demanar, des del nostre grup parlamentari, seriositat i rigor a l'hora de fer aquest debat. I també ambició; ambició, òbviament, dins d'aquest terreny de joc. Entenem, doncs, que, fruit d'aquest tràmit parlamentari, fruit d'aquest treball entre els diferents grups parlamentaris, estem en condicions de dir que s'ha complert –s'ha complert. Hem estat rigorosos, hem estat seriosos, i el resultat és ambiciós, òbviament dins del terreny de joc, dins del marge de maniobra que ens deixa l'Estatut.

En primer lloc, l'Estatut fixa un termini d'un any per crear, a través de llei, l'Agència Tributària de Catalunya. I avui estem donant compliment a aquest primer mandat de l'Estatut; avui hi estem donant compliment. Aquest termini d'un any finalitza el 9 d'agost. Per tant, entrem perfectament dins d'aquest termini.

En segon lloc, ens agradaria destacar una sèrie d'aspectes que entenem que el projecte de llei ha millorat respecte a aquell text original, aquell text inicial que va entrar en aquest Parlament. En concret m'estic referint a l'article 2, on es defineixen les funcions de l'Agència Tributària de Catalunya; article que, des del nostre grup

parlamentari, entenem fonamental –fonamental. Si bé en el text original parlava de «gestionar, liquidar, inspeccionar i recaptar els tributs propis i els cedits totalment per la Generalitat», aquesta funció ja la delimitava, entenem que, respecte al marge de maniobra que ens deixa l'Estatut, hi havia un aspecte que no cobria amb suficient solidesa, amb suficient «explicitat». I aquest és el marge de maniobra que deixa l'Estatut quant al fet que, a través de la delegació, de la delegació que pugui rebre la Generalitat de Catalunya, es pugui gestionar, recaptar, liquidar i inspeccionar la resta dels impostos de l'Estat recaptats a Catalunya.

I entenem que el text original aquest aspecte no el recollia; de fet, no el recollia, només parlava de funcions quan es referia a tributs propis i a cedits totalment, però quant a la resta de tributs recaptats a Catalunya, no en feia cap esment. I entenem que aquest aspecte ha quedat solucionat a través d'una esmena que vam presentar el grup de l'Entesa, per tant, els tres grups que donem suport al Govern, i que ha estat perfilada, a darrera hora, amb alguna aportació des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

En aquest aspecte, entenem que arribem a l'ambició amb funcions, arribem al cent per cent d'on podem arribar, arribem a aprofitar al cent per cent aquell marge de maniobra que ens permet l'Estatut.

També ens hem de felicitar per la transacció aconseguida amb una nova disposició addicional quant a l'Administració tributària a Catalunya. Entenem que també desenvolupa perfectament el principi que queda recollit en l'Estatut quan parla que el consorci es pot transformar en l'Administració tributària a Catalunya. Aquest aspecte, també, doncs, entenem des del nostre grup parlamentari que va en aquesta línia d'ambició d'arribar al cent per cent d'aquest sostre que ens fixa l'Estatut.

En un altre ordre de coses, també les disposicions addicionals quarta i cinquena, a través de la transacció que s'ha aconseguit –i m'estic referint, doncs, a aquestes dues disposicions que creen el Cos Superior d'Inspecció i Tècnica Tributària de la Generalitat i el Cos Tècnic de Valoració Tributària de la Generalitat–, han estat un bon acord entre tots sis grups parlamentaris.

Per tant, vagi l'agraïment per endavant del Grup Parlamentari d'Esquerra a la resta de grups de la cambra que s'han avingut a, a través d'aquesta transacció conjunta, donar compliment a un acord que s'ha produït fruit del diàleg; diàleg amb aquelles persones que actualment..., amb aquells funcionaris que, en l'actual Direcció General de Tributs, estan exercint unes tasques de gestió de tributs propis. Per tant, fruit d'aquest diàleg s'ha arribat a un acord, s'ha plasmat aquest acord també entre els diferents grups parlamentaris, i és d'aquesta manera l'única manera que tècnicament es podia introduir aquest acord fruit d'un diàleg.

Ara bé, també jo crec que en el debat d'avui s'ha produït alguna confusió, i m'estic referint a la intervenció de la diputada Olano. El que fem avui és exercir la potestat autoorganitzativa facultada pel mateix Estatut. És això el que estem fent. I això no entra dins del terreny..., no té res a veure amb el que és el terreny del Consell de Política Fiscal i Financera quant a definir quines relacions,

tant les bilaterals o les multilaterals, a través de la definició dels mecanismes d'anivellament; estem parlant de dues qüestions que no es toquen. Avui estem parlant de la facultat autoorganitzativa que el mateix Estatut ens dóna. I és això el que estem fent, exercir aquesta capacitat autoorganitzativa, no estem fent altra cosa.

En definitiva, es crea un ens amb personalitat jurídica pròpia i plena capacitat, amb atribucions per organitzar i exercir les funcions que se li encomanen; això amb plena independència, amb potestat autoorganitzativa i sotmès als principis de control financer i d'eficàcia.

En definitiva, això el que suposa és un canvi notable en l'aplicació dels tributs portada fins ara per l'àmbit de la Generalitat de Catalunya, absorbint funcions en part de la Direcció General de Tributs i de la Subdirecció General de Tresoreria.

En resum, estem parlant d'un criteri unitari de gestió sota diversos principis, entre els quals destaquen la legalitat, l'objectivitat, l'eficàcia, l'eficiència, com a destacats per aconseguir dos grans objectius: la lluita contra el frau fiscal i el servei a la ciutadania, ho repeteixo, i el servei a la ciutadania.

Abans d'acabar..., ja he fet esment abans, quan em referia al 30 de setembre i als principis inspiradors de l'Estatut, que cal unitat. I, precisament, vam veure el que passava no tenint unitat. Doncs, bé, el mateix Estatut ens marca una altra fita. Ja hem aconseguit la primera: abans d'un any, per llei, es crearà l'Agència Tributària de Catalunya; avui hi donem compliment. Però ja hi ha una altra fita: en un termini de dos anys s'ha de crear el consorci entre aquesta Agència Tributària de Catalunya i l'Agència Tributària estatal. Cal la unitat de les forces catalanes per combatre. Per combatre quins enemics? La incertesa, el silenci, la política de fets consumats a la qual el Govern espanyol ens té, malauradament, tan acostumats. És aquí on hem de centrar tots els esforços.

Ara, a curt termini, aquesta unitat s'ha de veure reflectida en un bon compliment de la disposició addicional tercera, aquella que es refereix a les inversions de l'Estat a Catalunya tenint en compte el nostre pes en el producte interior brut estatal. Aquí és on s'ha de veure ja la primera mostra, el primer exemple d'unitat de les forces polítiques catalanes. Però també en el consorci, també en la creació d'aquest consorci, també en el desenvolupament de tots i tots els principis recollits en el títol VI de l'Estatut referits al finançament de Catalunya. Aquí també hem d'anar, perquè, si no, la incertesa, el silenci, la política de fets consumats del Govern espanyol ens engoliran, i només la unitat pot combatre'ls.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor De los Ríos. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz i Castellví

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, primer de tot, doncs, vull donar

les gràcies, en primer lloc, al lletrat, el senyor Antoni Bayona, als serveis de la cambra, però també als compareixents i a tots els experts que han contribuït a l'elaboració de les esmenes. I també des d'aquí, doncs, vull saludar el secretari, el senyor Martí Carnicer, i també es persones convidades, els responsables sindicals que també ens acompanyen avui.

Mirin, el que estem fent aquí és decidir si posem fil a l'agulla al compliment i a implementar el sistema de finançament que recull l'Estatut; un sistema de finançament que és més just amb els impostos que paguem i que, al cap i a al fi, ens ha de permetre tenir més i millors serveis públics, més polítiques socials. Vull començar per aquí perquè crec que és aquest, l'objectiu, és el fi, i per tant l'Agència Tributària és l'instrument que ens ha de portar a implementar aquest sistema de finançament.

Me n'alegro –jo crec que és el primer que hem de dir–, doncs, que finalment existeixi una àmplia majoria d'aquesta cambra per aprovar aquesta llei. De fet, és el que la lògica diria que hauria de succeir en totes les lleis de desplegament estatutari, però a vegades la realitat no sempre és tan lògica, i potser, fins i tot, la notícia d'avui serà haver arribat a aquest acord.

El model que dibuixa l'Estatut ens dota de més recursos i de més capacitat de control sobre els nostres impostos, garantint que els ingressos de la Generalitat procedixin dels rendiments dels impostos pagats a Catalunya. I si volem implementar aquest model necessitem un ens públic com l'Agència Tributària de Catalunya, que gestioni, recapti, liquidi tots els tributs propis de la Generalitat i els cedits, i posi les bases per avançar cap a una administració tributària catalana propera a la ciutadania. I és això el que avui hem aconseguit. I precisament aquesta llei respon a aquesta necessitat.

Per tant, la Llei de l'Agència Tributària que s'aprovarà dóna compliment a l'Estatut, ja que el text de la llei estableix que s'ha d'aprovar abans del proper 9 d'agost. I per això el que avui també estem fent és complir la legalitat vigent.

I en aquest sentit –i dirigint-me al grup, també, del Partit Popular– em sorprèn, sincerament, que un partit d'ordre com és el Partit Popular, tal com vostès s'automenen moltes vegades, digui que no la votarà, i que un partit d'ordre cridi a desobeir una llei en vigor, l'Estatut, i cridi a la insubmissió legal. Sincerament, potser els creia una mica més seriosos, i veig que se sumen a aquesta política de gesticulació que fan altres membres d'aquesta cambra, encara que representi vulnerar una llei i també la voluntat d'un poble.

Vostè avui deia que al final el seu posicionament ha estat en l'últim moment, doncs, perquè no s'havien acceptat algunes esmenes i per la manera de negociar a l'últim moment. Però, senyora Olano, ahir el seu portaveu deia que aquesta llei no s'havia d'aprovar perquè encara estava pendent del Tribunal Constitucional, i això és fer desobediència legal, insubmissió legal. Per tant, el que creiem és que vostès ja no estaven predisposats a canviar políticament. De fet, les seves esmenes eren tècniques, i no volien canviar perquè des del principi no tenien predisposició ni intenció política, com vostè feia referència, doncs, també de votar-hi a favor.

Doncs, mirin, malauradament per vostès, l'Estatut és una llei vigent, i, encara que no els agradi, l'Estatut s'està desplegant. De fet, durant la ponència, com deia, vostès no l'han volgut canviar perquè no volien que passés. Doncs, ara hi haurà moltes d'aquestes lleis de desplegament estatutari.

I ara, entrant en el procés de negociació amb el Grup de Convergència i Unió, és evident que no ha estat fàcil –ja ho han dit la resta de grups–, però des dels grups que donem suport al Govern sempre hem tingut clara la necessitat d'arribar a un consens. Aquesta actitud no sempre ha estat clara –també ho hem de dir– per part de l'oposició, que semblava que anava canviant o virant una mica d'estratègia segons el moment. Però crec que l'esforç, doncs, no ha estat en va i crec que és important subratllar l'àmplia majoria que donarem suport a aquesta llei.

De fet, malgrat que jo no era diputada llavors, aquesta negociació em recorda una mica a aquella del 30 de setembre –i jo ho veia des de fora, no? –, on fins a última hora no es trobaven les paraules, diguéssim, per seguretat, a vegades, dir coses molt semblants, o fins i tot el mateix. Entenem la necessitat, de vegades, de fer ús de la semàntica per fer una posada en escena, però potser ha estat una mica massa excessiu amb aquesta llei. Sembla que a vegades ho volem fer més difícil del que és, i no sé si això contribueix, precisament, a apropar-nos a la ciutadania i si això fa que la ciutadania entengui millor què és el que fem en aquest Parlament.

Tot i així, durant el tràmit parlamentari hem millorat aquesta llei introduint esmenes qualitativament importants per part de tots els grups parlamentaris, i precisament hem aprofitat per anar més lluny, al més lluny possible, en capacitat per gestionar impostos pagats a Catalunya. I des del nostre grup parlamentari en volem destacar els següents, encara que no m'estendré perquè ja han estat molt comentats.

En primer lloc, l'esment de poder reforçar la voluntat de gestionar tots els impostos recaptats a Catalunya.

En segon lloc, la creació de la figura del defensor del contribuent. Jo crec que és una figura important i que ha millorat qualitativament la llei.

En tercer lloc –i aquí sí que m'hi vull detenir, com feia el Sergi de los Ríos–, l'organització i la política de personal i la transició del personal funcionari de tributs a la nova agència. Crec que aquí ens hem de felicitar tots els grups parlamentaris d'haver arribat a un punt satisfactori per a l'Administració, per als sindicats, per a les persones afectades, i també per a tots els grups parlamentaris. I crec que aquí sí que ens hem de felicitar.

I també crec que és una contribució positiva que reforça la definició del consorci que s'ha de crear i la seva naturalesa paritària. Jo crec que són importants els canvis que hem fet en la tramitació parlamentària.

I de les esmenes del Grup de Convergència i Unió sí que en vull concretar una en concret que no hi estem d'acord i, per tant doncs, hi votarem en contra, que és el tema de la presidència de l'Agència Tributària. Miri, senyor Teixidó, l'Agència Tributària forma part de la política econòmica del Govern, i per tant la presiden-

cia l'ha de nomenar el Govern; complint, evidentment, els mèrits professionals exigits i tot el que vulgui, però creiem que ha de ser nomenada pel Govern.

I el mateix succeeix amb la figura del director o directora. Si assumim que és assimilat al càrrec de director general, el més lògic és que el nomeni el Govern. I de fet el senyor Àngel Blesa en la seva compareixença ho deia; ell avalava el model i el disseny d'aquesta Agència Tributària, i precisament deia que aquesta agència era un instrument també de la política tributària del Govern. I, per tant, jo crec que el nomenament, doncs, està en mans del Govern.

Finalment, i encara que no ha estat el centre del debat, sí que vull destacar aquelles qüestions que pel nostre grup són les més importants; també ho deia el representant d'Esquerra, però jo també les vull destacar. Vull centrar-me en dos objectius de l'Agència Tributària, que crec que són els més importants. L'agència, com deia abans, és l'instrument per aconseguir uns objectius, i vull destacar-ne dos.

En primer lloc, la lluita contra el frau fiscal. Des d'Iniciativa - Esquerra Unida creiem que hi ha molt per fer en aquest camp. Aquesta és una matèria que fins ara estava exclusivament en mans de l'Administració estatal; hi ha hagut molts pocs avenços aquí a Catalunya en aquest camp. I, per tant, des del nostre grup celebrem que aquesta llei ens doni instruments per millorar la inspecció i combatre el frau fiscal.

I finalment, i per acabar, l'altre objectiu: la proximitat a la ciutadania. Des del nostre grup entenem que cal avançar per apropar el servei i millorar l'atenció a les persones. Hem de simplificar els tràmits i facilitar el compliment de les obligacions tributàries. En aquesta llei, doncs, s'articulen els fonaments per a la creació de la tan demandada per tothom finestra única, que millorarà la transparència de l'Administració i l'accessibilitat dels contribuents. I aquí el senyor Domingo, que tant feia referència a l'eficiència..., creiem que aquesta proximitat, precisament, als contribuents i a la ciutadania reforça aquesta eficiència i eficàcia, també, de l'Agència Tributària. A més, creiem que aquesta figura, com deia abans, del defensor del contribuent vetllarà per garantir els drets dels contribuents i millorar l'eficàcia i la relació de l'Agència Tributària amb la ciutadania.

En definitiva, des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida donarem suport a aquesta llei. I no vull tornar, doncs..., d'esmentar que ens felicitem tots per l'acord arribat. Potser no és històric, però crec que és un gran acord.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Ortiz.

Anem a avisar per a votació. (*La Sra. Olano i García demana per parlar.*) Sí, em demana la paraula, per què? (*Pausa.*) Perdó, digui'm, digui'm.

La Sra. Olano i García

Demano la paraula per al·lusions directes.

El vicepresident primer

Per?

La Sra. Olano i García

Allusions directes.

El vicepresident primer

Té la paraula, senyora Olano. Un minut.

La Sra. Olano i García

Sí. Quan un parla del que sent i no escolta els intervinents, doncs, acostumen a passar aquestes coses. La meua única..., l'únic posicionament..., i em sembla que aquesta ponent ho ha manifestat; hem dit: «No es tracta del contingut material d'aquesta llei.» I hem fet una explicació purament tècnica: manca principi de coordinació –per tant, Constitució espanyola–, i també la Llei general tributària fa referència i, per tant, no és compatible amb la LOFCA. És argument jurídic, que jo puc comprendre que per alguns, doncs, políticament no tingui importància; per aquest grup sí que la té. I aquesta és l'explicació que ha fet el nostre grup per la qual nosaltres no vam presentar una esmena a la totalitat.

Per tant, em sembla que més bona fe d'esperar a veure si el Govern de l'Estat feia qualsevol tipus de modificació de la LOFCA, perquè realment en aquesta llei avui no ens trobéssim aquest entrebanc jurídic..., em sembla que és totalment presentable, eh?

I, per tant, per si no quedava clar, volia que es manifestés, doncs, que aquests han estat –i em sembla que ho hem puntualitzat– els dos punts pels quals el nostre grup, doncs, ha fet aquest posicionament, reconeixent que el contingut no estava en la matèria pròpia de la llei, sinó que penjava del mateix contingut de l'Estatut.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Olano.

(Pausa llarga.)

El president

Posarem, doncs, a votació, en primer lloc, les esmenes.

De les esmenes reservades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el Grup Parlamentari del Partit Popular ha demanat votació separada de la número 19. Per tant, començarem amb l'esmena número 19.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor.

Ara votarem la resta d'esmenes que també formen part de transacció, que són la 2, la 22, la 28, la 29, 32, 34, 36 i 39, amb el benentès també que quedarien retirades la 7, la 13, la 21, com ja ha manifestat el portaveu, en aquest cas, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per tant, posem a votació totes aquestes esmenes.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 115 vots a favor i 16 vots en contra.

Votarem ara les esmenes 33 i 38.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 115 vots a favor i 16 vots en contra.

Votarem ara les números 10, 17, 27 i 37, que queden vives.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 45 vots a favor i 85 vots en contra.

Passem ara a la votació de les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, que són les números 1, 4, 5, 8, 9, 14, 15, 20, 30 i 31.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 16 vots a favor i 115 vots en contra.

Votem ara les esmenes reservades del Grup Mixt, concretament les 3, 6, 11, 12, 16, 18, 23, 24, 25, 26 i 35.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor i 115 vots en contra.

Finalment, s'han presentat, d'acord amb el que preveu l'article 112.5 del Reglament del Parlament de Catalunya, tres esmenes a les disposicions addicionals quarta i cinquena i d'edició d'una nova disposició addicional, les quals sotmetem ara a votació.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 131 vots a favor.

Votarem seguidament el text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei de creació de l'Agència Tributària de Catalunya ha estat aprovat per 115 vots a favor i 16 vots en contra.

(Aplaudiments.)

Proposició de llei de modificació dels articles 85 i 86 de la Llei 13/1989, del 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 202-00013/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació dels articles 85 i 86 de la Llei 13/89, de 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'illustre senyor Jordi Montanya, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Montanya i Más

Bé, gràcies, president. Honorable, en singular, conseller, il·lustres diputats i diputades, prenem la paraula als efectes de defensar la proposició de llei que ha presentat el meu grup parlamentari, el Partit Popular de Catalunya, per la qual interessem la modificació dels articles 85 i 86 de la Llei 13/1989, de 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Llei que té per objectiu establir el règim jurídic de l'Administració pública de la Generalitat de Catalunya, que s'aplica a la seva organització i als seus organismes autònoms.

Recordem o cal recordar que l'Administració de la Generalitat està constituïda per òrgans jeràrquicament ordenats, té personalitat jurídica única i la seva organització i actuació s'articulen de manera que garanteixin l'eficiència i diligència màximes en el compliment de les seves funcions i en les prestacions dels seus serveis. De fet, cal recordar o és bo recordar que no és el primer cop que des del Partit Popular, des del meu grup parlamentari, es presenta una iniciativa d'aquesta naturalesa. Així ho vam fer en la sisena legislatura amb la proposició de llei que va portar l'aprovació, per cert per unanimitat, de la Llei 23/2002 envers la durada de procediments i règim de silenci administratiu. I aquesta mateixa proposició que ara debatem es va presentar a l'anterior legislatura.

Són, en definitiva, tres cops les vegades que el Partit Popular ha demanat mitjançant iniciatives parlamentàries una nova llei de règim jurídic de l'Administració de la Generalitat. Si més no, és cert i així s'ha de dir, que ho hem fet mitjançant reformes parcials. L'interès del nostre grup parlamentari en aquesta qüestió rau en dos aspectes per sobre dels altres: un, enfortir la seguretat jurídica dels ciutadans de Catalunya en llurs relacions amb l'Administració de la Generalitat –i en aquest sentit entenem que la proposició adapta i completa el règim dels recursos administratius vigents en la nostra Administració–, i, per altra banda, disposar d'una vegada per totes d'una llei completa, pròpiament catalana, i ara ja amb desplegament del nou Estatut.

No creiem que en aquest cas serveixi argumentar que els ciutadans ja poden utilitzar els recursos previstos en la legislació bàsica estatal –la Llei 30/1992–, quan a Catalunya no disposem d'una normativa completa, plenament adaptada a la llei bàsica estatal i que integri plenament el dret públic administratiu de Catalunya. El règim jurídic de l'Administració de la Generalitat es regula actualment per la Llei 13/1989, de 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya; que ja hem dit que aquest text legal va ser objecte d'una important reforma legislativa mitjançant la Llei 23/2002, de 18 de novembre, que va tenir, recordem-ho, com a objecte bàsic adequar el règim del silenci administratiu a Catalunya a les modificacions que en aquest sentit havia introduït a l'ordenament jurídic la Llei 4/1999, de 13 de gener, de modificació de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú. Ara bé, aquesta modificació legislativa va ser parcial, atès que no es va adaptar en la seva totalitat la llei catalana a les

previsions de la legislació bàsica de l'Estat i va deixar de banda l'adequació en àmbits tan importants com el sistema de recursos administratius, cosa que ens porta a la presentació i defensa en aquest moment de la proposició de llei que estem debatent.

És per aquest motiu pel que creiem necessari de modificar novament –de donar una passa més– la Llei 13/1989, de 14 de desembre, en allò que fa referència al capítol sisè de la llei –normes complementaries sobre el règim de recursos–, amb la finalitat de regular els recursos administratius aplicables i adequar-los a les previsions de la Llei marc 30/1992, de règim jurídic de les Administracions públiques i del procediment administratiu comú, en la redacció donada per la Llei 4/1999, de 13 de gener. I això simplement en ares a preservar els drets i les garanties jurídiques dels ciutadans, que tenen o que tenim en els recursos administratius l'eina més important per dirimir les controvèrsies amb els òrgans de l'Administració.

Així, la reforma que avui proposem en aquesta proposició de llei, i pel que fa estrictament als articles 85 i 86 del capítol sisè de la Llei actualment en vigor, 13/1989, és del tot creiem adient, ja que dota de més seguretat jurídica l'actuació de l'Administració envers els ciutadans i a l'inrevés, als ciutadans, lògicament, en les seues relacions amb l'Administració, tot recordant que el procediment administratiu és l'instrument mitjançant el qual es canalitzen les relacions dels ciutadans amb l'Administració.

Afegir que la solució idònia molt possiblement hauria estat la regulació del règim jurídic i el procediment administratiu aplicable a l'Administració a través d'una nova llei que substituís íntegrament la Llei 13/1989. Però davant de la impossibilitat de fer-ho durant la setena legislatura, l'anterior, i el que entenem que és la falta de prioritat d'aquesta matèria en l'agenda del Govern durant aquesta vuitena legislatura, hem optat per presentar una nova reforma, parcial, en aquests dos articles concrets, però importantíssima i fonamental per tal de donar un nou impuls a la regulació del règim jurídic i el procediment administratiu a Catalunya, i mitjançant una norma jurídica integrada plenament en el corpus iuris que compona avui en dia el dret públic de Catalunya, sense haver de fer necessàriament –com passa ara com ara– remissió a la legislació de l'Estat.

A més a més, creiem important destacar o ressaltar que tant la reforma de l'Estatut d'autonomia, així com l'anterior, l'Estatut del 79, reconeixien, i reconeix l'actual, la competència de la Generalitat en matèria de règim jurídic de la seva Administració i en matèria de normes de procediment administratiu que deriven de les particularitats pròpies del nostre dret substantiu o de la seva organització. Per la qual cosa entenem que no hi ha cap impediment legal per impulsar aquesta reforma.

I en aquest sentit es planteja específicament la reforma dels articles 85 i 86. Pel que fa a l'article 85, els supòsits pels quals es fa possible amb l'actual llei la presentació dels recursos d'alçada amb els quatre supòsits que planteja l'actual llei, passar als set supòsits que contempla la proposició de llei que nosaltres estem defensant, pel que fa al recurs d'alçada. Així, a més, ampliem la cobertura

jurídica del dit article amb l'apartat segon i l'apartat tercer, pel que fa a les resolucions que no posen fi a la via administrativa, les persones interessades a optar al dit recurs, i la formalitat o el procediment que ha de seguir el recurs d'alçada.

També, i pel que fa a l'article 86, posar de manifest que entenem, doncs, que és del tot obsolet que es mantingui, no?, un recurs de súplica quan està tàcitament deixat sense efecte, pel que fa a l'aplicació de la llei marc estatal. I mantenim els altres supòsits, amb l'article 86, i pel que fa a la reforma que proposem, al recurs, simplement, de reposició.

Per tant, entenem que la proposició que estem defensant està dirigida únicament i exclusivament, de fet, a harmonitzar el nostre ordenament jurídic, pel que fa al dret contenciós administratiu i al dret administratiu de Catalunya, amb la normativa bàsica estatal. I també és bo recordar, i creiem que a ningú no se li escapa, el fet que la llei actual, vigent des de l'any 89, està obsoleta, superada per la realitat administrativa i per la pròpia llei estatal, tal com ens hem anat referint al llarg d'aquesta intervenció, i que, per tant, com a mínim calia obrir el debat sobre aquesta qüestió.

I en definitiva aquest ha estat l'objectiu fonamental d'aquesta proposició, a la qual demanem el suport a la cambra, tot i que ja tenim perfecte coneixement de les esmenes a la totalitat que han estat presentades.

Res més, president. Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Montanya. Per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Senyors diputats, senyores diputades, bé, ens plantegen una reforma perquè la nova regulació de la figura del silenci administratiu bàsicament s'adeqüi a la Llei 13/89, que és la Llei d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

Doncs bé, hem presentat una esmena de retorn de la totalitat, i evidentment la defensem, i votarem en contra de la seva proposició per un motiu molt senzill que vostès mateixos esgrimeixen en la seva proposició. En el punt segon de la seva exposició de motius ens diuen literalment: «La solució idònia hauria estat la regulació del règim jurídic i el procediment administratiu aplicable a l'Administració de la Generalitat a través d'una nova llei que substituís íntegrament la Llei 13/98.» Per tant, votarem en contra de la seva proposició, i entenc que vostès també es veuran obligats a fer-ho, perquè els oferim aquella solució idònia que vostès reclamen en el text de la seva proposició, que no és una altra que una nova llei que regula el règim jurídic i el procediment administratiu aplicable a l'Administració de la Generalitat.

En aquest moment s'estan elaborant dos avantprojectes de llei que substituiran les actuals previsions contingudes en la Llei 13/89. I és per aquest motiu que no té sentit votar afirmativament ni entrar en un procés d'esmenar canvis..., els canvis proposats en aquesta proposició; resultaria un pegat innecessari quan es preveu la modificació de la normativa en la seva totalitat. I, doncs, ens veiem..., i tenim ganes que el Govern impulsi aquesta nova normativa fruit del mandat estatutari. Recordem, doncs, l'Estatut d'autonomia que vostès han impugnat al Tribunal Constitucional.

A més, en l'actualitat, encara que no prosperi la proposició de llei que vostès presenten, la reforma que ens demanen, no hi ha cap buit legal, i això ho saben perfectament, perquè en l'ordenament jurídic administratiu el dret estatal actua com a supletori, i la regulació del silenci, reformada, ja està integrada en la mateixa Llei 30/92, la normativa bàsica estatal, que resulta d'aplicació en tots aquells casos que vostès descriuen com de buit legal.

Per tant, per tots aquests motius esgrimits votarem en contra de la seva proposició i, evidentment, a favor de la nostra esmena.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Gomà. Ara... (*El Sr. Montanya i Mías demana per parlar.*) Perdó, senyor Montanya, sí, digui'm.

El Sr. Montanya i Mías

Demano la paraula per una flagrant contradicció en què ha incorregut la diputada que acaba d'intervindre.

El vicepresident primer

Si és tan flagrant, trenta segons.

El Sr. Montanya i Mías

Si és tan flagrant... (*Rialles.*) I ho dic amb el màxim de respecte i consideració, no?, a la diputada que ha intervingut, però crec que la nota no la hi han passat correctament –no la hi han passat correctament. I li ho dic perquè la regulació del silenci administratiu es va aprovar en l'anterior modificació de la llei el 2002 i aquesta proposició de llei que avui hem defensat i hem presentat des del meu grup parlamentari res té a veure, ni en parla en cap dels dos articles sobre el silenci administratiu.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Montanya. (*La Sra. Gomà i Pons demana per parlar.*) Senyora Gomà..

La Sra. Gomà i Pons

Bé, molt breu. Vostè sap la incidència que té el silenci administratiu en els recursos administratius; per tant, una cosa va lligada amb l'altra i són indestruïbles.

El vicepresident primer

Gràcies. (*Pausa.*) Per a la defensa de l'esmena a la totalitat, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Pilar Pifarré.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres exposarem els motius pels quals presentem esmena a la totalitat, fonamentats, bàsicament, en el que voldríem que fos aquesta normativa, tot i que considerem que moltes de les coses que precisament voldrien ara per ara no s'estan fent.

Efectivament, partim de la base que la Constitució espanyola atribueix competència exclusiva a l'Estat en les bases del règim jurídic de les administracions públiques que han de garantir un tracte comú als administrats i un procediment administratiu comú.

També la Llei 13/1989, a què abans s'ha fet referència, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat, va ser modificada, tal com deia abans el Partit Popular, per la Llei 23/2002 de la Generalitat, amb la finalitat precisament d'incorporar aquelles modificacions que la mateixa llei estatal anava incorporant i que, òbviament, eren considerades de caràcter bàsic.

Aquesta Llei 23/2002 va adaptar bàsicament, també ho dèiem abans, els terminis de resolució dels procediments, la notificació d'aquestes resolucions i el silenci administratiu, però no va incorporar el sistema de recursos administratius perquè consideràvem que ja es detallen a la llei estatal. En el capítol VI, en tot cas, el que sí que es va fer és establir unes normes complementàries. Sincerament, nosaltres no considerem que hi hagi inseguretat jurídica, per tant, per part dels ciutadans.

Ara bé, el Partit Popular proposa modificar novament aquesta Llei 13/1989, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat, per tal que reguli el règim de recursos administratius sense, com hem dit abans, haver de fer remissió a l'Estat. El Partit Popular –també ho ha dit el senyor Montanya– assenyala que l'òptim hauria estat fer una nova llei de règim jurídic i procediment administratiu en la setena legislatura, que no es va fer, i que aquesta llei no és una prioritat, sembla, per part del Govern en l'actual legislatura, cosa que nosaltres, en principi, també compartim. Per tant, ells exposen que amb aquesta modificació parcial s'aconseguiria que una mera norma d'organització administrativa es convertís en una autèntica norma de règim jurídic i procediment administratiu de l'Administració catalana.

Bé, quins són els motius que han portat a presentar la nostra esmena a la totalitat? Tenim cinc motius, que exposarem.

En primer lloc, la tècnica normativa desaconsella repetir en una norma el contingut d'altres normes; a més, no es tracta d'elaborar un text refós que aplegui normes emanades de diferents poders legislatius. Concretament, els articles 85 i 86 de la proposició de llei que el Partit Popular presenta són una mera translació de la Llei estatal 30/1992, del règim jurídic de les administracions

públiques i del procediment administratiu comú, llevat d'algunes especialitats que s'incorporen a l'article 85 i que fan referència a la denominació dels òrgans superiors de l'Administració de la Generalitat, fan referència específica al Govern, al conseller, als consellers, al conseller primer, si n'hi ha, als alts càrrecs, secretaris generals, secretaris sectorials, directors generals, i a altres òrgans administratius que hi puguin haver.

En segon lloc, un altre aspecte pel qual nosaltres presentem l'esmena a la totalitat. L'article 159 de l'Estatut d'autonomia atribueix a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de règim jurídic i procediment de les administracions públiques catalanes, òbviament, com hem dit abans, sense perjudici de les bases que estan reservades per la Constitució espanyola a l'Estat. Nosaltres volem, doncs, que aquest règim jurídic i procediment es reguli pel conjunt de les administracions catalanes.

Un tercer element pel qual nosaltres presentem l'esmena a la totalitat. Convergència i Unió el que vol, amb independència que es faci amb una o més lleis, amb diferents normatives, el que vol, com deia, és que es reguli el que diu l'Estatut d'autonomia, és a dir, l'estructura de l'Administració de la Generalitat, els seus òrgans, els seus directius públics, el seu funcionament, la seva articulació territorial. I, en canvi, malauradament, ens trobem a hores d'ara amb un govern que encara no ha entrat en el Parlament la modificació de la Llei 3/1982, del Parlament, del President i del Consell Executiu. Aquí faig un parèntesi, perquè tots ens vàrem queixar del període de temps que es va dedicar a la tramitació de l'Estatut. Doncs, bé, si pensem una mica i mirem els mesos que ja porta aquest projecte de llei en la seva tramitació, veurem que estem una mica més enllà del 25 per cent del temps amb el qual es va tramitar l'Estatut d'autonomia. Ara ens assabentem, fa dos dies, per un diari, El País, que encara no ha passat pel Consell Tècnic, aquest projecte de llei, i avui, per un altre diari, també ens assabentem que hi ha el dubte sobre si la figura del cap de l'oposició ha d'estar inclosa o no en aquesta llei.

Bé, també, com dèiem abans, ens trobem que el Govern no ha estat encara capaç d'articular obertament els òrgans territorials, tot i que actua de facto nomenant persones al territori per a responsabilitats que no existeixen; un govern que no acaba de presentar mai el projecte de llei de l'oficina antifrau, que acabarem, potser, per creure que realment és virtual; un govern que prepara reestructuracions massives de departaments de la Generalitat, però finalment semblen l'obra de la Seu, ja sigui perquè no se'n surt a gestionar-les o perquè no troba les persones clau per posar-les en els llocs corresponents; un govern que tampoc avança en la formulació i disseny de circuits de coordinació entre les administracions catalanes i entre els diferents òrgans de la Generalitat. Bé, el que sí que reconeixem que funciona, a la Generalitat, és la gestió dels silencis –dels silencis– a tots els nivells.

Un quart punt pel qual nosaltres rebutgem..., o presentem aquesta esmena a la totalitat. I és que el nostre grup parlamentari vol que es determinin les diferents modalitats organitzatives i instrumentals amb les quals ha d'actuar l'Administració i els organismes que, lò-

gicament, en depenen. Però volem que es faci amb transparència, no amb habilitacions del Govern amb l'excusa de reorganitzacions que permetin modificar el funcionament d'organismes creats per llei, sostraint la potestat d'aquest Parlament i fent opaca la gestió d'aquests organismes.

Un cinquè element pel qual presentem esmena a la totalitat. Volem també que es defineixen les formes d'organització i gestió de tots els serveis públics, i, a més a més, la participació del sector privat en l'execució de les polítiques públiques i de la gestió dels serveis públics. Volem que es faci això, tot i que l'actual Govern, com deia també abans, no acaba de treure mai un decret promès sobre mesures de millora dels serveis públics, ni acaba d'arrancar les oficines de gestió unificada, ni produeix resultats visibles en la simplificació dels circuits administratius interns ni per a les empreses, circuits que, per cert, són necessaris per a l'activació de l'Administració electrònica que preconitza aquest Govern; un govern, finalment, que tampoc elabora les cartes de serveis ni el sistema d'auditories de gestió ni d'avaluació dels serveis públics.

Doncs, bé, malgrat aquesta inactivitat i inoperància, no sabem si per incapacitat de gestionar o per manca d'idees, el nostre grup pensa que potser haurà de ser qui presenti les corresponents proposicions de resolució o de llei per tal que aquestes actuacions siguin possibles. Ara m'alegro d'haver sentit la senyora diputada Gomà dient que tenien preparats uns projectes de norma que substituirien aquesta Llei 13.

Repeteixo que hi ha moltes actuacions per desenvolupar, sense o amb el vigent Estatut, i ja els aviso que als grups que donen suport al Govern, quan diguin que per què no les hem fet nosaltres durant vint-i-tres anys, els respondré que sí, que n'hem fetes moltes, però que algunes d'elles s'estan desfent. I també els pregunto què ha fet el Govern en aquests quatre darrers anys? Però, bé, el fet que no es facin les coses que creiem que s'haurien de fer no vol dir que hi hàgim de renunciar.

Per acabar, com volem un ambiciós i autèntic corpus normatiu en matèria d'organització, procediment i règim jurídic de les administracions públiques catalanes, presentem aquesta esmena a la totalitat, perquè no podem votar a favor una proposició de llei que dona una resposta tan escassa a les nostres pretensions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Pifarré. Per fixar la seva posició, ara, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre senyora Lúcia Santos.

La Sra. Santos i Arnau

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Jordi Montanya, tornaré al tema que vostè ens proposava, perquè en alguns moments he pensat que estava en un debat de política general.

He de dir que jo he llegit amb interès i simpatia la proposta que vostè ens presentaven amb relació al sistema

de recursos, en matèria de procediment administratiu, i a l'adaptació de la llei estatal. I, dic, ho hem vist amb simpatia i amb interès per dues raons bàsiques.

Primera, perquè vostès invoquen i fonamenten la seva petició en el nou Estatut. Doncs, miri, anem bé; és la primera qüestió que podria dir..., anem molt bé. Com a més això ho han subscrit vostès, els catorze membres del seu grup, doncs, escolti, una alegria i una satisfacció immensa, perquè no cal que els recordi allò que diuen els textos sagrats, en fi, de certes alegries quan un rep, doncs, alguns..., no sé si dir «conversos». Escolti, perseverin en aquesta actitud i treguin després les conseqüències oportunes.

Segon motiu d'interès –i aquest és molt principal, ja no és, diríem, amb aquest punt d'ironia que deia fa un moment: Perquè vostès diuen en la seva exposició de motius –i després ho han repetit aquí dalt, a l'estrada–, diuen que per a vostès la solució idònia seria que es reformés d'una manera íntegra, o es substituís de forma íntegra la Llei 13/1989, que efectivament és una llei que ha quedat obsoleta, que ha quedat desfasada, com deia el 2002 el senyor Puigdomènech quan intervenia en la reforma en matèria de silenci administratiu. Efectivament ha quedat desfasada. Doncs bé, jo crec que en aquest sentit, si es procedeix a una reforma integral, a una substitució total de la Llei del 89, els podrem donar plena satisfacció, perquè no hi podem estar més d'acord, hi estem absolutament d'acord.

I, en efecte, en el proper període de sessions tindrem ocasió, en aquesta cambra, de discutir amb vostès i discutir amb tota la cambra els dos projectes de llei que substituiran la Llei del 89: Un, projecte de llei de règim jurídic i procediment de les administracions públiques, i un altre, projecte de llei d'organització i funcionament de l'Administració.

Per cert, la llei de què ara estem parlant, i de la qual se'ns proposa la modificació, porta data de 1989. Una llei tan essencial com els temes que tractava, l'Estatut, si no recordo malament l'anterior era del 79. Del 79 al 89 –no cal ser expert matemàtic per entendre que han passat deu anys–, deu anys sense fer aquesta llei. Lentitud en el desplegament de competències pròpies? Lentitud? Doncs bé, només era una consideració i una reflexió amb relació a l'anterior intervenció.

Doncs bé, deia que «tindrem ocasió de debatre això». Jo espero que ho fem tots els grups que hem expressat aquesta voluntat. La senyora Pifarré també fa un moment deia que «convindria procedir a la reforma d'aquesta llei d'una forma integral». Doncs bé, quan entrin en aquesta cambra aquestes lleis, espero que aquesta voluntat i aquesta disposició quedin patents en la diligència amb què actuem, en el fet de prescindir d'usos utilitzats com a tàctiques dilatòries –allò que són recursos que són garanties–, per tant que prescindim d'això i aprofitem aquests textos que substituirien aquesta llei i modernitzarien i donarien més garanties als nostres ciutadans.

Doncs bé, a hores d'ara ja es deu imaginar que nosaltres votarem que no a la seva proposta, i per tant, pels arguments que acabo de donar. Però després també, si m'ho permet, no voldria deixar d'assenyalar un parell de qüestions, també, amb els arguments de fons que

justifiquen la seva proposta. Vostès diuen: «Home, ens donaria més seguretat jurídica» I després: «Nosaltres tampoc hi podem donar suport per la tècnica legislativa que vostès utilitzen.» D'alguna manera la senyora Pifarré també introduïa aquest element. Seguretat jurídica o posar en qüestió la seguretat jurídica? La situació actual no posa en absolut en qüestió la seguretat jurídica, en absolut. Els operadors jurídics, d'altra banda, saben com treballar amb un sistema jurídic complex com és el nostre.

Segona qüestió: tècnica legislativa, la de reproducció i incorporació del text estatal, doncs, no és de la nostra preferència, i entre altres raons això ens podria portar ara a un interessantíssim segurament debat sobre aquesta tècnica legislativa, els seus avantatges i els seus inconvenients, però òbviament no tenim ni el temps ni el moment per poder-ho fer. No creiem que aquesta tècnica d'incorporació, transposició, tal qual, sigui la millor tècnica. I té, des del punt de vista legislatiu, a banda de les qüestions competencials, alguns problemes, no menors. De manera que, tampoc per raó de tècnica legislativa li podríem donar suport. D'altra banda, sense oblidar que la seva no deixa de ser una reforma parcial. De manera que, reforma parcial i a més dintre de quatre dies havent de ser substituïda, no sembla que per raons d'oportunitat sigui lògic ara procedir a aquesta reforma.

Repeteix: votarem que no, però, atesa la seva disposició i voluntat expressada també aquí, entesa la voluntat que m'ha semblat entendre, i la postura que planteja la senyora Pifarré en nom de Convergència i Unió, estic absolutament convençuda que dintre d'uns mesos quan arribin aquests projectes de llei, doncs, estarem tots en condicions de poder-los abordar, poder-los aprovar i aconseguir lleis que s'adeqüin millor a la realitat de l'actual Administració de la Generalitat, i que també garanteixin amb un perfil més..., diguem més clar –no sé si dir més nostrat, si se'm permet– les garanties dels nostres ciutadans en matèria també de recursos.

Doncs, res més i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Santos. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Montanya, m'imagino que ja es deu fer el cas que el nostre vot serà contrari, perquè entenem que els motius que sustenten la seva proposició de llei fa aigua com a mínim per dues vies, i li ho intentaré explicar.

En primer lloc, vostès mateixos justifiquen o diuen que la proposició de llei el que persegueix és preservar els drets i preservar les garanties dels ciutadans i les ciutadanes, ho diu en l'exposició de motius, atès, doncs, la importància que li donen i que tenen, efectivament, els recursos administratius com a eina per dirimir controvèrsies. Bé, la veritat és que, com a conseqüència de les diferents modificacions legislatives que s'han produït i que han deixat aquests articles en qüestió i bona part

de la llei desfasats, nosaltres considerem que en cap moment aquests drets i aquestes garanties jurídiques dels ciutadans s'han vist qüestionats, mai han estat impeditos i, per tant, mai s'ha produït, com vostès també reconeixen, un buit legal ni una situació d'inseguretat jurídica, eh?, perquè és d'aplicació aquesta normativa bàsica estatal.

En segon lloc, analitzant una mica més, doncs, arribem a la curiositat de veure que realment el que la proposició de llei pretén és exercir la nostra autonomia normativa, desenvolupar l'Estatut d'autonomia; no deixa de ser curiós, com s'ha dit aquí. I en aquest sentit sí que coincidim que cal una llei de la Generalitat, no només cal i no només és aconsellable sinó que és del tot necessari que hi hagi una llei en aquest sentit que reculli i que reguli aquesta matèria. De fet, vostès mateixos també en l'exposició de motius apunten la solució idònia i ho diuen amb aquestes mateixes paraules: una nova llei i no una nova reforma parcial. I per tant, l'aspecte de tècnica legislativa segurament no és compartit pel nostre grup.

En aquest sentit, li haig de recordar que en aquests moments, com ja s'ha dit, s'estan elaborant dos avantprojectes de llei, un referit al règim jurídic i de procediment de les administracions públiques, i un altre d'organització i funcionament; ambdós avantprojectes de llei substituiran aquesta Llei, la 13/89, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat, i per tant l'altre argument, l'altre motiu que sustentava la seva proposició de llei era que aquest aspecte no estava o no era prioritari per al Govern. Bé, el fet que s'estiguin elaborant aquests dos avantprojectes em sembla que deixa constància que sí que realment és prioritari.

I bàsicament aquests són els motius que ens porten a votar en contra de la seva proposició de llei.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Postigo. Pel Grup Mixt té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Ilustres diputados, ilustres diputadas, cuando procedimos a la lectura de la proposición de ley y vimos que el amparo que tenía era el nuevo Estatuto, casi tuvimos intención de poner enmienda a la totalidad inmediatamente. No lo hicimos. (*Veus de fons.*) No lo hicimos –siguiendo con la ironía que antes manifestaba la ilustre diputada Lidia Santos– porque entendíamos que lo que se planteaba aquí era adecuado en cuanto que se abría la vía para la necesaria reforma del régimen jurídico de la Administración catalana. Con esta intención, no formulamos la enmienda a la totalidad. Eso no quiere decir que estemos conformes con el contenido de la proposición de ley.

¿Por qué no mostramos nuestra conformidad? Por varias de las razones que aquí mismo se han formulado. En primer lugar, porque no existe vacío en estos momentos, no existe un vacío legislativo. Todos conoce-

mos que la Ley 30/1992, y en concreto la reforma de la misma, llevada a efecto por la Ley 4/1999, de 13 de enero, de modificación de la misma, cubre las carencias que tiene la Ley 13/89, de organización, procedimiento y régimen jurídico de la Administración de la Generalitat de Catalunya, en la redacción dada parcialmente respecto al tema del silencio administrativo por la Ley 23/2002, de 18 de noviembre.

En definitiva, no se estaba produciendo un problema de inseguridad jurídica, pero sí que a lo mejor se estaba ante la necesidad de mejorar su texto, y por eso decidimos no presentar enmienda a la totalidad.

En todo caso sí que es cierto que la técnica legislativa de trasposición de normas a nosotros no nos parece la más adecuada. En todo caso nos parece más adecuada la técnica de remisión, y de hecho las novedosas noticias que hemos tenido en este acto de la puesta en marcha del procedimiento dentro del Gobierno para la elaboración de la Ley de régimen jurídico y procedimiento de la Administración de la Generalitat, y de organización y funcionamiento de la Administración, defenderíamos esta técnica: la técnica de la remisión a la Ley de bases, que es más simplificada, y además sí que da cierta seguridad jurídica y no genera tanto conflicto competencial. Esta es una razón de peso por la que nosotros no vamos a apoyar la proposición de ley y vamos a abstenernos en la votación final.

En todo caso, al hilo de lo que se ha manifestado hoy en el Pleno, sí que apostamos por la elaboración de una nueva ley de régimen jurídico, y bueno, y de una organización y funcionamiento de la Administración, que ya introduzca de una manera íntegra, completa el nuevo esquema que el Estatuto de autonomía prevé y que en las sucesivas leyes se va contemplando. Hoy mismo –hoy mismo– hemos abordado la Agencia Tributaria catalana. La Agencia Tributaria catalana contempla –a nuestro juicio de manera equivocada, y lo hemos manifestado aquí– la regulación de las reclamaciones económicas administrativas. Es evidente que esa ley de régimen jurídico que se cree ex novo tendrá que contemplar también la diferencia entre recurso de reposición, reclamaciones económicas administrativas, puesto que a partir de ahora va a tener la Administración catalana un nuevo instrumento que hasta ahora no tenía, que era un régimen propio de reclamaciones económicas administrativas. Esperemos que no se aparte de la unidad de criterio o la unidad de doctrina respecto a la Administración del Estado, como antes tuve ocasión de manifestar. Pero en todo caso, sí sería bueno incorporar estos aspectos novedosos que la nueva normativa en materia de procedimientos hace necesaria.

Por esta razón, fundamentalmente, por la necesidad de una ley integral, por la deficiente técnica empleada, nosotros somos partidarios de la remisión y no de la transcripción literal o adaptación, eh? Y además, incluso porque se establece un problema importante, que yo prevengo a efectos de la nueva ley, que es establecer un mecanismo que permita que, por ejemplo, los órganos de gobierno y las consellerías no sean necesariamente transcritas en el cuerpo de la ley, sino que baste con una remisión a la ley, me imagino que de organización y funcionamiento de la Administración, donde se con-

templará todo esto cuando salga del procedimiento administrativo, de forma que no quede obsoleta, como aquí se pretende, con una redacción minuciosa –del Gobierno, presidente de la Generalitat, conseller en cap, consellers–, por las sucesivas modificaciones de gobierno o llevadas a cabo por los decretos de Presidencia.

Por todo lo expuesto no podemos apoyar la proposición de ley, pero entiendo el buen ánimo que la contemplaba, que trataba de prever, pues, eso..., contemplar, a nuestro juicio equivocadamente, la seguridad jurídica cuando en realidad no existe, procederemos a votar abstención en la proposición de ley.

Muchas gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Domingo. Cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

El president

Posarem, doncs, a votació les esmenes a la totalitat de retorn de la proposició de llei dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Atès que les esmenes a la totalitat de devolució de la proposició de llei han estat aprovades per 114 vots a favor, 13 vots en contra i 3 abstencions, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa queda rebutjada.

Interpellació al Govern sobre la seva responsabilitat en la gestió de les infraestructures (tram. 300-00057/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la seva responsabilitat en la gestió de les infraestructures. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Daniel Sirera. (*Remor de veus.*) Senyor diputat...

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. (*Remor de veus i pausa.*) Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, encara que fa dies que vostè no ha fet cap mena de declaració respecte a això estic convençut que vostè ha tingut l'oportunitat de veure en determinats o en diferents mitjans de comunicació la informació que ha aparegut amb relació a l'informe que els pèrits han fet amb relació a l'esfondrament del túnel de maniobres del metro al barri del Carmel, de Barcelona.

Li he de confessar que en aquest temps que ha passat des que es va fer públic aquest informe nosaltres hem trobat a faltar, bé, algun tipus d'explicació de qui l'informe considera principal responsable del sinistre del Carmel. I crec, senyor conseller, que els ciutadans de

Catalunya mereixien que vostè hagués donat algun tipus d'explicació, que, malauradament, no ha donat.

I també li he de dir que nosaltres estem satisfets de poder fer aquesta interpellació, però ens hauria agradat no haver-la de fer perquè vostè hagués tingut la iniciativa de donar explicacions públiques amb relació al contingut d'aquest informe pericial, no? Perquè, senyor conseller, si Catalunya fos un país normal, o millor dit, si Catalunya tingués un govern normal, vostè avui, després de l'informe pericial, no seria responsable del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Miri, jo crec que no li descobreixo res de nou –vostè té una dilatadíssima experiència, no només de govern, sinó que també té una amplíssima experiència d'oposició..., que li correspon, en aquest cas a l'oposició, impulsar i controlar l'acció de govern i que al Govern el que li pertoca fer és governar. I governar, senyor conseller, és prendre decisions i també assumir responsabilitats, quan per causa d'una irresponsable acció de govern o per manca de control o de diligència es produeix un fet tan greu com el que es va produir al Carmel ara fa dos anys i mig.

Honorable conseller, després de l'esfondrament del túnel de maniobres al Carmel, els partits de l'oposició vam demanar explicacions al Govern de Catalunya. Com sap molt bé, aquest Parlament va crear una comissió d'investigació parlamentària, que, com també sap molt bé, va redactar unes conclusions que van ser aprovades per aquesta cambra. Unes conclusions, li he de confessar, molt descafeïnades, no?, molt devaluades, com a conseqüència del pacte de silenci que van signar el seu partit i Convergència i Unió per tal que aquest Parlament no apuntés com a responsables ni les anomenades «causes remotes» ni tampoc les derivades de l'execució de l'obra. Per dir-ho clar i català, va quedar en taules això.

Vostès van decidir, senyor conseller, en aquell moment..., vostès, amb el suport de Convergència i Unió, van decidir en aquell moment tapar amb ciment injectat les denúncies sobre corrupció per poder tirar endavant l'Estatut. El suport del tripartit i Convergència i Unió a les conclusions pactades de la comissió d'investigació van posar punt i final a l'actuació parlamentària en aquest tema, i vostè, honorable conseller, va respirar prou tranquil.

Ara, dos anys i mig després, l'informe pericial encarregat pel tribunal que investiga el cas ha conclòs que la causa fonamental que va provocar l'esfondrament del Carmel va ser l'existència d'una falla no detectada. És a dir, el experts, els qui en saben, no els grups parlamentaris, que van fer una tasca jo crec que prou digna..., però els experts han arribat a la conclusió a què el Grup Popular ja havia arribat després de tot el tràmit d'aquella comissió d'investigació, han arribat a la conclusió que no es van fer els estudis geològics necessaris i que, a més a més, els aparells que controlaven les possibles deformacions del terreny van estar molt de temps sense que ningú els controlés. És a dir, perquè tothom ho entengui clarament, no?, els pèrits el que diuen en el seu informe és que si vostès haguessin tingut cura de l'obra aquell túnel no hauria caigut, senyor conseller.

Així, doncs, honorable conseller, vostè en aquell moment no va assumir la seva responsabilitat després de l'esfondrament; vostè tampoc va assumir la seva responsabilitat després d'un informe independent que l'assenyala directament com a màxim responsable civil de la catàstrofe.

Honorable conseller, en política es pot ser responsable per acció i per omissió, i l'informe pericial és molt clar: amb un govern diligent el malson del Carmel mai s'hauria produït.

I vostè, honorable conseller, si tingués el que ha de tenir, hauria plegat –hauria plegat– com a responsable del Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Vostè sap, honorable conseller, vostè ho sap molt bé, honorable conseller, que en política els errors es paguen amb la dimissió.

A més a més, senyor conseller, vostè va dir –aquesta és una frase textual seva– que després del Carmel res no seria igual. I és cert també que fa uns pocs dies hem aprovat una llei sobre l'obra pública a Catalunya; és cert, és un marc normatiu que pot ser d'utilitat, però esdevindrà paper mullar si vostès..., si vostè no fa el que ha de fer, no?

«Després del Carmel res no serà igual», paraules del conseller. Pot explicar-nos, doncs, honorable conseller, què és el que ha passat en l'esfondrament d'un tram de sis-cents metres de dic de les obres d'ampliació del port de Barcelona? Pot explicar-nos qui es farà càrrec del cost de la reparació? Pot dir-nos qui es farà càrrec de les indemnitzacions per la demora de més de dos anys de l'acabament de les obres?

Honorable conseller, vostè ha explicat en resposta al nostre grup parlamentari, a una pregunta de la senyora Montserrat, que s'estaven realitzant els controls habituals en aquest tipus d'obres. Quins, honorable conseller? Quins controls? Els mateixos que feien vostès al Carmel? Els mateixos?

La veritat, honorable conseller, que és que vostè, sincerament, hauria d'assumir alguna responsabilitat, perquè un govern que no assumeix cap mena de responsabilitat és un govern irresponsable. I, per tant, senyor conseller, jo li demanaria, de debò, que fes un exercici democràtic, que és, simplement, dir: «Escolti, ens vam equivocar, no vam tenir cura, els pèrits ho diuen, i, per tant, jo el que he de fer és posar el meu càrrec a disposició del president de la Generalitat.»

Això és el que passa en qualsevol democràcia normal del món, no? Aquí sembla que anem per una altra banda i que aquí aferrar-se al càrrec, doncs, és una senya d'identitat, un fet diferencial, diguem, del Govern tripartit, no?

En qualsevol cas, i em queda poc temps, no voldria desapropitar, tampoc, senyor conseller, aquesta interpellació per tractar de conèixer l'opinió del Govern amb relació a debats que estan sobre la taula en aquests moments, com el de la gestió de l'aeroport del Prat o també sobre l'arribada de l'AVE a Barcelona.

Nosaltres hem presentat moltes propostes amb relació a aquestes qüestions; hem demanat..., fins i tot el

president del meu grup parlamentari va demanar que es pogués fer en aquest Parlament un ple monogràfic sobre les infraestructures; sembla que vostès no tenen cap mena d'interès a parlar de les infraestructures. I la veritat és que trobem a faltar també, senyor conseller, les seves propostes, no?

És a dir, més enllà d'aquesta, si em permet l'expressió, «determinant» aportació que acaben de fer al debat sobre les infraestructures, consistent a limitar a vuitanta quilòmetres per hora la velocitat màxima a la xarxa viària de la conurbació de Barcelona, què és el que pensen vostès de les grans obres que necessita el nostre país?

A nosaltres, senyor conseller, ens agradaria conèixer quina és la seva opinió sobre la proposta de Foment de Treball, de la Cambra de Comerç, del Cercle d'Economia i del RACC sobre l'aeroport de Barcelona. No hem escoltat res per part del Govern; el Govern, d'aquests temes, no sabe, no contesta.

Senyor conseller, la proposta que fan aquestes quatre institucions són propostes que el nostre grup parlamentari comparteix i que qui serà el proper president del Govern d'Espanya, el senyor Mariano Rajoy, va defensar... (*Ri-alles.*) Sí, sí, riguin, riguin, escoltin, vagin rient, que ja veuran el que passa, no? En qualsevol cas, són propostes que el nostre partit defensa públicament, no?

I també volem saber què és el que pensa sobre l'arribada de l'AVE a la ciutat de Barcelona, perquè normalment el president de la Generalitat això ho ventila de manera apressada, sense concretar i sense tractar de resoldre un problema que afecta fins i tot l'estabilitat municipal del que era tripartit i ara és bipartit a la ciutat de Barcelona.

Senyor conseller, nosaltres volem també que vostè doni públiques explicacions –i avui és un bon moment per fer-ho– per saber si vostès, com a govern de Catalunya, tenien coneixement del retard de tres anys en la connexió de l'AVE amb França; una proposta, un anunci de situació que es va produir tot just uns dies després de les eleccions municipals, no?

Per tant, senyor conseller, jo li demano, primer, que assumeixi les seves responsabilitats, i segon, que expliqui als catalans què és el que pensa aquest Govern fer amb el debat de les infraestructures.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Doncs, té la paraula per a la resposta l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, les responsabilitats que s'havien d'assumir i que jo havia d'assumir amb relació als fets del Carmel es van assumir, i a bastament, en el seu moment. Es van assumir, es van prendre les decisions que s'havien de prendre, es van orientar les qüestions que afectaven la gestió de la crisi i la resolució de la crisi en els

termes que afectaven específicament aquella obra i en els termes que afectaven el conjunt del crèdit de l'obra pública a Catalunya, i s'han executat totes les determinacions de la comissió d'investigació que sobre els fets del Carmel va crear aquest Parlament i les seves resolucions. Ja es van prendre les decisions, ja se'n van assumir les responsabilitats i ja s'ha reorientat l'obra de la línia 5 del Carmel, que s'ha reprès, està en marxa, funciona bé, té un termini d'execució de trenta mesos i s'acabarà en el temps que correspon.

Ara bé, no em puc estar, naturalment, de comentar algun dels aspectes que vostè planteja. Primer, perquè parteix d'un encadenament de supòsits falsos, simplement no certs, que el porten, evidentment, a una conclusió equivocada. Diu: «Esperàvem de vostè una explicació», que vaig donar el dia que es va conèixer l'informe pericial, a pregunta dels mitjans de comunicació, i que vaig respondre adequadament, crec, perquè quedés clar quina era la posició del Govern en aquesta matèria.

Segon, el Govern està per governar, per prendre la iniciativa, per assumir responsabilitats, per entomar decisions. Efectivament, és el que hem fet. En aquests moments, com li deia, l'obra de la línia 5 del Carmel està fent-se. S'ha licitat per un import de 111 milions d'euros; s'ha adjudicat la direcció d'obra per un import de 2.191.000 euros; s'ha adjudicat l'assistència tècnica de coordinació i seguretat i salut per 258.000 euros; s'ha adjudicat l'assistència tècnica de control de qualitat de les obres per 1.923.000 euros; s'ha adjudicat l'auscultació topogràfica i geotècnica de les obres per 2.508.000 euros, i s'ha adjudicat l'assistència tècnica per a la inspecció d'edificis propers a les obres per 1.521.000 euros.

El seguiment de l'obra indica que en aquests moments s'han realitzat un 40 per cent de totes les inspeccions en els habitatges que estan en l'àrea d'influència del túnel; s'ha començat l'excavació del túnel de línia per la boca 1, plaça Pastrana - Horta; s'han avançat vint-i-cinc metres en l'excavació d'aquest túnel; s'estan investigant la boca 3 i la boca 2 per començar la excavació, fent-se sondejos horitzontals; s'ha fet un 80 per cent de la contravolta definitiva del tram de Vall d'Hebron a Teixonera; s'està treballant en el vestíbul del costat de mar de l'estació de Vall d'Hebron de la línia 3 per fer la connexió amb la futura estació de la línia 5, i s'estan canviant els serveis afectats per començar el dipòsit de trens que va sota les cotxeres de Sant Genís, en el carrer de les Basses d'Horta, i desviant el collecter en el carrer de la Granja Vella.

Ara bé, la qüestió segurament, des del seu punt de vista, és una altra. És a dir, vist que hi ha una cosa nova, què opina el Govern d'aquesta cosa nova. Anem per un moment a aquesta cosa nova, que és l'informe pericial.

Tinc la impressió, tinc clarament la impressió que sobre l'informe pericial es cometen dos errors. Primer error, suposar que l'informe pericial aporta una gran novetat, quan no n'aporta cap. Conclusió de l'informe pericial? Res de nou a l'horitzó, sobretot perquè l'objecte de l'informe pericial és determinar les causes de l'esfondrament, i la resposta és concloent. Tan concloent que, senyor Sirera, jo puc subscriure amb vostè que el seu grup en un determinat moment va arribar a la conclusió

a què arriba l'informe pericial. És la conclusió a què havien arribat els tècnics del Departament de Política Territorial i Obres Públiques el primer dia de l'esfondrament i que jo vaig reportar en aquest Parlament el dia 8 de febrer. L'argument de la falla ha estat argument únic i principal d'aquest conseller des del primer dia, i l'argument de la falla va ser objecte de crítica, de befa, de desqualificació i descrèdit per part dels partits de l'oposició, que no donaven crèdit a l'argument principal, que era que una falla geotècnica del territori era la que havia provocat, com a causa principal i probablement única, directa, l'esfondrament de la cua de maniobres del Carmel.

Ho vam dir el primer dia, i després hem fet tot un viatge per conèixer altres causes concurrents, amb què estem d'acord, naturalment, i per determinar algunes mancances, amb què estem d'acord i que hem corregit; per això hem aprovat la Llei de l'obra pública, per això hem pres les mesures que hem pres i per això hem orientat les coses en la direcció que calia. Per cert, pel que fa a la incidència en les obres del port de Barcelona, hem demanat la compareixença del president de l'Autoritat Portuària, ara que disposem dels informes corresponents, per tal que doni compte de quines n'han estat les causes i per tal que aquest Parlament conegui amb exactitud quina és l'avaluació que l'Autoritat Portuària, i també, subsidiàriament, el Govern, fan d'aquesta incidència.

Però, per altra banda, l'informe pericial no diu res més, excepte, molt subtilment, què és el que hauria estat..., coses que haurien afavorit impedir l'esfondrament. Però la jutgessa demana aquest informe no per buscar responsables, sinó ara per determinar causes, causes en un procediment judicial. I el que sí que és nou, que és absolutament nou des del meu punt de vista, és que la interpellació formulada en els termes de la primera part de la seva interpellació és, amb relació al poder judicial, imprudent. Que és una imprudència relativa, perquè en seu parlamentària tot és possible, però evidentment jo em dec, responsablement, assumint plenament les meves responsabilitats, al fet que aquest informe pericial és una prova judicial demanada per la jutgessa, encara no acceptada a tràmit, subjecte encara a contrast entre les parts, pendent de repregunta entre els pèrits de les diferents parts i pendent de ser incorporada en el sumari per tal de continuar el procediment judicial.

Per tant, qualsevol presumpció que aquest dictamen pericial afegeix llenya al foc d'un objectiu polític legítim de l'oposició, de dir: «Miri, és tan evident, aquest informe pericial, que els pèrits independents proposats per la jutgessa diuen que el responsable era vostè»... Si alguna cosa no diu aquest informe pericial, ni del dret ni del revés, és que hi hagi cap responsable polític, perquè no és la feina per la qual se'l demana, ni tan solament assenyala responsables tècnics de forma directa. Sí que probablement n'exonera algun en alguna de les afirmacions que fa, però és evident que el conjunt del contingut d'aquest dictamen pericial ha de ser objecte d'una ratificació i de la seva incorporació en el sumari, per tal que després sigui objecte de les conclusions en aquest procediment judicial que està instruint un jutjat de Barcelona. Tota la resta és intentar fer foc d'encenalls, burjar en la ferida, determinar responsabilitats que

van ser aclarides, explicades i dictaminades en aquest Parlament.

I, escolti, res de tapar res, res de tirar ciment sobre res. Tot al contrari: coratge, valentia, capacitat de resposta a la crisi, voluntat d'afrontar-la, recerca de solucions, alternatives als problemes detectats...

I per altra banda, i si vol en el torn de rèplica, alguna cosa li diré de quin és el pensament del Govern de Catalunya pel que fa als tres temes grans d'infraestructures que vostè m'ha plantejat en la segona part de la seva interpellació.

El president

Doncs, el senyor Sirera pot fer la rèplica.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Honorable conseller, vostè ha dedicat bona part de la seva intervenció a explicar coses que aquest Parlament ja sap, no?, perquè, malgrat que va ser amb retard, però vostès van fer arribar l'informe de compliment de les resolucions del Ple monogràfic sobre el Carmel, no?, i només faltaria que, amb el que va passar, vostès no fessin res; evidentment, ja es suposa que alguna cosa fan.

Però, miri, vostè ha dedicat bona part de la seva resposta a dir que ja s'han assumit responsabilitats, que és un govern responsable, que assumeix les seves responsabilitats, i s'omple la boca de dir que vostè assumeix la seva responsabilitat. I la pregunta que jo li faig és: quan ha assumit la seva responsabilitat, senyor conseller? En política tothom sap el que vol dir «assumir les responsabilitats», tothom, fins i tot vostès. I vostè, senyor conseller, en aquell moment va fer que el director general de Transports, el senyor Jordi Julià, i el president de GISA, el senyor Ramon Serra, pleguessin. Per cert, algun d'ells recollocant-lo també a continuar treballant en obra pública, llançant un missatge als ciutadans d'una gran tranquil·litat, de dir: «Escolti, els que han dimitit per culpa de l'esfondrament del túnel de maniobres del Carmel fan una altra línia del metro.» Fantàstic!, fantàstic, escolti.

Miri, vostè va dir que amb aquestes dimissions pagaven justos per pecadors, i segurament tenia raó, senyor conseller. I després de l'informe pericial –que ara m'hi referiré– jo crec que ha arribat l'hora que pagui realment el pecador, i el pecador és el cap de colla, senyor conseller –és el cap de colla. Ja sabem que vostè no va anar allà a enfonsar al túnel, però, home, vostè tenia alguna responsabilitat, senyor conseller!, que és que vostè no passava per allà, no estava de passeig mirant a veure què estava passant o qui feia les obres. És que vostè és el conseller i era el conseller de Política Territorial i Obres Públiques. És que vostè no és un ciutadà qualsevol, que diu: «Miri, no ho sé, assumim responsabilitats», i tan tranquils.

Senyor conseller, vostè diu que l'informe pericial no aporta res de nou. Però és que vostè ha dit aquí una cosa que no és veritat. No li dic que menteixi, eh?, però vostè va dir, durant totes aquelles intervencions inicials, que l'esfondrament del túnel de maniobres al Carmel

es devia a causes remotes. És a dir, vostès culpaven directament l'anterior Govern de Convergència i Unió d'haver fet un projecte que era el culpable que el túnel s'enfonsés. I l'informe pericial el que diu és el que vostè també ha dit: que hi havia una falla. Però, senyor conseller, les falles no neixen com un bolet, o no apareixen com si es tractés de la Verge de Lourdes. La falla existeix, i la responsabilitat del Govern és detectar-la. Vostè no pot dir: «No, escolti, sí, miri, hi havia allà una falla al terra i, bé, es va produir l'esfondrament.»

Senyor conseller, vostè s'adona de la magnitud de la tragèdia? S'adona de quin és el missatge que vostè està donant avui als catalans, de dir: «Escolti, nosaltres fem les obres, no tenim cap mena de control, si es mesuren o no..., els aparells per veure si es mou o no es mou el terreny; hi havia una falla, vam fer uns informes geològics insuficients, i per tant, bé, doncs, no tenim constància si s'havia fet tot el que s'havia de fer...» Senyor conseller, això és certament irresponsable. Com pot explicar als ciutadans de Barcelona, als quals vostès imposaran que l'AVE passi pel centre, que fan les obres..., o que qui lidera tot això és el mateix conseller que no va tenir cura que els seus responsables del departament vetllessin perquè totes les mesures de seguretat estiguessin a sobre la taula.

I vostè diu: «L'informe pericial no és determinant.» Home, què espera? Que hi hagi una resolució judicial, finalment? Si hi ha una resolució judicial final que determina que vostè, com a responsable del departament, és el responsable d'allò, vostè haurà de plegar. Però, escolti, en política les responsabilitats s'assumeixen prèviament a les resolucions judicials.

I, per tant, senyor conseller, ja sé que aquest tema potser l'incomoda, no?, però jo li ho dic de debò: els ciutadans de Catalunya estarien més tranquils si vostè no continués liderant totes les grans obres d'infraestructura que s'han de fer. Per cert, si és que les fan –si és que les fan–, perquè realment, com molt bé li he dit abans, encara no tenim coneixement de com pensen planificar les principals obres que necessita aquest país.

I, sincerament, senyor conseller, jo li demano, de debò, primer, que doni explicacions, o primer, que assumeixi les responsabilitats. Però, en qualsevol cas, no defugui les seves responsabilitats, senyor conseller. Vostè és el màxim responsable de l'obra pública a Catalunya, i quan un s'equivoca en política el que fa és posar el seu càrrec a disposició del president del Govern. Faci-ho. Una altra cosa és que la hi accepti. Però tingui un acte de valentia política i faci el que vostè demanaria al Govern si avui fos vostè qui està a l'oposició.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., miri, senyor Sirera, els ciutadans de Catalunya estarien molt més tranquils si vostès no fessin demagògia.

Els ciutadans de Catalunya estarien molt més tranquils si vostès no utilitzessin decisions que han pres vostès, o responsables del seu partit al capdavant de les màximes institucions de l'Estat, com una arma de batalla política frontal amb les institucions de Catalunya, siguin els ajuntaments o el Govern de la Generalitat i aquest Parlament, canviant les seves pròpies posicions, i, per tant, des de l'ambigüitat d'una posició que ha variat en el temps, convertir aquest element en un element de confrontació principal.

Els ciutadans de Catalunya estarien molt més tranquils si vostè reconegués que en aquests moments s'estan fent obres a Catalunya, dirigides per aquest departament i per aquest Govern, per valor de més de 7.000 milions d'euros.

Els ciutadans de Catalunya estarien molt més tranquils si vostè fos capaç de reconèixer i tingué la valentia i el coratge d'acceptar que la màxima responsabilitat que va assumir el Govern de Catalunya en aquella crisi va ser passar al davant de la crisi i conduir-la adequadament.

Els ciutadans de Catalunya estarien molt més tranquils, senyor Sirera, si vostè fos capaç de reconèixer que el balanç final d'aquella crisi, en termes globals, ha estat saldat políticament en dues consultes electorals successives, que han deixat ben clar quin és el capteniment dels ciutadans d'aquell barri. Ha estat saldat suficientment també pel que fa a la quantitat de diners recuperats com a conseqüència de les aportacions de les empreses asseguradores. I ha estat degudament, també, saldat en el balanç global del que representa la correcció dels problemes que es plantegen al voltant de l'obra pública i l'assumpció d'un model de gestió i control de l'obra pública, que és evidentment des d'aquell moment, tal com vaig dir que seria, molt més sistemàtic, molt més afinat, molt més acurat del que era des d'aquell moment endarrere, sense cap voluntat d'establir responsabilitats sobre ningú, ni projectar-les cap al passat.

Jo vaig dir, en el seu moment: «La causa directa més immediata és una falla; la causa segona és l'excavació, que posa en evidència la falla; la tercera, un conjunt de causes immediates i causes remotes, que, encadenades, han portat les coses fins aquí.» I això ho vaig dir i ho mantinc. I crec que en cap cas el dictamen pericial no desmenteix les meves afirmacions de la meua primera compareixença en aquest Parlament, del conjunt de compareixences que vaig fer davant de la ciutadania cada dia dels primers dies de la crisi, ni del conjunt de les meves compareixences en la comissió d'investigació que es va fer en aquest Parlament.

I crec que, finalment, en allò que representa recuperar el crèdit i la confiança en l'obra pública, començant pel Carmel mateix, posar tots els mecanismes i arbitrar tots els mecanismes perquè específicament l'obra de la línia 5 tingui un procés pautat que ens permeti conèixer i seguir conjuntament i d'una forma concertada amb el moviment veïnal quina és l'evolució de l'obra setmana darrere setmana, és el mecanisme per donar confiança a tothom i saber que no hi ha cap motiu per témer que aquest Govern ha assumit, assumeix i assumirà les seves responsabilitats, fa les obres públiques amb plenes garanties, fa confiança a la capacitat tècnica de les engi-

nyeries, de les direccions d'obra i de les empreses i consultories que participen en el procés d'aquestes obres i en fa un control i seguiment permanent i acurat.

I li asseguro una cosa: vostè pot anar buscant per allà on vulgui i determinant que hi ha suposades lliçons de democràcia que vostè pot donar i que d'altres no saben exercir. Busqui i vegi en el panorama que ens envolta més immediat altres casos de pitjors conseqüències sense l'assumpció de cap tipus de responsabilitat, ni tan solament la de passar al davant, i s'adonarà que aquest Govern ha fet el que havia de fer i ho va fer amb coratge, amb valentia i amb sentit d'oportunitat, en el moment que tocava.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i nou minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, les conselleres de Salut, de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Salutació als representants del Consell Regional Migdia - Pirineus

Abans de fer les preguntes al president de la Generalitat, voldria saludar en nom d'aquesta cambra el senyor Martin Malvy, que és el president de Midi - Pyrénées, i la delegació que l'acompanya. Benvinguts.

(Aplaudiments.)

Preguntes

I començarem les preguntes...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00070/08)

...al president de la Generalitat amb la que formula el Grup Mixt, i en el seu nom, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat..., señor Montilla, nos gustaría saber la opinión del presidente sobre las últimas novedades, las últimas declaraciones de la conselleria de Educació respecto al plan de choque sobre la inmersión lingüística y las declaraciones hechas por la propia conselleria, el conseller y los grupos que dan apoyo al Gobierno.

Muchas gracias.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, respecte a les declaracions del conseller d'Educació respecte a les mesures acordades i que s'implementaran pel que fa a referència a la immersió lingüística, no puc menys que compartir, evidentment, la posició del conseller, que és la del Govern, i expressar també que té tot el suport del Govern i del president.

El president

Senyor Rivera, pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Pues bien, si el presidente de la Generalitat da apoyo y, por tanto, suscribe cien por cien lo que dice la conselleria y lo que marca este plan de choque, estará usted de acuerdo en que el presidente está de acuerdo en que las horas extraescolares, incluso, también se implementen y se continúen..., o se intente ir por la vía de conocer incluso la lengua vehicular de las actividades extraescolares que puedan tener los escolares en Cataluña. Supongo que estará de acuerdo también en que la situación actual de fracaso escolar respecto a castellanoparlantes y catalanoparlantes no tiene ninguna importancia. Por tanto, lejos de cambiar la política del Gobierno, tenemos que ir por la vía del endurecimiento de las medidas de la inmersión lingüística.

Señor Montilla, el fin no justifica los medios; la protección del catalán, del uso del catalán socialmente no está justificada para que..., los derechos de los padres, los derechos de los niños a la hora de poderse educar, a la hora de poder tomar y, en este caso, dar clases en castellano o en catalán, no pueden verse violados.

Como sabe usted bien, ahora mismo el 90 por ciento de las clases, en las escuelas públicas catalanas y concertadas son en una única lengua oficial, en catalán. Nosotros, como bien sabe y como hemos dicho en esta cámara, apoyamos que haya un modelo trilingüe, un modelo donde las lenguas vehiculares sean el catalán y el castellano e incluso vaya incrementándose el inglés.

Pero lo que le quiero decir sobre todo es que a lo que no se puede llegar es a la vía de intentar que fuera de las aulas, que dentro de las aulas y en cualquier ámbito se tenga que perseguir literalmente en la lengua en que

habla un escolar. Eso no es de recibo en un país democrático donde se respetan y se deben respetar los derechos de las personas. Le vuelvo a decir que el fin no justifica los medios, que la protección de una lengua, el uso social de esa lengua, que es patrimonio de todos, ni siquiera de este Gobierno ni de esta cámara, de todos los grupos y de toda la sociedad catalana, de ninguna manera justifica esta actitud.

Los datos cantan: 42 por ciento de fracaso escolar los escolares castellanoparlantes; 18 por ciento, catalanoparlantes; 31 por ciento en toda Cataluña. La situación es delicada, y vemos que el Gobierno, lejos de eso, sigue intentando superar lo que Convergència i Unió lleva intentando aplicar durante veintitrés años. El PSC, el Partido Socialista de Cataluña, se ha desenmascarado y ha marcado una línea más dura de inmersión lingüística que la que ha hecho Convergència i Unió. Por tanto, por fin los catalanes conocen la política real...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...la política real –sí, acabo, senyor president–, la política real...

El president

Senyor diputat!

El Sr. Rivera Díaz

...del Partido Socialista de Cataluña.

El president

Senyor diputat, s'ha acabat el temps.

El Sr. Rivera Díaz

Muchas gracias.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor president... Senyor diputat, miri, vostè fa unes interpretacions lliures de la posició del conseller, de les declaracions del conseller i dels plans de la conselleria. Per tant, com la meua funció no és fer de comentarista, com vostè a vegades fa, més que controlar l'acció de govern, m'ha de permetre que no puc evidentment compartir el que vostè interpreta que és la posició del Govern de Catalunya, que és l'expressada pel conseller respecte a aquest tema, la que figura en el diari de sessions i la que figura en els diferents documents i propostes que aprova el Departament d'Ensenyament.

Miri, el tema de la immersió, com vostè sap, es va començar a posar en marxa en el nostre país l'any 83. I ara era necessari fer un esforç addicional. Sap, vostè, entre altres coses, per què? L'any 99-2000 pràcticament de l'ordre d'un 2 per cent dels alumnes eren de proce-

dència..., immigrants; en aquest moment, aquest xifra supera el 12 per cent. I això, entre altres coses, entre altres moltes raons, implica que hàgim de fer un esforç addicional. I ho farem mentre el català continuï sent una llengua que està en desavantatge respecte al castellà. Aquest Govern ho té clar, senyor Rivera. I farà mesures i posarà en marxa mesures de discriminació positiva cap a la nostra llengua, que és el català, li agradi a vostè o no, mentre estigui en situació de desavantatge, i encara ho està –encara ho està–, respecte al castellà.

Respecte a les dades que vostès deia, repassi també les dades de la mitjana de les persones..., de les proves d'accés a la universitat. Veurà que la nota és millor en castellà que en català, i pitjor també en matemàtiques i en anglès. Per cert, també ara estem fent coses en aquest camp. A vostè el preocupa exclusivament aquest tema...

El president

Senyor president, ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00069/08)

Té la paraula, per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Honorable president, el debat de política general celebrat la setmana passada al Congrés dels Diputats fou important per a Catalunya. El desenvolupament de l'Estatut fou protagonista d'algunes resolucions de gran transcendència quan s'apropa la reunió de la Comissió Bilateral Generalitat - Estat.

D'entre les resolucions aprovades cal destacar les que fan referència al traspàs dels serveis de rodalies i regionals de Renfe, amb la inversió necessària per fer front als déficits acumulats; a la interpretació de la disposició addicional tercera relativa a la participació catalana en les inversions en infraestructures, i a l'aeroport del Prat, que volem gestionar des de Catalunya, però entès com a servei públic.

Després del debat hem assistit a una curiosa pretensió d'apropriar-se en exclusiva la paternitat de les resolucions. Els qui fa tan sols quinze dies pintaven el panorama més negre dels darrers vint-i-set anys, ara es presenten com artífexs exclusius de futurs traspassos.

El meu grup reconeix el paper positiu jugat per diputats com Duran i Lleida o en Joan Herrera, que han aconseguit l'aprovació de resolucions importants, però intentar negar la connexió directa i constant entre el Govern espanyol i el Govern català és negar l'evidència de com s'ha negociat al llarg de molts anys els traspassos, que no es decideixen de forma improvisada, sinó després de molta feina.

Per això volem reconèixer aquí el seu paper, president, i el dels consellers Saura i Castells. No pensem, ni molt menys, que tot estigui fet, però la situació per al desplegament estatutari és millor avui que abans del debat. Caldrà concretar aspectes importants el dia 17 i caldrà continuar pressionant políticament per avançar.

Ara cal convertir les resolucions del Congrés dels Diputats en acords de la comissió bilateral, en traspassos concrets i en xifres als pressupostos de l'Estat per al 2008. El meu grup manté el seu advertiment que no votarà els pressupostos de l'Estat si no inclouen les previsions estatutàries. Però som més optimistes que fa unes setmanes; el vot del poble català a favor de l'Estatut obliga aquest Parlament i el Govern, però també el Govern espanyol.

Per tot això, voldríem saber, senyor president, com valora el recent debat de política general al Congrés dels Diputats i com preveu el desenvolupament de la propera comissió bilateral.

Gràcies.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, comparteixo plenament la seva satisfacció pel fet que Catalunya estigui en el centre del debat polític espanyol, perquè això demostra també l'empenta i la força del nostre país i el reconeixement del conjunt de l'Estat de la nostra importància.

Miri, durant el debat de política general al Congrés es va parlar de molts temes que afecten Catalunya; un d'ells és el traspàs de la titularitat dels serveis de rodalies, que és una bona notícia, si em permet que ho digui, i un bon treball de tots plegats –precisament, ja vaig agrair la col·laboració, al senyor Piqué, al Senat durant la sessió anterior–; ho repeteixo, amb la col·laboració de tothom, amb el Govern al capdavant per aconseguir-ho.

Miri, sap que aquest és un govern que camina amb pas ferm, sense obsessionar-se per les fotos, però sí pels resultats. I sap també que aquest és un govern seriós. I, per tant, entendre que li digui que, per exemple, el traspàs de la titularitat del servei de rodalies és quelcom més complex que una declaració parlamentària en un debat de política general, no?

El traspàs de Rodalies és i serà fruit de la feina feta, i el proper 17 de juliol, amb l'obertura de la ponència de treball, iniciarem una fase que ha d'acabar amb el traspàs de la titularitat del servei; ponència en què el Govern de Catalunya i el Govern d'Espanya establiran

les bases del traspàs, les condicions, el seu calendari. I no dubti que ho aconseguirem. Per cert, ho aconseguirem ara i no abans, amb aquest Govern, i no abans amb altres governs també. No dubti que es tractarà d'una reunió, la del dia 17, profitosa i amb un bon resultat per a l'autogovern de Catalunya i els objectius del Govern pel que fa al desplegament de l'Estatut.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la posició i les propostes del Govern amb relació a les infraestructures que Catalunya necessita (tram. 317-00071/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué. Té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies, senyor president, pels seus agraïments. Suposo que també agrairà a aquest grup parlamentari que l'opinió pública, no només vostè, sàpiga quina és la pregunta que li farem en aquesta sessió de control, perquè respecte als altres grups això no es pot saber mai. I, per tant, demano una mica de seriositat respecte a això.

I, per tant, no li estranyarà que li pregunti el que ja li anticipem per escrit, i és quina és la posició del seu Govern sobre les infraestructures que en aquests moments encara depenen de l'Administració general de l'Estat i que, per tant, són responsabilitat directa del Govern del Partit Socialista Obrer Espanyol.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Senyor president... Senyor diputat, són responsabilitat del Govern d'Espanya, no de cap partit; aquesta distinció crec que vostè la compartirà amb mi.

Vostè fa setmanes que parla durant les sessions de control del model d'infraestructures de Catalunya i de la posició del Govern de Catalunya respecte al seu model. Ho sento, però tampoc no em puc estar de dir-li que cada vegada em costa més no veure també contradiccions, senyor Piqué, amb tota l'amabilitat, entre els seus actes i les seves paraules, perquè hi ha algunes dades que convé tenir-les presents.

Miri, el seu partit va recórrer contra l'article 140 de l'Estatut de Catalunya, relatiu a les infraestructures, però no el 64 de l'andalús, que ho regula igual. Ho dic perquè aquest article, entre altres coses, preveu que puguem abordar el traspàs de determinades infraestructures i canviar-ne la gestió.

El seu partit recorre també contra la disposició addicional tercera de l'Estatut de Catalunya, relativa a les inversions de l'Estat, i no recorre contra els preceptes que disposen el mateix, referit a la població, no al PIB, en l'Estatut andalús i en el de les Illes Balears.

I el seu partit també ha recorregut contra vint-i-vuit articles, no un ni dos, vint-i-vuit articles, idèntics, de l'Estatut de Catalunya i no de l'Estatut andalús.

Per tant, a mi em sembla bé que vostè digui que defensa les infraestructures d'aquest país, però, miri, precisament per això, per modernitzar i millorar les infraestructures d'aquest país, entre altres coses, seria necessari també que vostè demanés al seu partit que retressin el recurs respecte a aquests articles. Amb això faria un gran favor a Catalunya.

El president

Senyor Piqué, pot pregar.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Miri, senyor president, no ens despiasti. Aquí no estem per parlar de l'Estatut ni del recurs d'inconstitucionalitat; n'hem parlat moltes i moltes hores. (*Remor de veus.*) No, no, no... Ja sé, ja sé que vostès volen desviar el debat respecte al que és important (*persisteix la remor de veus*), sí, que és que està passant amb la gestió de les infraestructures bàsiques de Catalunya que depenen del Govern d'Espanya. Jo li accepto..., li he dit «del Govern del PSOE». Vostès no parlen mai dels governs del PP, o no? Sempre parlen dels governs del PP. Però jo li ho accepto: del Govern d'Espanya. I de tot el que passi a Catalunya, encara que depengui del Govern d'Espanya, vostè, que és el president de la Generalitat, se n'ha de sentir responsable. I del que està passant amb rodalies, vostè també se n'ha de sentir responsable, i del que està passant amb l'aeroport de Barcelona. I vull parlar específicament d'aquests dos temes.

Respecte a rodalies i respecte a l'aeroport de Barcelona, avui hi havia un titular força gràfic d'un mitjà de comunicació molt important a Catalunya, no? Deia: «El Govern frena la velocitat», i es referia a la famosa polèmica aquesta dels vuitanta quilòmetres per hora. Però és veritat que el Govern frena la velocitat respecte als temes importants de país. Perquè ara se'ns ha dit, com si fos una concessió graciosa, en el debat de l'estat de la nació, que se'ns transferiran les rodalies per allà el mes de gener; ja ho veurem, perquè hi ha temes molts seriosos a discutir, i ho recordava el conseller Nadal avui amb raó. I després també se'ns ha dit que al setembre ja començarem a veure com organitzem les reunions per parlar de l'aeroport del Prat. Però, mentrestant, s'haurà d'adjudicar la T-Sud. I amb qui ho negociaran? Amb la senyora Magdalena Álvarez, que acaba de dir que té una visió absolutament centralista de la gestió aeroportuària a tot Espanya?

Jo crec que vostè no pot defugir les responsabilitats. I li torno a demanar una vegada més un ple extraordinari sobre infraestructures, perquè crec que és absolutament necessari. I, per favor, accelerin, no frenin, encara que

només sigui amb un «rapidillo» (*rialles*), aprofitant una cosa excepcional des del punt de vista...

El president

Senyor Piqué, ha acabat el temps.

El Sr. Piqué i Camps

...del seu sentit de l'humor.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Rialles.*)

El president

Gràcies. Té ara la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, accelerar, sí; passar-se de velocitat, no, perquè pot tindre les seves conseqüències. Nosaltres tenim molt clara la velocitat a què han d'anar aquestes coses, i per tant, com vostè sap, en aquesta legislatura hi haurà traspàs de rodalies, hi haurà consorci per a la gestió del Prat i hi haurà traspàs dels altres aeroports. Aquestes i altres moltes coses.

Però, miri, jo no vull tampoc defugir, no?, de parlar de l'aeroport, tot i que, francament, Catalunya és més que un aeroport, afortunadament, perquè, si veiem alguns mitjans aquests dies, sembla que tot hi estigui centrat. I el Govern evidentment que té un model, i començarà a negociar-lo amb qui? Amb el Govern d'Espanya, escolti –amb el Govern d'Espanya.

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps. Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00068/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. També tornant al debat de política general de la setmana passada, com se sap, aquest és un debat que va servir per cloure tot un cicle i va servir, per tant, per passar revista a tota la legislatura. Una legislatura, deixin-m'ho dir, en què Esquerra Republicana ha esdevingut a Madrid un autèntic factor de canvi, de normalització política. (*Remor de veus.*) Sí, sí, i una expressió molt útil del catalanisme, sobre tot trencant el monopoli de la representació catalana a Madrid que durant molts anys han tingut altres forces polítiques, no?

Bé, en qualsevol cas, deixin-me dir que nosaltres estem molt satisfets de la contribució que ha fet Esquerra a

l'hora d'enterrar l'aznarisme o a l'hora d'imprimir un autèntic gir social, democràtic, a favor de la transparència. I sí, sí, hem votat vuitanta-sis de les noranta-nou lleis aprovades, que no deuen ser tan dolentes, perquè, de fet, Iniciativa n'ha votat vuitanta-set i Convergència i Unió n'ha votat setanta-vuit. Per tant, ja es veu que el senyor Duran, no sé si el senyor Mas, però tots dos ja fa molt temps que estan a partir un pinyó amb el senyor Zapatero; molt abans, per cert, dels afalacs i de les carantoines de la setmana passada. *(Persisteix la remor de veus.)*

Bé, però ja se sap que no podem dir el mateix i no hem vist mai...

El president

Senyors diputats, senyores diputades...

El Sr. Ridao i Martín

...el mateix amb relació a un altre capítol, com és el de l'autogovern, un capítol en què nosaltres...

El president

Senyors diputat...

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president...

El president

...senyor diputat, recuperem el to adequat per continuar.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Però ja se sap, deia, que no podem dir el mateix en matèria d'autogovern, perquè aquest és un capítol en què nosaltres hem expressat una profunda decepció, que s'arrossega fins i tot fins al mateix moment del mateix debat de la setmana passada, a la vista del nul compromís, per exemple, en la publicitat de les balances fiscals o en la concreció de les inversions en el pressupost de l'any vinent.

Però som conscients que estem estrenant una nova etapa, una nova etapa en què segurament tots serem una mica més descreguts que fins ara, però nosaltres jugarem si hi ha partit, si Catalunya, per tant, avança, i, per exemple, un d'aquests apartats és el de les infraestructures. I, parlant d'infraestructures, parlant de trens i parlant d'aeroports, deixant de banda si l'anunci sobre el traspàs va ser més o menys elegant o més o menys concret, o qui és que ha estat tocat amb la gràcia divina, amb l'anunci celestial del traspàs –per cert, un traspàs que no cau del cel, perquè ve obligat per l'Estatut–, volem saber, senyor president, algun detall més sobre la negociació, amb vista a la negociació de la comissió bilateral del dia 17.

I també sobre l'aeroport, al marge del debat sobre el futur model de gestió, ens agradaria saber una cosa molt més concreta i molt més immediata, i és què ha fet AENA i què és el que li consta al Govern de Catalunya que s'ha fet per evitar la reproducció dels incidents i del caos...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Ridao i Martín

...que es va viure l'any passat als aeroports catalans.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, com ja he dit abans, per al Govern, que en un debat de política general al Congrés dels Diputats es parli de Catalunya només constata la importància i la potencialitat del nostre país.

Miri, cadascú pot fer les valoracions que consideri oportunes del debat i, com és normal, cada partit fa valoracions diferents; si no, no seríem partits diferents. I el Govern les respecta totes, no? En tot cas, s'ha parlat molt aquests dies de debats estèrils, sobre els quals no entraré, perquè, com a president, el que he de fer és una valoració positiva que hi hagi voluntat per part del Govern d'Espanya de fer efectius traspassos que preveu l'Estatut, en l'aplicació de l'Estatut.

No dubti, senyor diputat, que aquesta voluntat és fruit de la fermesa del Govern de Catalunya, del bon ritme de treball en el desplegament de l'Estatut i de la convicció de tots plegats que aquest és un tema central que cal resoldre. I per a això treballem.

En tot cas, el dia 17 de juliol, com ja vaig avançar fa dues setmanes, s'obrirà la ponència encarregada del traspàs de rodalies, i que ningú dubti que arribarem a bon port, que garantirem les inversions que necessita la xarxa ferroviària i que la titularitat dels serveis serà de la Generalitat en un termini breu de temps, el que ens permetrà millorar el servei als ciutadans, que ja han patit prou la deixadesa del passat, no?

Em parlava vostè també de l'aeroport, no?, i en l'anterior resposta ja he dit també que el dia 17 començarà la negociació per desclassificar també els aeroports de Girona, Sabadell i Reus i que estem treballant per, en l'horitzó d'aquesta legislatura, com ja he dit en alguna altra ocasió, poder constituir un consorci per a la gestió de l'aeroport del Prat.

Però és ben cert que abans que això succeeixi tenim per davant un estiu. Vostè feia referència a la perspectiva d'una gran aflluència, d'un increment importantíssim de viatgers. I d'això ens hem de felicitar: que l'aeroport de Barcelona sigui el que més creixi d'Europa. I, alhora, hem de saber preveure complicacions que eventualment es puguin produir. Estarem al cas exigint a AENA i a l'aeroport les mesures necessàries per garantir un servei de qualitat i una bona atenció als ciutadans. I sabem –perquè el Govern, tot i no tenir-ne encara la competència, ja se n'ha informat oportunament– que s'estan preparant els dispositius necessaris per afrontar l'estiu amb garanties per als viatgers.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00072/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Molt honorable senyor president de la Generalitat, el nou Estatut entrava en vigor el 9 d'agost de l'any passat. Se'n va ajornar el desplegament fins a la constitució del nou Govern, que es va produir el 28 de novembre. També, per exigència de Convergència, no havien passat ni quatre mesos i vam fer un ple monogràfic, perquè ja es considerava llavors, quatre mesos després, que s'estaven produint dilacions intolerables; i això ho consideraven els que durant més de vint anys van estar desplegant un estatut i no se'l van acabar, i van trigar aquests vint anys a decidir que en calia un de nou.

El Govern de Catalunya ha posat en aquest temps en marxa els mecanismes de desplegament de l'Estatut. S'han aconseguit ja els traspassos, s'han enviat al Parlament dues lleis de desplegament estatutari, una d'elles, precisament, aprovada avui amb un consens molt majoritari, de què ens felicitem.

El proper dia 17 hi hauran nous avenços en la comissió bilateral. Inclús al Congrés dels Diputats s'ha aprovat ja una reforma d'una llei orgànica, entre d'altres coses, per encabir-hi uns preceptes del nou Estatut.

I, certament, la setmana passada es va produir un debat al Congrés dels Diputats que va establir uns fets per nosaltres absolutament «novedosos» en termes històrics, i molt potents des del punt de vista polític: la voluntat de desplegar l'Estatut; la voluntat de mantenir un esforç inversor molt important; la voluntat d'iniciar després de l'estiu el canvi de model de gestió aeroportuària; acabar la negociació per a un càlcul d'infraestructures que sigui més beneficiós encara per a Catalunya, i la negociació, en els terminis que el mateix Estatut marca, del nou model de finançament.

Des d'aquest punt de vista, el nostre grup, que té una gran ambició des del punt de vista del desplegament estatutari, ha de manifestar la seva satisfacció pels ritmes i els continguts que està tenint. Ara, és evident que la societat catalana vol més, no vol que la facin passar amb raons, i temes que vénen de molt lluny, com el de l'aeroport, causen passions absolutament justificades, sobretot si vénen d'aquells que no han tingut la possibilitat d'incidir sobre aquest tema, que no hi som tots.

En quatre anys tindrem la gestió d'aquestes infraestructures, les inversions, el nou finançament, la gestió de la Inspecció de Treball, la gestió dels permisos de treball dels treballadors immigrants..., ho tindrem en quatre anys, no en vint. I ho farà aquest Govern.

Però des del nostre punt de vista és molt convenient que la cambra conegui quina és la valoració que el molt honorable president de la Generalitat fa d'aquest procés estatutari, del desplegament estatutari, que –ho recordo– va començar el 28 de novembre de l'any passat.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, és cert, com vostè diu, que aquest Govern no va tenir ni els cent dies de cortesia habituals de qualsevol govern, no?, a l'hora de rebre crítiques per suposades dilacions en el desplegament de l'Estatut. Però també li he de dir que aquest és un govern convençut de la tasca que porta a terme en el desenvolupament estatutari. Per cert, no només en el terreny del desplegament de l'Estatut, que sembla que és l'única cosa que preocupa a alguns, sinó en molts i molts àmbits on s'està treballant de valent per millorar la vida dels catalans i les catalanes.

Pel que fa a la seva valoració del debat de l'estat de la nació, he de reiterar que el Govern només... –celebrat al Congrés dels Diputats–, només una valoració: el debat ha estat una prova fefaent de l'intens i seriós treball que portem a terme, no?

En aquest sentit, l'explicació pel part del president del Govern d'Espanya que hem avançat en matèria de rodalies és, per sobre de tot, una gran notícia. Així ho consideren el Govern i la majoria dels ciutadans i ciutadanes del nostre país, n'estic convençut. Potser el que és sospitós és que el Govern sigui responsable de tots els mals, però no sigui responsable de cap de les alegries. Bé, més que sospitós, és fals, no?

En tot cas, senyor diputat, i per anar acabant, el Govern està desplegant l'Estatut, tal com va dir que faria; el Govern està complint el seu compromís amb els ciutadans. El debat de l'anomenat «estado de la nación» ha provat o ha estat la prova del bon treball que s'està realitzant. I encara resta molt per fer, i ho farem. Això sí, al ritme que marqui el Govern, no al ritme d'una oposició a qui li van entrar les presses el mateix dia que va deixar el Govern.

I, si tots plegats som responsables i seriosos, no dubti que, com vostè mateix ha apuntava, en només quatre anys, les rodalies, la gestió dels aeroports, les beques de l'ensenyament obligatori, entre altres –entre altres–, seran una gran victòria. No del Govern de Catalunya; no del Govern de Catalunya, senyor diputat, sinó del poble de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Pot formular la següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00073/08)

...en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, bé, jo voldria simplement, doncs, fer present que en les diferents intervencions dels grups parlamentaris, fins i tot del mateix president, es fa constància continuada i referència continuada a Convergència i Unió. Jo estic encantat que suscite tant atenció per part seva, però deixi'm dir que a vegades ratlla el ridícul, tot això. Sí, ratlla el ridícul, ja li ho dic jo.

Perquè al final, escoltin, oi que el traspàs de rodalies de Renfe és una cosa que desitjàvem gairebé tots? O no? Doncs, escolti'm, si s'ha aconseguit fixar un calendari, encara que en aquell moment fos amb una intervenció de Convergència i Unió, contestada pel president del Govern espanyol, què passa? Que és que molesta que la primera formació política de Catalunya pugui intervenir en aquests temes que són d'interès per al país?

Jo només els demano una cosa: ara posin fil a l'agulla, perquè el traspàs efectiu només el pot fer el Govern. I, escolti'm, senyor president de la Generalitat, de traspasos a Catalunya, se n'han fet de molt importants i de molt complexos; entre d'altres, la sanitat i l'educació, bastant més complicats que el de la Renfe de rodalies i de regionals. Per tant, posin fil a l'agulla, que em sembla que ara és la seva feina i nosaltres tenim dret a reclamar.

Segona cosa, avui, amb el conseller d'Economia, hem arribat a un acord important en el tema de l'Agència Tributària. Em sembla que és una altra prova, una altra mostra de la voluntat de Convergència i Unió, més enllà de la situació de cadascú, d'ajudar que aquests temes, doncs, vagin endavant. Jo espero que això ho sabrem defensar, i bé, a Madrid.

Queda el tema de l'aeroport. Jo li volia demanar que ens expliqui el model, el seu, que ha anunciat, perquè jo encara no l'he entès aquest model, i m'agradaria que l'expliqués amb un cert detall.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, jo no he citat Convergència i Unió. Ara ho faig per primera vegada. Tampoc he citat el senyor Duran o el seu protagonisme, entre altres coses perquè a mi no em molesta el protagonisme del senyor Duran, ni a aquest Govern. Segurament li molesta més a vostè mateix. I sols cal repassar les hemeroteques, senyor Mas.

Miri, té vostè raó, la sanitat i l'educació van ser traspasos molt treballats. No es van fer en uns mesos –no es van fer en uns mesos. Ho pot parlar amb algunes de les persones del seu grup, que ni en uns, ni en pocs mesos,

durant un llarg període de temps. I traspasos com les rodalies o traspasos com l'aeroport requereixen també el seu temps per negociar-los. Perquè estem parlant de traspasos molt complexos, i vostè ho sap, vostè ho sap. Per tant, comencem..., hem començat a treballar. No és casualitat que fa dues setmanes jo anunciés aquí que el dia 17 s'obriria ponència, i que es fixaria un període de temps per fixar les condicions del traspàs; no és casualitat, perquè evidentment, com vostè sap, aquestes coses es treballen amb temps, no s'improvisen. No són coses que apareguin en un debat amb una frase ingeniosa o graciosa. Són coses que es treballen amb temps i és amb temps com estem treballant aquests traspasos, i molts altres. *(Remor de veus.)*

El president

Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

No..., només una petita observació –gràcies, senyor president–, miri, senyor Montilla, ara ha donat la prova del nou. Fixi's: jo li he preguntat quin model té vostè sobre l'aeroport del Prat. Se li dóna l'ocasió d'explicar-se amb detall en aquesta cambra. Convergència i Unió ha presentat un model concret, mullant-se: 40 per cent per a la Generalitat de Catalunya, 40 per cent per a l'Estat central, 20 per cent per a entitats locals catalanes i societat civil i empresarial. Escolti'm, això també és un model per tenir la majoria per part de les institucions catalanes. Què ho impedeix això? Sap què m'ha contestat vostè, senyor Montilla, senyor president? M'ha contestat no sé què de Convergència i Unió, del senyor Duran i de mi mateix...

Vostè acaba de donar la prova del nou que allò que jo li deia que vostè només està obsessionat amb Convergència i Unió és el que li passa. Li demano per l'aeroport i em parla del senyor Duran! Escolti, jo no li he demanat pel senyor Maragall...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...li he demanat per l'aeroport, que és el que vostè hauria de contestar avui aquí, si és que té alguna idea.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyor president. Senyor diputat, qui ha començat parlant de vostè mateix i del seu grup és vostè, per això n'he fet referència jo, que no havia citat a Convergència i Unió en cap de les meves intervencions.

Vostè parla de model, miri, sap quin és el seu model? Miri, el seu model és molt clar. És demanar la lluna... *(remor de veus)*, demanar la lluna per després...

El president

Senyor diputats, senyores diputades...

El president de la Generalitat

...per després anar amb totes les rebaixes. Ja el coneixem, el seu model. Aquest és el seu model, l'ha practicat en diverses ocasions, senyor Mas. (*Remor de veus.*) El nostre model figura al pacte de Govern d'entesa, i per al tema del Prat, com vostè sap, parla d'un consorci, participat amb les administracions, amb totes les administracions, i també amb el sector privat, i amb una posició determinant de la Generalitat de Catalunya. Sobre la base d'aquest model hem començat a treballar amb l'Estat. Sobre la base d'aquest model presentarem properament una llei d'aeroports i heliports de Catalunya. A la tardor tindrà entrada en aquesta cambra.

Miri, demanar la lluna quan s'està a l'oposició... Vostès ja en tenen una certa experiència, ho han fet fins i tot quan estaven al Govern...

El president

Senyor president, ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

...ara encara més.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Govern sobre els motius pels quals no ha recorregut contra la normativa estatal en matèria de formació ocupacional davant la jurisdicció constitucional (tram. 310-00096/08)

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i en aquest cas ja en el torn de preguntes al Govern, la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Consellera, el 23 de març el Govern central aprovava el Reial decret que regula el subsistema de formació professional per l'ocupació. Aquest reial decret torna a vulnerar les nostres competències en matèria de formació, tal com feia el Forcem, i així es reconeixia amb quatre sentències al Tribunal Constitucional. Davant aquest reial decret, el Govern de Catalunya, el 5 de juny, feia un requeriment previ, que no ha estat acceptat pel Govern central, el 29 de juny, i a dia d'avui no tenim encara presentat el conflicte positiu de competències.

Voldríem saber si el Govern ho farà, quan i en quins termes.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Maria del Mar Serna, consellera de Treball.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna i Calvo)

Gràcies, president. Senyor diputada, aquest Govern, el Govern de la Generalitat de Catalunya ha fet i està fent totes les gestions necessàries per recórrer el Decret de 23 de març, que fa referència a la formació professional per l'ocupació.

El president

Senyora Borràs, pot repreguntar.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies. Consellera, entendre que li preguntem si pensa fer-ho, perquè lamentablement el Govern tripartit ens té acostumats a no defensar les competències de Catalunya. Així ha passat que hem perdut drets per als ciutadans de Catalunya, amb la Llei de la dependència, amb la Llei dels horaris comercials, amb el Decret de tercera hora, que han recorregut, però en canvi l'executen, i així com no ho van fer tampoc amb el Reial decret de llei de finançament de formació contínua en l'anterior mandat. Aquell reial decret vulnerava competències de Catalunya, segons va dir el mateix Consell Consultiu, i el Govern tripartit no ho va recórrer.

Miri, consellera, li demanem que amb aquest tema no aflueixin davant el Govern «amic» que ens retalla les competències. Fer-ho seria tant com no defensar els treballadors de Catalunya per a la seva formació, per a la seva qualificació, no defensar la competitivitat de les empreses, renunciar a unes eines clau per tenir un país de primer nivell.

Ens van preocupar les seves valoracions positives del reial decret, on deia concretament: «Este real decreto entrará en vigor y será un paso de gigante.» Un paso de gigante per retallar, novament, competències de la Generalitat de Catalunya. O també vam poder contemplar com en el Consejo General de Formación Profesional, ningú de la Generalitat de Catalunya i sí en canvi del País Valencià sortia a defensar el reial decret en un sentit contrari del que feien vostès.

Miri, l'any 92 el Govern de Convergència i Unió va haver de recórrer davant del Tribunal Constitucional el Forcem, perquè retallava les nostres competències. Fins l'any 2002 no vàrem tenir la Sentència, la primera Sentència favorable del Tribunal Constitucional en la línia del que defensava Convergència i Unió. L'any 2003 creàvem el Consorci per la formació contínua i gràcies a això...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...ara tenim més recursos.

El president

...ha acabat el temps.

La Sra. Borràs i Solé

Només demanem que no perdin allò que va aconseguir Convergència i Unió.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Treball.

La consellera de Treball

Senyora diputada, les competències es defensen per la via legal, per la via que correspon, la constitucional, i també per la via de la negociació política, no cal que li ho digui. I ho estem fent en ambdós fronts. Primer, tenim fons de formació contínua fruit de la negociació política. L'any passat van ser 71 milions d'euros. I això és defensar els treballadors i treballadores d'aquest país, ja que això és defensar la competitivitat de les nostres empreses.

Segon, aquest decret ha avançat de forma important –i coincidirà amb mi– en competències per a la Generalitat de Catalunya, fer programes específics per a la formació ocupacional i contínua, tenir la capacitat d'avaluar totes les polítiques de formació.

Tercer, estar present en el Consell de la Formació del Sistema Nacional de Empleo i a la Fundació Tripartida.

Però, a més a més, la postura del Govern de la Generalitat de Catalunya, si es mira l'informe del Consell d'Estat, que fa referència a aquest decret, diu clarament quina és la postura. I la postura és la que ha estat en un tràmit previ a qualsevol conflicte positiu de competència, que vostè sap millor que jo què és: és el requeriment previ. Aquest requeriment previ s'ha fet, i s'ha contestat el dia 5 de juliol. I com sap vostè, hi ha un mes per impugnar, per presentar el conflicte positiu de competència. Em remeto a l'article 63, de la Ley orgánica del Tribunal Constitucional.

Aquest Govern ha defensat en el passat, està defensant i defensarà les seves competències. No li quedi el menor dubte que aquest decret, en la part que ens pertoca, i així ho ha dit el requeriment previ del conflicte positiu de competència, reclamarà per la via del Tribunal Constitucional les seves competències.

Però a la vegada també ho hem fet i ho estem fent per la via de la negociació política, i no li quedi el menor dubte que ho estem fent i estem defensant els fons que vostès mai van posar en marxa, el fons de la formació contínua. I l'anterior Govern li recordo que també va impugnar en el mes de febrer l'ordre de desenvolupament del Decret de la formació professional.

Senyor diputada...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Treball

...no digui allò que no és veritat.

El president

Ha acabat el temps.

— Pregunta al Govern sobre la creació d'una facultat de medicina a Girona (tram. 310-00097/08)

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Carles Puigdemont.

El Sr. Puigdemont i Casamajó

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, és una constatació fonamentada i acceptada que a Catalunya hi falten metges. Ho diu el sector, ho diu la consellera de Salut, ho diu la realitat: en els darrers anys s'han hagut de contractar milers de metges estrangers per intentar cobrir la demanda, amb els desajustos que això provoca i les adaptacions sobre la marxa que acaben afectant finalment l'usuari.

No obstant això, no és un problema de falta de vocacions, ni de demanda, ben al contrari, en els darrers quatre anys el nombre de sol·licituds per cursar estudis de medicina ha crescut a Catalunya més del 60 per cent. El problema principal és que el nostre sistema universitari no forma el nombre de metges que el país necessita i que el país reclama. Vostès ho saben, almenys de forma documentada, des del març passat, en què tenen sobre la taula l'informe d'un grup d'estudi on s'assenyala que el sistema universitari requereix un increment d'estudiants de medicina que se situa en els cent alumnes nous que s'haurien de mantenir en les promocions dels cinc o set anys següents.

És per això que resulta incomprensible que fins avui el seu Govern no hagi explicitat el compromís clar que la Universitat de Girona aculli la nova facultat de medicina que el país necessita. I que emeti missatges contradictoris, segons si parla la consellera de Salut o el seu delegat a les comarques gironines –que ens semblen clarament partidaris–, o segons si parla vostè, que ha estirat les orelles al delegat del Departament de Salut per haver donat per fet que Girona deixarà de ser l'única demarcació del país sense facultat de medicina.

Hi ha la petició del Col·legi de Metges de Girona, l'aval d'un estudi exhaustiu i rigorós de la Universitat de Girona, on es deixa clara la viabilitat dels estudis de medicina. Em pot dir, per tant, on és el problema? Vol o no vol el Govern que la Universitat de Girona aculli i lideri la nova facultat de medicina que necessita Catalunya?

I en qualsevol cas, jo avanço en aquesta cambra que el Grup de Convergència i Unió proposarà l'elaboració d'una proposta de resolució conjunta amb la resta de grups parlamentaris, amb la clara voluntat de consens, on es demani que la nova facultat de medicina l'aculli la Universitat de Girona.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Innovació, Universitat i Empresa, senyor Josep Huguet.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè ha de completar la informació de l'informe, jo la hi completaré.

L'informe dels experts diu que, efectivament, durant cinc o set anys són necessaris cent estudiants nous; que no es pot parlar, però, d'un dèficit estructural i accentuat de metges; que en gran mesura el dilatat període de temps que requereix formar aquesta professió..., cito textualment, «uns deu anys trigaria a fer efecte la resolució d'ara. Podria en aquest període canviar totalment les necessitats del sistema?» Llegim-ho tot, eh? Que s'ha de parlar també de quin professional formem. No es tracta d'anar clonant models de facultats ja existents. Per tant, en funció de quina proposta hi hagi, s'ha d'estudiar. «I que qualsevol decisió» —última pàgina de l'informe— «ha de ser suficientment flexible, que permeti la readaptació, fins al punt que, preveient una tendència a l'equilibri, a mig termini cal preveure un excedent de professionals mèdics, també», diu l'informe. I per tant que cal tenir prevista la retirada, per entendre'ns.

Tot això és el que diu l'informe. A partir d'aquí, nosaltres ens posem en contacte amb les universitats que es postulen —que són més d'una—, i estem intercanviant informació amb base a tot l'informe, no només la primera part de l'informe, de tot l'informe. I quan estigui madur, ho farem públic. Encara no ho està. Estem parlant amb Girona, estem parlant amb la Universitat Pompeu Fabra, hi ha propostes de privades sobre la taula..., i per tant s'ha de veure tot —s'ha de veure tot. Què ofereix cadascú, s'ha de fer front a l'espai territorial, a l'equilibri territorial, i evidentment, en funció també de l'espai europeu i de la remodelació de Bolonya es veurà les possibilitats de tirar endavant aquesta demanda legítima de les comarques de Girona —només faltaria!—, però que ha d'encaixar en el context d'aquest informe les capacitats pressupostàries, i en el seu moment ja els informarem.

El president

Senyor Puigdemont, amb sis segons...

El Sr. Puigdemont i Casamajó

Suficients per demanar si sí o no a una facultat de medicina a la Universitat de Girona. Hi ha la voluntat política, o no hi és?

El president

S'han acabat els sis segons, senyor Puigdemont. El senyor Huguet té dos segons. *(Rialles. El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa renuncia a fer ús de la paraula.)*

Pregunta al Govern sobre el balanç de l'aprova-
ció i el desplegament del Pla director
urbanístic de les colònies industrials del
Llobregat (tram. 310-00095/08)

Té la paraula, per formular la següent pregunta, l'il-
lustre senyora Judit Carreras, del Grup Parlamentari
Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

(Remor de veus.)

La Sra. Carreras Tort

Gràcies, senyor president...

El president

Senyora diputada, un segon... Té la paraula.

La Sra. Carreras Tort

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el passat dia 20 de juny va aprovar definitivament el Pla director urbanístic de les colònies industrials del Llobregat. El pla director se centra en divuit colònies industrials i fàbriques de riu assentades en nou municipis del Bages i del Berguedà. Abasta una franja de territori amb una superfície total aproximada de cinquanta-vuit quilòmetres quadrats, formada per una franja de vint-i-nou quilòmetres de longitud i una secció de la vall amb una amplada més o menys constant de dos quilòmetres.

La vall del riu Llobregat, des de Cal Rosal fins a la Rabeia, va esdevenir el motor de la indústria catalana durant el segle XIX. Les transformacions de la indústria durant el segle XX i l'emergència del sector terciari han acabat convertint les colònies industrials en nuclis residencials de gran valor històric i cultural, desvinculats de l'activitat fabril. El tram fluvial que ens ocupa conforma un espai geogràfic d'extraordinari valor, per la intensa seqüència i qualitat de les seves colònies. Per això és oportú el seu reconeixement com a patrimoni col·lectiu i l'articulació dels instruments urbanístics necessaris per preservar-lo.

Des de l'any 2003, el Consorci del Parc Fluvial del Llobregat, creat per entitats públiques i privades, treballa per fomentar el desenvolupament d'aquest territori a través de la preservació del patrimoni, la revalorització urbanística i la reactivació socioeconòmica i turística d'aquesta zona. Sensible a aquesta línia d'acció, el Govern de la Generalitat ha redactat el Pla director urbanístic per a les colònies industrials del Llobregat. El Pla director s'inspira en el concepte de paisatge cultural, un àmbit geogràfic associat en aquest cas a una activitat industrial que conté valors estètics i culturals molt destacats. S'entén, doncs, que l'ordenació i la revalorització del patrimoni industrial de la conca del Llobregat pot ser un factor de dinamització social i econòmica d'aquest territori.

En definitiva, des del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi valorem molt positivament l'elaboració d'aquest pla, que permetrà preservar la identitat d'aquest patrimoni, a la vegada que en permetrà l'adaptació a les necessitats dels temps actuals.

I és per tot això, conseller, que ens interessa conèixer quin és el capteniment del Govern en el desenvolupa-

ment del Pla director urbanístic de les colònies industrials del Llobregat.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Política Cultural i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, el Govern ha aprovat definitivament, com vostè mateixa deia, el Pla director urbanístic de les colònies del Llobregat i farà el mateix amb el que acaba d'encarregar, que és el Pla director urbanístic de les colònies del Ter. Com vostè mateixa explicava, del que es tracta és de definir per al segle XXI nous usos, noves possibilitats, nous aprofitaments d'un vell patrimoni arquitectònic i industrial que ha estat el motor del creixement econòmic de Catalunya durant el segle XIX. Ho ha estat en el Llobregat en una gran proporció, ho ha estat també en el Ter.

I tot aquest territori, que està marcat per aquest rosari d'establiments industrials que combinaven fàbrica i residència, i el conjunt d'activitats complementàries al voltant de la vida de la fàbrica, ara ha de ser objecte d'una remodelació, d'una rehabilitació, de la possibilitat d'alguns creixements i aprofitaments per a usos residencials i, d'aquesta manera, integrar en el paisatge fluvial del Llobregat aquest patrimoni arquitectònic, donar l'oportunitat que la gent que hi viu hi visqui millor, donar l'oportunitat que nova gent hi vagi a viure i aprofitar l'avinentsa que està a punt d'acabar-se l'obra del desdoblament de la C-16 fins a Berga per convertir l'antiga C-16 en una via de comunicació entre els diferents nuclis, poblacions i les colònies, amb un sentit de via cívica que ajudi a articular tot el territori dels municipis que conformen aquests nous municipis del Pla director urbanístic de les colònies del Llobregat i els divuit establiments que són objecte d'un tractament específic.

En realitat es tracta, en els municipis d'Avià, Berga, Casserres, Gironella, Olvan, Puig-reig, Balsareny, Gaià i Navàs, de dotze colònies industrials, tres semicolònies i tres fàbriques de riu, on en cadascun dels casos hi ha església, botiga, fàbrica i cases en alguns casos, només fàbrica en els casos de fàbrica de riu, i alguns habitatges i la fàbrica en les semicolònies, sense les altres instal·lacions de caràcter complementari. En tots aquests punts, un fons destinat a la promoció i rehabilitació de les colònies serà la base d'aquest pla director, per tal que els municipis s'hi puguin acollir, puguin promoure conjuntament...

El president

Honorable conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...amb la iniciativa privada aquesta rehabilitació i potenciar aquest patrimoni de Catalunya.

El president

Té la paraula...

Pregunta al Govern sobre la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea sobre la Xarxa Natura 2000 (tram. 310-00093/08)

...per formular la següent pregunta, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi Noya

Senyor president, recentment, el Tribunal de Justícia de la Unió Europea ha dictat una sentència que condemna el regne d'Espanya per incompliment de la Directiva europea de protecció dels hàbitats de les aus silvestres. Quan parla de Catalunya, la sentència és demolidora; literalment: «declarar l'incompliment de les obligacions que li pertocquen en virtut de la normativa de les directives europees, per no haver classificat com a zones de protecció especial per a les aus territoris en nombre suficient». En concret, la sentència dona per provat que fins a deu zones importants per a la conservació de les aus no havien estat declarades com a zona ZEPA, malgrat els nombrosos requeriments que durant anys la Comissió va adreçar a l'Estat espanyol i als anteriors governs de la Generalitat, que van ser desatesos de forma temerària.

Cal tenir ben present que la sentència s'ha dictat tenint en compte la situació de protecció que hi havia en la data del dictamen motivat que dona origen al procediment, és a dir, a la protecció territorial existent el gener del 2001, després d'haver-se superat tots els terminis concedits al Govern de Convergència i Unió per fer les coses bé.

Afortunadament, Catalunya podrà adduir ara les ampliacions de la zona ZEPA i Xarxa Natura 2000 aprovades el setembre passat, que van ser preparades per l'anterior Govern, catalanista i d'esquerres, en compliment d'un objectiu que figurava en el programa acordat en el pacte del Tinell. I hauré de confiar que aquesta nova proposta sigui atesa per la Comissió com a vàlida pels seus requeriments.

Però, sobretot, aquesta sentència posa de manifest la inconsistència i la mala fe de qui, des d'una perspectiva mancada de rigor, s'ha dedicat a denigrar l'ampliació de les zones protegides que va tirar endavant el Govern catalanista i d'esquerres, fent-la passar per una velleïtat d'uns ecologistes irresponsables. Ves per on, la velleïtat dels ecologistes ha resultat ser el criteri de la Unió Europea.

I això no ha d'amagar que, si aquesta ampliació no s'hagués fet, estaríem obligats a fer-la ara i a fer front a les conseqüències jurídiques i econòmiques de l'incompliment palesat.

Per tots aquests motius, interessa al nostre grup conèixer l'opinió del Govern de Catalunya sobre els efectes de la referida sentència i quins efectes podria arribar a tenir la seva execució en la percepció de les ajudes de la Unió Europea.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pi Noya

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Senyor president... Senyor diputat, òbviament, nosaltres hem conegut fa poques setmanes aquesta sentència; una sentència que, evidentment, ens va omplir de preocupació perquè, evidentment, era una sentència adreçada al regne d'Espanya en la qual hi havia uns nombrosos incompliments, nombrosos incompliments a diferents comunitats autònomes i, evidentment, també al nostre país. Ens vàrem quedar molt més tranquils quan vàrem veure que això feia referència, justament, a una delimitació de Xarxa Natura que s'havia produït entre els anys 87 i 2003 i, per tant, per dir-ho d'alguna manera, que segurament era totalment solucionada per la delimitació de la Xarxa Natura que es va produir el setembre de l'any passat.

Evidentment, érem conscients, ja, que existia aquesta demanda, que hi havia la possibilitat d'aquesta sentència, i evidentment això va presidir tots els treballs; estaven, diguéssim, per dir-ho d'alguna manera, en el cim de les preocupacions del que van ser els treballs de l'anterior Govern i que havia començat l'anterior conseller de Medi Ambient, Salvador Milà.

Al llarg de tot el procés, que va ser un procés molt llarg, molt complex, amb un diàleg intern en el Govern, diàleg amb les associacions, amb les organitzacions, etcètera, es va arribar finalment a una delimitació el setembre de l'any 2006. La nova delimitació de la Xarxa Natura 2000, nosaltres creiem que complirà a bastament els objectius que plantegen que calia complir i pels quals es condemnava en aquest cas el regne d'Espanya, a través del qual, evidentment, el nostre país. I, evidentment, en aquest sentit, per tant, tenim una tranquil·litat, no diem que absoluta perquè aquestes coses mai han de ser absolutes, però sí que s'han complert la immensa majoria dels requeriments que comportava l'esmentada sentència.

Això no vol dir –i això em sembla que és absolutament evident per tots– que en aquests moments la Xarxa Natura ara cal desplegar-la, cal fer-la, a més, amb un enorme consens amb el territori i, justament, evitar els efectes de l'esmentada sentència, que, com és obvi, a l'hora de fer les seves consideracions, el tribunal no va tenir en compte aquesta delimitació que s'havia produït l'any 2006.

Per tant, estem convençuts que complirem i complim els requeriments de la Unió Europea, i per tant, en aquest sentit, que es quedaran sense efecte les possibles sancions econòmiques que sens dubte s'haurien produït, derivades d'aquesta sentència, la propera tardor.

El president

Té la paraula...

Pregunta al Govern sobre les polítiques de suport al sector turístic per a augmentar-ne la competitivitat, la sostenibilitat i la qualitat (tram. 310-00091/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, Catalunya és avui una destinació turística capdavantera consolidada a nivell internacional. L'any 2005 ens van visitar a la vora de 25 milions de turistes, amb 165 milions de pernотacions.

Tot i això, fins l'any 2003 la política turística a casa nostra es caracteritzà per una manca de model, per la indefinició d'un projecte de país, reflexionat i pensant en el futur i sense una coherència global en les línies d'ajut. Va ser una política incapaç de fomentar de forma substancial la millora de la competitivitat i la creació de productes i serveis innovadors. Durant anys es va viure de renda del turisme anomenat «de sol i platja».

En l'anterior legislatura es produí un gir importantíssim en la política turística, que avui avança i que es caracteritza per la transparència, la confluència de diversitat i multiplicitat de bases, com ara la creació de producte, posar en valor el conjunt d'intangibles artístics, històrics, culturals i paisatgístics, i que prima la creació de teixit econòmic a tot el territori, en base a l'ajut a les petites i mitjanes empreses.

Per situar-nos de forma clara com a destinació turística de primer ordre internacional, ens cal incrementar la qualitat de les nostres empreses i establiments turístics, definir un producte i serveis turístics diversos, innovadors i competitius, i que el conjunt del territori es pugui beneficiar de les externalitats positives derivades de l'activitat turística. I també serà fonamental garantir que sigui ambientalment sostenible, econòmicament viable i que respecti la identitat pròpia del nostre país.

És en aquest sentit, per tot plegat, senyor conseller, que li formularem la següent pregunta: quines són les polítiques de suport al sector turístic que duu a terme el Govern per tal de fer-lo més competitiu, sostenible i de qualitat?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, senyor Josep Huguet.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, estem desplegant d'una forma rigorosa el Pla estratègic de turisme que vam elaborar fa dos anys, i com a novetat enguany hem tret una millora pressupostària notable, a l'entorn dels 7,5 milions d'euros, d'incentivació en diversos programes. Hi ha programes de senyalització, programes de formació i informació, de cooperació, de foment territorial, d'incentiu de l'oferta turística i d'increment de la competitivitat tecnològica.

Concretament, pel que fa a la senyalització, estem parlant de promoure senyalització d'itineraris rurals, tant a peu com amb bicicleta; d'ampliar la senyalització d'itineraris diversos, de tipus naturalista o històric.

Quant a la formació i informació, estem parlant que els beneficiaris seran associacions d'empreses turístiques que portin a terme alguna d'aquestes activitats, que facin jornades, seminaris, conferències, etcètera, de cara a formar el sector.

Traiem una línia també de suport a la cooperació empresarial i al desenvolupament d'estructures associatives. Per exemple, centrals de reserves; per exemple, agrupacions empresarials, carta de serveis de gremis i associacions sectorials, de cara a augmentar la massa crítica del sector, que s'agrupin, que cooperin.

Traiem una línia de foment territorial, plans de foment turístic dels territoris, i projectes específics també de desenvolupament turístic, vinculats al turisme integral, que posa en valor tot el patrimoni. En aquest sentit, doncs, vostè sap que estem posant en marxa diverses rutes i itineraris vinculats a tot el patrimoni, tant tangible com intangible, del país. De fet, en aquests moments han passat per govern dos encàrrecs d'estudi a dues universitats per tal d'elaborar un mapa de recursos turístics reals i un altre d'intangibles i de potencials; per tant, això..., en poc temps es tindrà un mapa, un mapat –que mai ho havia estat–, sobre les possibilitats d'aprofitament del nostre patrimoni, eh?

Hi ha, també, un programa d'incentiu de l'oferta turística bàsica diferent de l'allotjament, per tant, estem parlant d'activitats. Cada cop més el turisme no és només allotjament, sinó què es pot fer. I aquí sí que ens falta encara que surtin empreses vinculades a l'acció, és a dir, a activitat turística, d'oci.

I, finalment, també un programa de suport a la competitivitat per la banda de la tecnologia. Això se suma als anteriors programes que ja hi havia de reducció d'impacte ambiental, de rehabilitació d'establiments...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...i de modernització d'oficines de turisme.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula...

— Pregunta al Govern sobre l'aplicació del Pla estratègic d'ordenació de l'atenció de pediatria a l'atenció primària (tram. 310-00094/08)

...en nom del Grup Parlamentari de Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, president. Honorable consellera, recentment, des de la seva conselleria es va presentar el Pla d'ordenació de l'atenció de pediatria a l'atenció primària, i al nostre grup parlamentari li agradaria saber com pensa impulsar la implantació d'aquest pla, però sobretot referit a tot el que fa als professionals de la sanitat que han rebut aquest nou pla amb pessimisme.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, aquest era un pla necessari. Els posaré només algunes justificacions que ja he expressat. Primer, perquè s'ha incrementat un 18 per cent, en els últims cinc anys, només, la població infantil, per sort, a Catalunya; un 27 per cent d'increment de les taxes de naixements. Segon, perquè tenim un dels millors indicadors de mortalitat i morbiditat infantil, però, en canvi, comencem a tenir alguns indicadors d'estil de vida en aquesta etapa a vigilar, com són que un 13,3 per cent dels nens en aquesta edat tenen sobrepès o un 6,3 tenen obesitat. I també tenim un alt consum de serveis d'atenció primària d'urgències, de visites d'urgències els últims anys, un 34 per cent dels nostres nens i nenes, moltes vegades per patologia lleu.

Per tant, aquest era un pla necessari. I, malgrat el que evidentment es pot expressar en termes generals mèdics, està fet amb els nostres professionals, no pot ser d'una altra manera. A més, nosaltres no hem canviat, bàsicament, el model. El model és un model per què va optar fa vint anys el nostre país: tenir pediatres a l'atenció primària. Vostè sap que hi ha molts països que no en tenen i preserven l'especialitat de pediatria als hospitals.

Però era necessari. I ja he explicat en moltes ocasions, i ho reitero, senyora diputada, que no és per falta de pediatres, és per, fonamentalment, encarar aquest futur per intentar millorar aquells indicadors en què tenim signes d'alerta, i, per tant, potenciar el paper dels pediatres, dels metges de família i de les infermeres en els centres de salut i els nostres hospitals.

El president

Senyora diputada, pot repreguntar.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, nosaltres no dubtem de la capacitat dels professionals que l'han assessorada, però el que és cert és que la presentació del Pla d'atenció pediàtrica no ha comptat amb el recolzament ni dels metges, ni de les infermeres, que han expressat la seva opinió a través dels col·legis professionals i dels sindicats.

Jo crec que vostè estarà d'acord amb mi que no es pot comparar la formació d'un MIR, amb els anys d'estudi

que això suposa, amb la formació que s'adquirirà en el nou model. O, per exemple, els col·legis professionals d'infermeria i els sindicats d'infermeria que ja li han fet saber que no volen ni tenen per què assumir la tasca dels altres professionals, perquè, a més a més, elles el que volen desenvolupar són les seves pròpies tasques, i, a més, perquè ni tan sols el marc jurídic les acompanya.

Miri, el model compta amb l'opinió, i és cert, ja li ho he dit abans, de tot un seguit de persones vinculades al món sanitari, però, al contrari, al Consell de la Professió Mèdica o al Consell de la Professió Infermera, vostè no els n'ha demanat l'opinió, i això són consells d'experts que depenen de la seva conselleria. I sorprèn que, en concret, la reordenació de les tasques d'infermeria, que és de les més importants al pla estratègic, vostè no els l'hagi preguntat.

Jo crec que és que el paper ho aguanta tot; el problema és quan això ho traslladem a la realitat, que és on surten totes aquestes inquietuds i on surten tots els problemes. Fins i tot, la Societat Catalana de Pediatria ha manifestat la seva preocupació sobre si aquest pla té caràcter excepcional o una continuïtat en el temps. Vostè no els ha contestat, però veig que ara en seu parlamentària ja ho acaba de fer. I això és que seguirà funcionant així ja per sempre més.

Per tant, nosaltres li demanem que reformuli aquest nou model assistencial perquè creiem que és un nou model i perquè el que hem tingut fins ara ha sigut un referent de qualitat, i perquè, a més a més, creiem que trenca el model que teníem fins ara en dos sentits: un, la vinculació nen - pediatre, i l'altre és l'estabilitat dels professionals de la sanitat que no saben a partir d'ara les tasques que hauran d'assumir.

Moltes gràcies.

El president

Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Salut

Jo crec que vostè ho desconeix, i potser li ho explicaré amb molta brevetat, però això ha estat, hi torno a insistir, fet amb les societats científiques. I vostè els ho pot preguntar. I estem en una fase d'absoluta implantació.

Tot nen i tota família continuaran tenint un pediatre de referència i una infermera, eh? Insisteixo que el debat està en els indicadors de salut, que en aquest moment hi hem de prestar molta més atenció, que són elements de promoció de la salut i de prevenció de les malalties. Aquest és l'element substantiu del canvi que obliga a reformular el plantejament de l'atenció pediàtrica, precisament, per donar resposta d'una manera diferent. I ni els pediatres han de fer d'infermeres, ni les infermeres han de fer de pediatres; cadascú té les seves habilitats i competències, les seves experteses, precisament es tracta d'aprofitar-les, de donar valor al paper del treball individual del metge de família, que, com diu el nom —diu «família»—, hem fet un model molt individualista d'atenció.

Per descomptat, continuarà havent-hi pediatres a l'atenció primària, però el lligam del continuïtat assistencial... Perquè fixi's el que passava: menys temps dels pediatres

per als nens malalts; fixi's el que està passant, eh? I, per tant, aquest és un model...

El president

Senyora consellera...

La consellera de Salut

...absolutament possibilista i ja l'implantarem de comú acord amb totes les parts.

Moltes gràcies.

El president

El sisè punt de l'ordre del dia...

Interpellació al Govern sobre el balanç de l'execució de l'obra pública (tram. 300-00060/08)

...és la interpellació sobre el balanç de l'execució de l'obra pública. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'illustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta és una interpellació que se substantiarà en uns termes molt, molt similars als que han estat plantejats aquest matí. Hi ha una coincidència, honorable senyor conseller, en considerar que l'aparició d'un informe pericial referit als esdeveniments de l'esfondrament de la cua de maniobres de la línia 5 és transcendent, i que, per tant, ha de tenir un seguit de conseqüències. Des de la nostra perspectiva han de ser unes conseqüències de caràcter polític, perquè incorporen nous elements, molt clars, molt precisos, molt diàfans de quines van ser les causes concretes per les quals es va esfondrar la cua de maniobres de la línia 5 del metro.

Però en aquesta interpellació també ens agradaria parlar, senyor conseller, de política en majúscules. I parlar de política vol dir parlar de l'assumpció de responsabilitats, en el seu moment i ara, i judicar la seva posició no només com a responsable immediat de l'obra pública d'aquest país, sinó també la seva posició com a responsable polític concret. Un càrrec polític ha de ser capaç d'assumir les seves responsabilitats directes i no d'inventar plantejaments per tal de protegir-se ell mateix.

Aquest dematí, senyor conseller, responen a la interpellació de l'illustre senyor Sirera i Bellés, vostè parlava que un polític ha de tenir coratge, ha de tenir valentia. Avui amb aquesta interpellació també jutgem això, també volem judicar això. I, evidentment, el resultat ens sembla que és clarament negatiu. Vostès no han estat a l'alçada durant tot aquest procés. Vostè, senyor conseller, no va estar a l'alçada.

Però el problema del Carmel no és un element aïllat, sinó que ha tingut una continuïtat, i també voldríem allargar d'aquesta interpellació poder-la avaluar.

Què és el que ens deia l'honorable conseller Joaquim Nadal el dia 24 de febrer del 2005? Fent un canvi de posició d'ell mateix, és veritat; aquest matí vostè ens ho deia. La primera raó, la primera explicació de per què va caure la cua de maniobres s'imputava estrictament al fet que hi va haver una falla i que hi va haver uns problemes de control, causes immediates, i en el termini d'un mes vostè va canviar radicalment el plantejament i vam passar de la causa immediata, se'n recorden, senyores i senyors diputats, a les preteses causes remotes.

El conseller ens deia el dia 24 de febrer: «Els puc assegurar que no he trobat una sola causa única, per ella sola, tota sola, en simplicitat, en rigor planià de frase de subjecte, verb i predicat, per explicar satisfactòriament el següent. Per què va caure la cua de maniobres del Carmel?»

Doncs, escolti, sap què diu l'informe d'aquesta comissió, aquest informe pericial? Diu el següent –i tradueixo directament–, diu: «Després de realitzar el treball pericial s'ha pogut concloure que la causa fonamental que va portar al col·lapse local d'un tram a la cua de maniobres del Carmel va ser l'existència d'una zona fallada que afectava aquest tram, que no va ser considerada en el projecte, ni advertida durant la construcció, la resistència de la qual era clarament menor que la corresponent a la resta del massís rocós i l'amplitud de la qual era suficient per provocar la inestabilitat en no existir un sosteniment apropiat.»

Què deia? Aquesta és la definició precisa; va caure exactament per això. Per dues raons. Primer, perquè es va fer un projecte modificat –li recordo les dates, senyor conseller–, que s'encarrega el febrer del 2004, que es posa sobre la taula el maig del 2004 i en base al qual s'inicien les obres el juny del 2004, que no tenia estudis geològics. Responsabilitat directament seva.

Però, segon, què és el que ens diuen? Que no hi va haver control de l'obra, que durant dos mesos... –i això mateix és el que va dir la comissió d'investigació en aquest mateix Parlament–, que durant dos mesos no hi va haver control de les obres, que no hi va haver control de les convergències, que és el nivell de deformitat –que és el nivell de deformitat– del túnel que advertia que allò anava malament, que existia una pressió, que existia una falla. Hi va haver un problema greu de control d'aquella obra. No es van fer els estudis geològics pertinents; no hi va haver control. I això és exactament el que diu aquest informe pericial. No hi ha causes remotes, senyor conseller.

Vostè diu: «No, el problema era la falla.» No, no, el problema no és la falla, el problema és no haver-se adonat de l'existència d'aquesta falla. Permeti'm que li citi unes paraules del doctor Pere Santanach, degà de la Facultat de Geologia i que va comparèixer a la comissió d'investigació del Carmel. Diu: «Una falla no apareix com la Mare de Déu de Fàtima; una falla, si es fan els estudis geològicament pertinents, es pot detectar, es pot preveure, i, per tant, es poden prendre les mesures necessàries per tal de pal·liar aquesta contingència.» I això és el que vostès no van fer.

Quina és la seva responsabilitat, senyor Nadal? És haver teixit una justificació per no assumir les seves respon-

sabilitats directes: la de les causes remotes. Escolti, el problema no és el mètode austríac –i vostè va imputar una causa directa al mètode austríac–; l'informe dels perits diu que aquí no hi ha problema. El problema no era que GISA fos un aparell fora de control, com vostè va plantejar; aquest no era el problema. El problema no eren les preteses adjudicacions opaques que vostè va incorporar en aquesta trama, en aquesta tela de causes remotes. Era molt més immediat.

I quina ha estat la seva responsabilitat? Generar una ombra de sospita sobre tot i sobre tothom –sobre tot i sobre tothom. Vostè va plantejar una ombra de sospita sobre tota l'obra pública que es feia en aquest país, sobre la capacitat tècnica dels tècnics que exercien en aquest país. Aquesta és la seva principal responsabilitat. I aquesta és la responsabilitat que nosaltres li exigim, i que ara, ho torno a repetir d'una forma claríssima, aquest informe pericial avala. Aquesta, doncs, senyor conseller, rotundament, és la seva responsabilitat, que ja hauria d'haver assumit aleshores i que ara, sense cap mena de dubte, hauria de ratificar.

Però va més enllà, la seva responsabilitat com a conseller de Política Territorial. En l'afer del Carmel ens diu: «Causes remotes.» Però l'1 de gener d'enguany tenim un altre incident d'una gravetat similar a la del Carmel, que no ha tingut conseqüències de víctimes humanes perquè l'atzar, un altre cop, ha estat de part seva, que és el desplaçament de cinc-cents metres del moll Prat, de la nova terminal Catalunya del port de Barcelona; d'una estructura de 1.500 metres hi ha un desplaçament de cinc-cents metres. I ens diu: «Quines són les explicacions?»

Aquesta és la conclusió d'un informe que va fer el port. Diu: «El port atribueix a la mala sort l'enfonsament de l'ampliació.» El port atribueix a la mala sort l'enfonsament de l'ampliació. En el cas del Carmel són causes remotes, són els altres els que van tenir la responsabilitat directa, en el cas del port és estrictament la mala sort. Assumeixi responsabilitats directes, senyor conseller, perquè això no és barat, això no és gratuït, en el cas del port de Barcelona estem parlant que com a mínim costarà 40 milions d'euros, estem parlant de dos anys de retard en una infraestructura que és fonamental en l'estratègia de desenvolupament econòmic del nostre país. I tot queda tancat estrictament amb la mala sort? Tornem un altre cop amb la incapacitat manifesta per poder gestionar bé l'obra pública d'aquest país, el Carmel, el port de Barcelona i a partir d'aquí la conseqüència directa. En aquest país no hi ha ningú que vulgui assumir responsabilitats, en el millor sentit del terme. Els tècnics, siguin de GISA, siguin de les empreses, no es volen arriscar a fer res, perquè saben que al darrere hi ha un govern que mai no donarà la cara per ells. I per això –i per això– a d'altres comunitats autònomes hi ha un nivell molt més potent d'actuació en obra pública, que aquí a Catalunya no hi és. Aquest és el problema de fons. Tot l'argument que vostè va imaginar, que vostè va inventar en aquell període d'un mes, no és gratuït, senyor conseller. Vostè ha generat un clima que se li està girant en contra, no només a vostè com a conseller de Política Territorial, sinó en el conjunt de país que en aquests moments hi ha una crisi greu de confian-

ça. I no la imputin als grups de l'oposició. La crisi de confiança l'ha generat vostè mateix, no volent assumir responsabilitats.

La setmana passada, fa quinze dies vam aprovar una llei de l'obra pública. Ja li vam dir, senyor conseller, que era una bona llei d'obra pública que incorporava noves cauteles per garantir que les coses es farien ben fetes, però el problema no és la llei, el problema és la responsabilitat política; el problema, i em permet i ens permet individualitzar-ho, és vostè, senyor conseller; és vostè, que no ha estat capaç, durant tot aquest procés, de donar la cara, d'estar a l'alçada, d'assumir que un responsable polític no només dóna directrius, sinó que ha de saber donar la cara quan pertoca.

Per això, senyor conseller, li demanem que torni a pensar-se seriosament de fer aquest gest que el conjunt del país li agrairà, aquest gest de renúncia a les seves responsabilitats de conseller de Política Territorial.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per donar resposta a l'exposició plantejada té la paraula el conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, començo per alguna de les seves afirmacions finals. A les obres per l'execució del nou aeroport d'Alguaire s'hi ha presentat vint empreses. Les empreses de tot Catalunya i de tot Espanya es barallen per concórrer als concursos que planteja el Govern de la Generalitat de Catalunya. Les enginyeries, els tècnics, els experts, tots es mouen per obtenir les obres que licita el Govern de la Generalitat de Catalunya. Tots afinen els seus projectes, tots afinen les seves propostes presupostaries i tècniques, tots saben que avui el rigor en l'adjudicació de l'obra pública a Catalunya ha convertit el mercat de l'obra pública a Catalunya en el mercat més obert, més transparent i més directe de tots els mercats d'obra pública que hi ha a Espanya en aquest moment. I per tant, senyor Rull, els tècnics i les empreses fan plena confiança al Govern de Catalunya pel que fa a la licitació, contractació i adjudicació d'obra pública.

Per una altra raó, vostè diu «l'informe pericial ens aporta grans novetats» i avala tot allò que vostè acaba de dir ara. Vostè sap, senyor Rull, i ho sap –i ho sap–, però està obligat a dir el contrari, vostè sap que aquest informe pericial respecte a les responsabilitats no avala res, absolutament res. Primer, perquè no aporta res de nou, absolutament res de nou que no s'hagués dit encadenadament i d'una forma que no era excloent d'unes causes amb les altres. I des del primer dia el Govern de la Generalitat de Catalunya va dir que una falla no detectada havia estat la causa de l'esfondrament del Carmel i naturalment el Govern de la Generalitat de Catalunya va dir també que hi havia un conjunt de causes que havien fet que finalment aquesta falla no detectada fos la causa directa i immediata, la que radicalment havia provocat l'esfondrament. És un problema no haver-la detectat? Efectivament, és clar que és un problema no haver-la

detectat. Ara, l'informe pericial diu, contra el que vostè opina, que el mètode constructiu també és un problema, no perquè el mètode com a tal ho sigui, sinó perquè en la interpretació de les dades i la seva aplicació el converteixen en un problema quan apareix una feblesa del terreny. Sí, també ho diu. I per tant, l'informe pericial, que té per objecte determinar la causa o les causes directes de l'esfondrament de la cua de maniobres del Carmel, fa aparèixer un conjunt de raons que apunten a mancances, a febleses de caràcter divers, sobretot tècnic, que són atribuïbles a diversos agents i a diversos moments. I crec que sobre això, senyor Rull, hauríem de convenir que, tot i que els costis de reconèixer-ho, el Carmel és una frontera i marca un abans i un després, com vaig dir aquí i com he repetit una i una altra –i una altra– vegada.

I és evident que el número de controls, que la forma de tramitar els projectes, que la forma d'aprovar els modificats, que la forma de prendre les decisions en relació amb els estudis informatius..., que el contingut tècnic dels projectes és diferent i millor ara que abans del Carmel. I això no té frontera, no té solució de continuïtat a desembre de 2003. I per tant, hem de convenir que abans de la Llei de l'obra pública les pautes de comportament originades en l'esfondrament del Carmel han prefigurat el que són el conjunt de les mesures que s'havien de prendre per ajustar al màxim els projectes per fer un control extrem de l'obra pública per a produir-ne una contraauditoria permanent i d'aquesta manera assegurar, sense necessitat de fer anar el retrovisor, que en cap cas –en cap cas– no apareixeran febleses de projecte, de traçat, d'estudi informatiu o de decisions no avalades per acte administratiu que puguin tenir una relació directa o indirecta amb la causa principal de l'esfondrament d'una determinada obra pública.

I sobre això, senyor Rull, vostè sap que el problema no és exactament el que vostè planteja, sinó que és un altre de molt diferent. I en conseqüència, tot i que el febrer de 2004 s'encarrega el projecte modificat, vostè sap que de la comissió d'investigació van emergir suficients elements com per determinar que hi havia un conjunt de decisions preses que tenen també el seu efecte sense cap voluntat de repartir responsabilitats i menys en aquest terreny que és el de l'informe pericial, que és, naturalment, de caràcter penal. De cap de les maneres... –de cap de les maneres. Ara bé, és evident qui licita, qui contracta, qui decideix, com ho decideix, qui prefigura i qui continua. I en conseqüència, vostès busquen, per la via d'un informe pericial, demanat per la jutgessa, no convalidat encara en el tràmit judicial..., i el pretenen convertir en judici d'intencions, en el terreny polític, en la petició d'una responsabilitat de caràcter polític. Que van ser exercides d'una manera diferent de com vostès les veuen i de com vostès les plantegen, però amb claredat suficient com per evidenciar que, davant d'una emergència d'aquelles característiques, el Govern de Catalunya va assumir a tots els efectes totes les seves responsabilitats. Va assumir la responsabilitat de la gestió de l'emergència, va assumir la responsabilitat de reconduir la situació, va assumir la responsabilitat de garantir als veïns del Carmel la continuïtat de les obres del metro, va assumir la responsabilitat de garantir la preservació dels drets personals, col·lectius, dels béns

dels veïns del Carmel i d'assegurar-ne un retorn gradual a casa seva en termes de màxima seguretat. I ha garantit que es prenguin totes, totes les mesures perquè avui, fil per randa, dia per dia, minut a minut, hora per hora, sapiguem com està avançant l'obra de la línia 5, sapiguem com evolucionen totes les obres públiques que s'estan fent a Catalunya, totes, i avui hi ha més motius de confiança que no pas motius de desconfiança amb relació a l'evolució de l'obra pública a Catalunya.

Ara, és evident que darrere d'aquesta interpellació, plantejada d'una forma oportunista a partir d'un informe pericial, hi ha un obscur disseny –hi ha un obscur disseny. I sembla estrany, sembla mentida que tenint coneixements jurídics, que sabent de lleis, que formant part d'un cos legislatiu, portin les coses a un terreny, que pretenen portar aquest debat al terreny de la intromissió del poder executiu en l'Administració de justícia. Jo no entraré, no hi entraré i no hi puc entrar de cap de les maneres, en el fons del contingut de l'informe pericial que encara no està en fase de prova. I per tant, vull tornar a deixar clar que aquest informe pericial, que és a petició de la jutgessa, acreditada allò per a què va ser encarregat: la determinació de caràcter tècnic de les causes, i no de les responsabilitats, amb relació a aquesta obra pública.

De tal manera que el debat de les responsabilitats del Carmel, tot i que vostès l'han escurat al màxim, és ja una taronja sense suc, senyor Rull; ja no en traurà ni una gota, ja no hi ha res més. L'hora del debat polític s'ha acabat, ara és l'hora de la justícia. I l'hora de la justícia està camí d'arribar, però naturalment l'informe pericial n'és una etapa, n'és una prova, però no és determinant amb relació a l'establiment de responsabilitats, que determinarà la jutgessa o el jutge corresponent en temps i forma i com correspongui. Tota la resta són ganes de fer mal, i ganes de fer mal en el terreny de la política, portant més enllà de la petició de responsabilitats el descàndid al conjunt de l'obra pública de Catalunya, amb un ànim sensu contrari del que vostès em voldrien atribuir a mi, de projectar del present cap al futur el descàndid respecte a una determinada manera de fer, que en tot cas és del present cap al passat; passat recent també, però que en tot cas té una frontera, el mateix Carmel i la Llei de l'obra pública.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula el senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Escolti, i m'adreço ara..., baixant per l'escala hi havia una interpellació directa del senyor Joan Ferran Serafini, eh?, sobre la intervenció que ha fet aquest diputat en el primer torn. No, no, escolti, és que tenim un problema greu. És que el Carmel va suposar un cost com a mínim de 80 milions, com a mínim. I el port de Barcelona, de 40 milions més. Estem parlant de, com a mínim, 120 milions d'euros, com a mínim, per una mala execució de l'obra pública en aquest país. I després parlem de dèficit de finançament de les infraestructures, etcètera. Escoltin, aquí hi ha una responsabilitat directa i això no

pot passar inadvertit. Diuen: «No, és que no en parlin, és que quan la gent desconfia perquè es va esfondrar el Carmel...», o ara l'1 de gener de l'any 2007, senyor conseller, «doncs que la gent no es preocupi, que la gent no s'inquieti.» Doncs, escolti, això és una responsabilitat directa seva i nosaltres tenim l'obligació política de parlar-ne, els agradi o no els agradi. Aquesta és l'exigència que ens traslladen el conjunt dels ciutadans.

I una mica el resum, si em permeten simplificar-ho, de la intervenció del senyor conseller és l'element, un altre cop, de l'atzar; de la sort, sí, senyor conseller. Sí, senyor conseller, una altra cop la bona sort o la mala sort. És que m'està insinuant que no hi va haver cap accident, tipus l'accident del Carmel o tipus el que ha passat al port de Barcelona, en els anys de govern de Convergència i Unió, simplement per un criteri d'atzar, simplement per sort? M'està dient això? Està dient exactament això, senyor conseller? No, aquest és l'element bàsic, de dir: «Hi ha un sistema que és un sistema pervertit ja de base, i ha sigut simplement la casualitat el que ha fet que ens hagi tocat a nosaltres.»

No, no, aquí hi ha un problema de mala gestió, aquí hi ha un problema de responsabilitat concreta, i això és el que diu l'informe pericial del Carmel. Diu: escolti, durant dos mesos, senyores i senyors diputats, des del 2 de novembre del 2004 fins a l'11 de gener del 2005, no hi va haver cap control sobre les convergències del túnel. Hi havia un túnel que estava pressionat per una falla; durant dos mesos ningú, absolutament ningú, no es va adonar que el túnel s'anava deformant, perquè no es van controlar les convergències. Durant tres mesos, de manera sistemàtica i reiterada, les actes de seguiment d'aquella obra deien: «En el punt quilomètric 0,930 de la cua de maniobres tenim problemes, en el punt quilomètric 0,930 de la cua de maniobres tenim problemes», durant tres mesos. Saben on va caure la cua de maniobres? En el punt quilomètric 0,930. Escolti, no vagi a buscar el passat, no imputi elements que no són. Aquesta és la seva responsabilitat més immediata, més directa.

Diu: «Home, abans i després del Carmel no ha passat res.» Clar que ha passat, i han passat moltes coses: aquella desconfiança a la qual feia referència, retards i incompliments de calendaris, han quedat encallats en la línia 9 del metro, han quedat encallats en la línia 2 del metro... Aquest dematí teníem una reunió, justament, amb comerciants de Badalona que ens diuen: «Escolti, tenim les obres aturades, ho tenim tot absolutament obert, un perjudici econòmic de primer ordre, i en el Departament de Política Territorial no tenim interlocutor. No hi ha ningú que ens expliqui què és el que passa en aquests moments. Han canviat les coses? No han canviat?»

Retards i incompliment de calendaris. Baixes temeràries, senyor conseller; aquesta és la seqüela més important. Desconfiança estructural a l'Administració, als tècnics, a les empreses. Desviacions pressupostàries, perquè, en la mesura que les baixes són tan potents, després s'han de compensar d'alguna manera. Aquest és el resultat concret que hi ha de la seva acció política, de la seva actuació política, i això és objecte de responsabilitat.

Però, escolti, li ho plantejo amb uns termes diferents, senyor conseller. Oblidem-nos del Carmel; ens serveix

per poder interpretar determinades coses. Parlem del port de Barcelona –parlem del port de Barcelona–: per què hi ha hagut un accident d'aquestes característiques en el port de Barcelona? Quaranta milions d'euros. Hi ha hagut alguna cosa que no s'ha fet bé? On són tots aquests mecanismes de control? On són totes aquestes cauteles que vostè s'impunta a vostè mateix? És a dir: «A partir d'ara, nosaltres sí que sabem gestionar bé l'obra pública.» Què ha passat amb el port de Barcelona? Què ha passat amb el Moll Prat? Que és simplement una anècdota?

Vostè –i acabo, senyores i senyors diputats–, vostè ha d'assumir aquestes responsabilitats. No ho faci només pel Govern que representa, facin-ho pel conjunt del país. Els ciutadans els ho agrairan.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors.

El president

El senyor conseller té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor Rull, vostè sap que, de baixes temeràries, no n'hi ha. Vostè sap que el sistema expulsa les baixes temeràries; per tant, de baixes temeràries, no n'hi ha. Hi ha baixes de major percentatge ara que en el passat? Sí, efectivament. La gràfica era més ajustada? Clar que sí; per raons evidents, de criteri.

Però, en qualsevol cas, en un context d'abundància d'obra pública, de mercat obert, és lògic que hi hagi moltes empreses que hi concorrin i és lògic que, en la competència entre les empreses, l'índex del percentatge de les baixes sigui major. Ara, enlloc no està dit que hi hagi una relació directa entre el percentatge de les baixes i la qualitat de l'obra pública. Si hi ha un punt ajustat entre la valoració tècnica i la valoració econòmica, la relació entre allò que és la baixa i allò que és el contingut del projecte determina la bondat, l'excel·lència d'un punt just entre aquell projecte i el preu pel qual s'està fent aquell projecte.

Però, senyor Rull, del port, en parlarem. I compareixerà el president del port i, si cal, compareixerà l'expresident del port i, si cal, compareixerà l'exexpresident del port. I explicarem el conjunt dels aspectes que han produït aquest problema amb el moll. I n'explicarem les causes, explicarem les raons per les quals s'ha produït, explicarem si hi havia algun problema o de projecte, o de direcció, o de seguiment, o de característiques tècniques del material de rebliment, i vostès tindran l'explicació raonable i suficient que reclamen.

Però, senyor Rull, de veritat, allò que és de veritat temerari és el que vostè fa. És a dir, molt més que la temeritat de determinades baixes és la temeritat que vostè comet intentant posar totes les obres públiques en el mateix sac i intentant generalitzar l'existència d'un problema en l'obra pública de Catalunya que només està en el seu cap i que no està ni en les empreses, ni en els tècnics, ni en els usuaris, que estan convençuts que les coses s'estan fent bé.

I caldria que reflexionessin seriosament si no hi ha algun fil conductor, algun punt que enllaça determinades dificultats de la línia 2 i de la línia 9 i d'alguna altra obra pública. I convindria que allò que ara vostè està interpretant com que li torno el mateix tipus de fil argumental que vostè em feia contra meu jo no li ho portaré fins a les últimes conseqüències, perquè jo no faré allò que vostè fa. I, per tant, tot i que la hi podria fer, no li faré la nòmina, la relació de totes aquelles obres públiques que en una proporció o altra i en una altra època també van fallar. Perquè no es tracta d'això, sinó que es tracta justament d'abordar l'aspecte concret, la resolució del conflicte, dir les coses pel seu nom i mirar el futur.

Vostè no pot dir que ens ha costat 85 milions aquest problema, perquè n'hem recuperat 60, dels 85. Per tant, senyor Rull, vostè confon, falseja, tergiversa, altera, modifica, subtilment embolica, per intentar acusar directament sobre una responsabilitat política que en cap cas, en els termes de la documentació que tenim, no existeix.

La meua manera d'assumir la responsabilitat política és una altra. És havent donat la cara per aquesta qüestió, més que mai no ho haurien fet vostès si els hagués passat a vostès. (*Remor de veus.*) I donant-la adequadament, i responent amb arguments, i aportant dades, i participant en els debats com cal, i fent-ne un seguiment extrem...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política territorial i Obres Públiques

...i responent –acabo, senyor president– a totes aquelles qüestions que en cada moment, en seu parlamentària o en altres àmbits, se'ns han plantejat.

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política territorial i Obres Públiques

Sàpiga que la jutgessa tindrà la principalíssima col·laboració del Govern de Catalunya per continuar la instrucció del procediment que està obert i que aquesta prova pericial, de la qual avui no hem volgut ni pogut parlar en extens, n'és una peça a contrastar i a convalidar i a incorporar al sumari, perquè la justícia faci la seva feina.

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política territorial i Obres Públiques

Però a la justícia el que és de la justícia, i al Parlament el que és del Parlament.

Gràcies, senyores diputades, senyors...

El president

El setè punt de l'ordre del dia...

Interpелlació al Govern sobre la problemàtica de les persones amb trastorn per dèficit d'atenció amb hiperactivitat (tram. 300-00058/08)

...és la interpелlació sobre la problemàtica de les persones amb trastorn per dèficit d'atenció amb hiperactivitat. Té la paraula, per a la seva exposició, i en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Ilustrísimos diputados, diputadas... Bienvenidos, padres y organizaciones preocupados por el síndrome del TDAH. Lo que diferencia una sociedad justa de cualquier otra es la atención que el estado da a los más desfavorecidos y la comprensión que todos sus ciudadanos tienen con ellos. Estamos ante uno de estos casos en los que se necesitan ambas cosas: comprensión de todos y atención pública del Estado. Me refiero a un trastorno denominado «trastorno por déficit de atención con o sin hiperactividad» –TDAH, en siglas–, que afecta a unos cuarenta y cinco mil alumnos en toda Catalunya, adolescentes y adultos en su totalidad, y cuyas consecuencias reducen la calidad de vida de quienes lo padecen y de quienes les rodean. En cuanto que es un trastorno genético, no es una conducta elegida, y por lo mismo, completamente inocente.

Pero ¿qué es el trastorno por déficit de atención con o sin hiperactividad? Intentaré explicarlo lo más claro posible, porque hace ahora una semana tuvimos la suerte de tener una comparecencia de la señora Isabel Rubió, presidenta de la Fundación Adana; su directora, la señora Beatriz Mena, y la psicóloga clínica señora Rosa Nicolau. Y, por parte de la Federación Catalana de Asociaciones de Familiares y Afectados de TDAH, su presidente, señor Anicet Blanch; la señora Elena O'Callaghan, presidenta de la Asociación TDAH de Cataluña, y el psiquiatra señor Josep Antoni Ramos Quiroga, de cuyas explicaciones les extraigo lo más significativo para que la cámara tome conciencia cabal de la dimensión de este problema.

El trastorno por déficit de atención con o sin hiperactividad es un trastorno neurobiológico, con base genética, que provoca un desequilibrio significativo de algunos neurotransmisores del cerebro. Es el trastorno neurobiológico más frecuente en la infancia, algunos de cuyos síntomas se suelen producir antes de los siete años. Se estima que lo padece el 5 por ciento de la población infantil y juvenil, lo que equivale a uno o dos alumnos por aula.

La convivencia con un niño o adolescente con TDAH no suele ser fácil. Este trastorno puede ocasionar serios problemas en el desarrollo de una persona, entre ellos una disminución del rendimiento académico, dificultades en la adaptación social y, como resultado, serios desajustes emocionales.

El trastorno TDAH se caracteriza por tres síntomas claros. Primero, déficit de atención; tiene estas características: dificultades para concentrarse, distracción fácil, pérdida u olvido de objetos, de citas, etcétera, dificultades para seguir órdenes. En segundo lugar, hiperactividad, movimiento excesivo o inapropiado, parloteo

excesivo o poco oportuno, emisión de ruidos sin venir a cuento. Tercero, impulsividad, desinhibición, actuar sin reflexionar, dificultades para planificar. Fíjense, todas estas características que les estoy nombrando, lo que pueden afectar en nuestro actual sistema educativo.

Esta serie de trastornos, ¿qué efectos tienen sobre la persona que los padece y el entorno que nos rodea? Desgraciadamente, si no se detecta a tiempo y no se tratan adecuadamente los efectos sobre la persona y el entorno social, es muy negativo. Según la FCAFA, estas serían algunas de las características en sanidad, bienestar social, justicia y educación.

Sanidad y bienestar social. La falta de una asistencia sanitaria adecuada desencadena un grave desconocimiento de la dimensión del problema, y los escasos diagnósticos o, por el contrario, una incorrecta prescripción del tratamiento farmacológico para personas falsamente detectadas con síndrome de TDAH provocan efectos contrarios a los perseguidos. Elevados costes de tratamiento farmacológico a cargo de las familias; un niño con TDAH puede reportar unos gastos a sus padres de siete mil a diez mil euros anuales. Falta de colaboración entre los estamentos educativos y sanitarios, imprescindibles en este caso para la detección y el tratamiento adecuados. Se considera que hay un número elevado de no diagnosticados que podrían caer en cierto riesgo social. Por ejemplo, fracaso escolar, más adolescencia, más conductas de riesgo, pueden ser igual a adolescentes consumidores de drogas.

Justicia. En el ámbito de la justicia, ignorancia de la existencia del TDAH en colectivos de personas marginadas, con adicciones o directamente fuera de la ley. Los programas de desintoxicación están llenos de TDAH no diagnosticados ni tratados. Según estudio de otros países, el coste preventivo social es mucho menor si se interviene en los procesos educativos y en las prestaciones sociales, señor conseller. Para Cataluña el coste extrapolado de Estados Unidos, donde hay una altísima prestación sobre este particular, sería de unos 797 millones de euros..., de dólares, perdón, que es bastante menos. Con excepciones, jueces y mossos no saben qué es el TDAH.

Educación. La actual ley de educación vigente contempla la atención a la diversidad como una norma y no como una excepción. No obstante, no existen líneas estratégicas educativas para atender a los afectados por TDAH. La inexistencia de diagnósticos universales y los efectos negativos del trastorno TDAH en los estudios aboga a los afectados al fracaso escolar y a conflictos en los centros que, a menudo, se confunden con comportamientos conductuales de origen distinto.

De hecho, el origen de esta interpelación es la consecuencia directa del planteamiento que hiciera en otra interpelación anterior sobre la seguridad y la violencia en nuestros centros educativos, si recuerda el señor conseller, donde remarcaba que había un grupo de alumnos con trastornos de TDAH que de ninguna manera se podían incluir en la causa moral de esos comportamientos conductuales ya que estos niños y jóvenes no son niños problemáticos, solo son niños con problemas.

¿Por qué lo decía? Porque desgraciadamente se suelen meter en el mismo saco estos casos con todos los demás, a causa del desconocimiento que del trastorno suele tener la comunidad educativa en general, pero también buena parte de los propios profesionales de la educación. Incluso cuando se posee, suele tener su origen en iniciativas propias y no en la voluntad consciente y planificada de la institución educativa.

La ignorancia y la falta de recursos lleva muchas veces a la no aceptación de los síntomas propios de TDAH, tanto en las escuelas como en las EAP, como en las inspecciones, etcétera, lo que a menudo refuerza razones desencadenantes de situaciones conflictivas para los afectados y sus familias.

Eso es particularmente grave en el caso de alumnos de ESO, la mayoría de los cuales entran en la espiral del fracaso escolar, abandono de los estudios o absentismo escolar, pasos previos casi siempre al mundo de la marginación. Se llega incluso al absurdo de constatar dificultades por parte de algunas escuelas para administrar de forma supervisada las dosis de tratamiento farmacológico dentro del horario escolar a aquellos alumnos afectados por TDAH que les ha sido prescrito médicamente.

¿Cuál es el diagnóstico y el tratamiento? Los profesionales sanitarios que suelen o que pueden diagnosticar un TDAH son psiquiatras, neurólogos, psiquiatras, neuropediatras y psicólogos clínicos. Un diagnóstico a tiempo y un tratamiento multimodal son elementos preventivos que ayudan a minimizar el trastorno y pueden evitar problemas de aprendizaje –abandono escolar, conductas disociales, desajustes emocionales– y, a la larga, ahorrar gastos sanitarios y sociales.

Es muy importante que el Gobierno comprenda que con un buen diagnóstico en infantil y primaria, nuestros centros serán más tranquilos, porque la incidencia del trastorno del TDAH bien tratado baja la conflictividad en las aulas, mejora los resultados académicos y evita la acumulación de niños inadaptados que son tomados por conductuales con el consiguiente estrés para los centros y para las familias.

Es necesario que el conseller de Educación y la consejera de Sanidad tomen nota de estos datos y creen un instrumento interdepartamental capaz de establecer y analizar la dimensión del problema, calcular el costo real del tratamiento y establecer un calendario para su solución.

No quiero olvidarme de la acogida favorable de todos los grupos parlamentarios que se hizo del planteamiento de este problema en la Comisión de Educación y Universidades. Allí cogimos todos los grupos parlamentarios, incluidos los tres grupos parlamentarios que forman el Gobierno, que era necesaria una pronta solución. No es por ello una interpelación para discutir, pienso yo, sino para dar las mejores soluciones. Al menos eso es lo que mi grupo, Ciudadans, propone.

Quiero recordar también aquí que la ilustre diputada Irene Rigau colaboró en la comparecencia de este problema, como también Carina Mejías, Daniel Font, el señor Freixanet, etcétera. Todo ellos acogieron con

mejores maneras el planteamiento de este problema y su solución.

Gracias, señor presidente; gracias, señor conseller, y gracias a los padres y a todos aquellos afectados por este trastorno que están presentes en esta tribuna en este momento.

Gracias.

El president

Té la paraula per a la resposta l'honorable conseller d'Educació, senyor Ernest Maragall.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Sí. Gràcies, senyor president. Senyor diputat, li agraeixo la interpellació que em formula i molt especialment el to amb què l'ha plantejat.

A mi em sembla que efectivament estem en un moment especialment adequat per fer les reflexions en veu alta que podem fer avui al Parlament, però sobretot per actuar, no només per reflexionar o per debatre sobre aquesta qüestió.

Em sembla que la sessió de la Comissió d'Educació i Universitats de la setmana passada va ser especialment significativa en aquesta direcció. Va ser, jo crec que també, un magnífic exemple del que dona de si una bona relació directa entre Parlament, institucions, Govern també i societat, afectada per una determinada qüestió, famílies, entitats representatives... I em sembla que allà es va poder escoltar, en fi, tota una colla de plantejaments, alguns més tècnics, altres més des del punt de vista de les conseqüències socials i personals, que van colpir els membres de la cambra que hi eren, que van impressionar a tothom i que d'alguna manera motiven, efectivament, una necessitat de prestar l'atenció deguda a aquesta qüestió.

D'entrada, per tant, agrair aquella sessió, de la qual, interpreto, escoltant-lo a vostè, senyor diputat, que aquesta interpellació vol ser, diguem-ne, eco i ampliació, perquè el conjunt de la cambra en tingui plena constància i registre, i perquè, efectivament, quedi sobre la taula una necessitat del conjunt de les administracions implicades per actuar en la mesura i en la direcció adequades.

Li haig de dir que ja ho estem fent en bona mesura, que hi ha molt camí per recórrer i que sabem el que queda per fer. Però, també, no voldria que tinguéssim la impressió, ni vostè ni els representants legítims de les entitats i famílies afectades per aquesta qüestió, que estem, com es podria, potser, despendre d'alguna de les seves afirmacions, amb una absoluta omissió o amb una absoluta passivitat davant d'això. No és, ni molt menys, així. Hem avançat bastant i crec que estem en condicions de posar sobre la taula les dades i l'explicació suficient perquè quedi clar que això és així.

Miri..., en tot cas, primer, aquesta, queda clar –i el to, com vostè deia, de les intervencions dels representants de tots els grups així ens ho demostra–, no és una qüestió estrictament de govern, és una qüestió d'abast social més ample, i és una qüestió i una preocupació compartida per tots els grups amb representació a la cambra, en la seva identificació i en la necessitat de la resposta

adequada a les seves conseqüències. Per tant, primer, preocupació compartida.

En segon lloc, el Govern està actuant, ja ara, amb una capacitat de coordinació i de posta en comú de recursos, de responsabilitats i de funcions perfectament clara; especialment, com és obvi, com correspon, entre el Departament de Salut i el Departament d'Educació.

Li menciono algunes de les actuacions que duu a terme el Departament de Salut. El Pla director de salut mental i addiccions, aprovat pel Departament de Salut, que ja proposa un nou model d'atenció a les qüestions de salut mental, i que inclou, entre les prioritats adreçades a l'etapa infantil i juvenil, precisament aquests trastorns de dèficit d'atenció amb o sense hiperactivitat, com vostè deia.

S'han posat en marxa a la nostra ciutat, diguéssim, però amb capacitat d'actuar en el conjunt del país, dues unitats d'atenció específica per aquests trastorns: una a l'Hospital Clínic per a l'atenció dels nens i adolescents, i l'altra a l'Hospital Universitari de la Vall d'Hebron per a l'atenció dels adults. Hi han altres serveis, com vostè sap, en hospitals públics i en altres amb caràcter privat que estan fent, també, excel·lent servei a moltes i moltes famílies del nostre país.

Jo crec que amb la posta en marxa d'aquestes unitats el que es pretén és disposar efectivament de la referència de màxima qualitat, d'excel·lència, que podríem dir-ne, per tenir la millor capacitat de diagnòstic, tractament, identificació i coneixement ple d'aquesta patologia, d'aquestes patologies. I, per tant, podrem avançar clarament en l'avaluació i el diagnòstic diferencial acurat, en la definició de tractaments protocol·litzats, en l'abordatge interdisciplinari, en les sessions psicoeducatives i formatives i tractaments grupals de pares i mares, i molt especialment en la definició de protocols de coordinació entre els centres de salut mental infantil i juvenil amb les escoles i els centres d'atenció primària, que són les tres potes del que, efectivament, ha d'estar coordinat i ha d'estar amb capacitat i apoderament suficient i formació suficient per actuar.

Tenim, en aquests moments entre..., en fi, els estudis que tenim a l'abast, especialment els que ha dut a terme el Departament de Salut, ens parlen que entre el 20 i el 25 per cent dels alumnes amb dèficit d'atenció presenten trastorns d'aprenentatge, entre el 40 i el 50 per cent de comportament en el sentit més individual de la paraula i entre el 20 i el 40 per cent trastorns de conducta més des d'una perspectiva d'integració social.

És obvi, doncs, que dintre d'aquestes patologies hi ha una necessitat bastant explícita de reconeixement diferenciat de cada circumstància, de cada individu, de la seva especificitat i del tractament que necessita, que no és, per tant, una qüestió senzilla ni des del punt de vista clínic ni des del punt de vista pedagògic.

El sistema educatiu disposa ja ara de professionals especialitzats, equips d'assessorament psicopedagògic i professorat suficient de psicologia i pedagogia en els centres de secundària que donen suport i orientació al professorat.

Els tres darrers cursos, el Departament d'Educació ha incrementat en noranta-cinc el total de psicopedagogs de les EAP, ha convocat quatre-centes places de professorat en psicologia i en pedagogia –dues-centes l'any 2005 i dues-centes l'any 2007–, i ha incrementat notablement el nombre d'hores lectives que el professorat de psicologia dedica al suport a l'acció tutorial i a la resta del professorat.

Tenim tres-centes aules obertes, en el nostre sistema educatiu; és a dir, que a secundària estem, efectivament, desenvolupant criteris i pràctiques d'aprenentatge mitjançant metodologies diferenciades i aplicades més individualment.

Tenim adaptacions i modificacions de currículum per ajustar les programacions a la diversitat de les necessitats educatives de l'alumnat, també considerat un per un o en petits grups. Moltes d'aquestes adaptacions, per cert, han estat elaborades pels professors dels centres en col·laboració directa amb la Fundació Adana, una de les entitats que va estar present i que, en fi, va ser protagonista de la compareixença que mencionàvem de la setmana passada, igual que, amb la col·laboració de la mateixa fundació, disposem ja de la guia sobre les dificultats de l'alumnat amb TDAH i les estratègies per a la corresponent intervenció.

L'escola, les escoles de Catalunya estan fent una funció clara, diguéssim, en l'origen del problema, en la detecció. I segurament és un aspecte en què hem d'aprendre. Jo li demano, senyor diputat, en aquest punt, unes determinades prudències. No hem de negar el problema, no es tracta de callar ni de..., absolutament res, ni de negar les conseqüències serioses que això té per als nois i noies i per als seus familiars. El que li demano és que, quan parlem de xifres absolutes d'afectació, en fi, com a mínim hi afegim la paraula «estimació», perquè no tenim un coneixement precís, suficient per saber si són 20, 30, 40 o 50.000 els nois afectats. Vostè ha llençat xifres que jo li demano, simplement, que les retinguem amb la deguda prudència. De la mateixa manera que li demano la mateixa prudència a l'hora de fer extrapolacions respecte de les repercussions pressupostàries que aquesta qüestió implica. N'implicarà molts, de recursos pressupostaris, n'implica i n'implicarà molts, però tampoc no llancem enlaire fàcilment xifres que després puguin ser utilitzades com a pedres arrojades, diguéssim.

La compareixença va ser molt útil. I em sembla que és bo dir-ho. N'hem pres nota. Prenguem nota que hem avançat en aquesta qüestió, però que falta bastant més del que hem avançat fins ara.

Però tenim cinc punts que jo crec que val la pena retenir. Tenim la qüestió ben reconeguda, ben identificada, com a qüestió; tenim en marxa la coordinació real i autèntica entre les administracions implicades, particularment entre els diversos departaments de la Generalitat; tenim una progressiva capacitat en recursos especialitzats i en formació de professors i docents en el nostre sistema educatiu; tenim, en quart lloc, una adequada i creixent coordinació entre l'Administració i les entitats de representació de les famílies, i tenim, en cinquè lloc, una decidida voluntat i una claríssima capacitat de desen-

volupar l'atenció directa de les famílies dels afectats que ho necessiten.

Tenim, doncs, cinc línies de treball en marxa, totes elles derivades de la mateixa filosofia que inspirava les reflexions de la compareixença de la setmana passada. Hem rebut el missatge, tenim la qüestió definida, tenim les accions en marxa. Crec que podem esperar la resposta adequada que vostè demanava.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Señor conseller, le agradezco profundamente las palabras que ha tenido y la receptividad que ha mostrado. Supongo que todos, en este sentido –toda la cámara–, las han recibido con gozo.

Y tiene razón en bastantes cosas de las que ha apuntado. Cuando se lanzan estas cifras, por ejemplo las cifras que he lanzado yo: ¿cuánto se necesitaría, de dinero público, para solucionar de golpe el problema? Ha sido una extrapolación de las cifras óptimas que se hacen en Estados Unidos y que evidentemente de golpe y porrazo no se pueden hacer. Pero en todo caso son matemáticas que he hecho para tener esta cifra con nosotros: 797 millones de euros.

La estimación, por otra parte, que se hace de los afectados, yo no me la invento; simplemente la recojo de los estudios que ahora, actualmente, tenemos por los organismos oficiales en este aspecto, que van de un 3 a un 7 por ciento de la población infantil y juvenil –un 5 de media– y da unos... (*Veus de fons.*) Sí, sí; va de 35 a 45.000 alumnos.

En cualquier caso, el problema que tenemos sobre la mesa es algo que hay que abordar de una manera o de otra. Y, si el Gobierno está de acuerdo, creo que sí que es verdad que todo el mundo, toda la sociedad, tiene que tomar conciencia de ello, empezando, en este caso, por las autoridades educativas. Pero también es verdad que, en este sentido, se necesita la colaboración directa del Gobierno porque se necesita para esto de determinación, normas, leyes y dinero. Y esto no lo puede tener la sociedad si no es con la colaboración directa del Gobierno.

Nosotros vamos a plantear una moción donde plantearemos varios puntos –uno de ellos es un libro blanco, investigación sobre el problema, ese estudio interdepartamental, etcétera–, que creo –y debo decirlo claramente– que están abiertos a todos los grupos parlamentarios para ponernos de acuerdo en el próximo Pleno y que haya la posibilidad de que salga adelante.

Le quería llamar la atención, sin embargo, que posiblemente donde mejores resultados podamos obtener sea en nuestras escuelas. Es muy importante comprender –y lo entenderemos fácilmente por la discusión que tuvimos cuando hablamos de problemas en la escuela, en aquella otra interpelación– que si tuviéramos detectados de verdad el universo entero en primaria –no en

secundaria; en primaria– de los alumnos con síndrome de TDAH, es muy posible que la conflictividad en nuestras escuelas, en nuestros institutos sobre todo, en enseñanzas medias, disminuiría drásticamente, porque allí donde este tipo de problemas se controla, donde se medican y hay personas dedicadas a ellos, desde psicólogos, pedagogos y farmacólogos, el problema se reduce muchísimo. Y, desde luego, las familias lo agradecen más, los alumnos tienen mejores notas –vamos, tienen menos fracaso escolar– y, desde luego, hay menos conflicto en los institutos.

Yo creo que muchas veces, cuando hablamos de este tipo de problemas, si tuviésemos solucionado esto, tendríamos solucionado, no todo, evidentemente, pero casi todo, porque buena parte de los problemas que tenemos vienen precisamente de que..., tiene usted razón, ahora ya se hace alguna cosa, pero se hace muy poca. Por ejemplo, es por ley, o está prescrito por ley, que no haya más de dos alumnos por clase con síndrome del TDAH. Sin embargo, ahora mismo en cada clase puede haber más. ¿Por qué? Porque no tenemos ni siquiera detectado que lo hay, pero sin embargo se comportan como si lo fueran, entre otras cosas porque no han sido detectados en primaria. Y sería interesante que no se pasara de los siete años para detectar este problema inmediatamente, porque contra más pronto se detecte, mejor se soluciona y, desde luego, menos coste social tiene.

Acabo, señor presidente. Por tanto, solo me resta decir a todos los grupos presentes en esta cámara que el Grupo parlamentario de Ciutadans les invita a todos a que en las mociones que presentemos estemos de acuerdo; no hay ningún problema para que este grupo parlamentario se empecine en una u otra cosa. Creemos que el problema es lo que importa y no nosotros. Y si solucionamos esto, seguro que muchos padres y muchos niños en Cataluña nos lo agradecerán.

Gracias, señor presidente; gracias, señor conseller.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Educació

Sí, gràcies, president. Gràcies, senyor diputat. Miri, a mi em sembla que efectivament aquesta és l'actitud i, diguem-ne, l'esperança de tants ciutadans, de tantes famílies, que el que volen és veure en l'Administració que els serveix, doncs, la capacitat de reaccionar i la sensibilitat necessària per entendre i atendre efectivament les situacions reals amb les quals s'enfronten. És a dir, volen també rebre l'acompanyament, l'escalf d'una administració propera, que és capaç efectivament de complir amb la suma intel·ligent de les seves capacitats, en aquest cas, clarament amb la concepció integral de salut i escola en primer pla.

Jo estic d'acord en el que vostè diu: l'escola el primer que ha de fer és ser capaç de detectar bé i de proporcionar el camí perquè el diagnòstic es pugui fer com més aviat millor; com més precoç sigui el diagnòstic més possibilitats hi hauran de minimitzar les conseqüències i de millorar els tractaments i, en fi, el correcte endreçament dels nois i noies.

Li diria, de totes maneres, en aquest sentit que a mi em sembla que el que convé és trobar, amb tenacitat i amb vigilància molt propera, l'adequat equilibri entre la presència especialitzada de professionals adequats i la deguda capacitat genèrica de molts centenars i milers de professionals, de docents, que han de tenir les possibilitats, els recursos, la tècnica per saber detectar, per saber tractar, per saber atendre aquests casos a les seves aules.

I si ho fem així, probablement haurem de revisar aquest criteri tan dràstic de «més de dos no pot ser». A mi em sembla que aquests nois i noies no són ni millors ni pitjors que cap altre noi i noia, com vostè deia; són simplement ciutadans amb una determinada circumstància. Tots som diferents; cadascú de nosaltres té la seva diferència. El que hem de fer és tenir la capacitat per atendre degudament aquesta diferència. I a les nostres aules hi han altres nois amb moltes altres necessitats específiques que també són ateses. Aquestes també ho han de ser, per tant. El millor que podem fer és que el conjunt del sistema, la majoria dels professionals tinguin la formació, les tècniques, l'ofici per fer-ho sense majors problemes. I em sembla que estem anant en la bona direcció.

Miri, estem fent efectivament experiències pilot en aquesta línia. Al districte de l'Eixample, de Barcelona, ja hi ha, en fi, un equip de psiquiatria infantil, derivat de l'Hospital Clínic, que està fent l'avaluació del diagnòstic diferencial, que està fent el tractament protocolitzat i que està fent la coordinació amb les escoles i amb els centres d'atenció primària en aquest districte. És una experiència riquíssima de la qual es podran derivar efectivament lliçons i mesures, pautes per aplicar amb caràcter general. I, per tant, estarem ja, com és la nostra obligació, aprenent també del que és enfrontar-se efectivament a aquestes situacions i donar-los la resposta adequada.

Estem fent un pla sencer i complet de formació adreçat als professionals especialistes i preveiem la programació de cinquanta cursos arreu de Catalunya per actualitzar i aprofundir en aquests coneixements.

Em sembla que estem, doncs, en la bona direcció, que tenim no només la voluntat i la receptivitat, sinó que també tenim les eines i els recursos per fer-ho i per fer-ho bé. I em sembla que podem no només demanar la deguda comprensió de les famílies, que són ells que ens han de demanar a nosaltres, com a actuació, sinó que el que podem és oferir la plena responsabilitat d'una actitud decidida, de mirar de cara aquesta qüestió, de, en fi, acompanyar individualment, fins allà on calgui, cada situació que coneguem, de millorar la nostra capacitat de coneixement i sobretot de millorar la nostra capacitat de resposta.

Jo, el que li garanteixo és el nostre compromís d'oferir, tant a les entitats i als familiars com al conjunt de la cambra i als grups que la representen, la informació, l'actualització, el seguiment estricte del que anem fent, de les actuacions i dels seus resultats al llarg dels propers mesos i anys.

Gràcies, senyor diputat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Govern sobre l'actuació i l'orientació del Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 300-00059/08)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'actuació i l'orientació del Servei d'Ocupació de Catalunya. La formula el Grup de Convergència i Unió; en el seu nom, té la paraula la senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., consellera, interpel·lem sobre les polítiques actives d'ocupació i, per tant, sobre l'eina bàsica que gestiona aquestes polítiques, el SOC. La interpellació la plantejarem des de la preocupació, ja que entenem que el Govern no té un projecte de país en un àmbit tan important i clau com és el món del treball.

El Departament de Treball ha de ser capaç de preveure l'evolució de l'activitat econòmica en els propers cinc, deu anys, i, a partir d'aquesta previsió, ha de marcar un objectiu de país; un objectiu per tal de seguir sent competitiu, que les empreses siguin cada vegada més innovadores i creadores de valor afegit, tenint en compte que el nostre gran capital és precisament l'humà i que cal fer polítiques clares de formació i qualificació professional dels treballadors. Cal, doncs, un disseny estratègic i ajudar empreses i treballadors a millorar la competitivitat, millorar l'ocupabilitat, tant quantitativament com qualitativament, facilitar l'activitat empresarial catalana, i això, mitjançant la facilitació d'eines i instruments, i per a això tenim el SOC.

Des del nostre punt de vista –i hem vist que compartit amb els agents socials–, el Govern en aquests moments s'està limitant a la gestió i, en moltes ocasions, et diuen que a la mala gestió. No hi ha un model, entenem, ni hi ha un salt qualitatiu de les polítiques actives.

En definitiva, el SOC no funciona, consellera. Algú ens deia aquests dies que el SOC en aquests moments és un gran forat negre que no sabem cap a on va. Hi ha una mala gestió, existeix una manca de model, amb una manca de planificació estratègica, i hi ha una manca d'orientació professional; també falta un observatori del mercat de treball real i, per tant, útil per detectar necessitats i planificar de forma estratègica, i baixa –és baixíssima– la intermediació.

La gestió. Pot sonar dur el que els he dit, però vostès saben que estem a mitjans de juliol i no hi ha, a dia d'avui, la programació elaborada i publicada. A mitjans de juliol els atorgaments no han sortit resolts, i això obliga a convocar els cursos, anant de pressa, el 15 de setembre, i que, per tant, les DL1 no es podran tancar fins a finals de setembre, i que els centres i els ajuntaments estaran com a mínim fins a l'1 de novembre per cobrar, amb el que representa també de malbaratament de recursos en aules, en professors, etcètera. Es recorden com ens

criticaven quan resolíem a l'abril el pla FIP? Doncs, bé, estem al juliol i de moment vostès no ho han resolt.

Aquesta mala gestió seva està condemnant tot un sector i, el que potser és més greu, hipotecant la formació dels treballadors d'aquest país i les empreses. Per tant, si la liquidació del 2006 va ser dolenta, la del 2007 no creiem que es millori.

Manca de model en el SOC. La Llei del SOC fou molt consensuada i partia d'un gran acord social; la seva gestió fou criticada per part del grup socialista tot al·legant que era de cartró pedra. I quan vostès van entrar al Govern varen decidir canviar aquest model. I van estar tres anys per impulsar un model descentralitzat, amb molts conflictes en el si del consell del SOC, amb la disconformitat manifestada pels sindicats i les organitzacions empresarials, i les associacions municipalistes, i creant moltes expectatives en el territori. Nosaltres ja vàrem anunciar que no hi estàvem d'acord.

Fa un any es va iniciar pròpiament aquesta descentralització amb la creació de dos consorcis: el del Vallès Occidental i el de l'Hospitalet. El del Vallès Occidental ha tirat endavant alguns projectes; el de l'Hospitalet jo diria que purament ha estat una foto. I, amb el nou Govern, la consellera manifesta que aquests dos consorcis són dues proves pilot i promet, quan va a les Terres de l'Ebre, que el següent consorci serà allà. Però a dia d'avui la territorialització, la descentralització ni tira endavant ni es rectifica.

Tenen previst què han de fer? Tenen, després d'un any de la creació dels dos consorcis, valorat el seu resultat? Ampliaran la descentralització? Quin és el disseny de futur? En públic, la descentralització, vostès la defensen; a la pràctica, la frenen, i en privat diuen que no funciona. Clarifiquin els seus plantejaments i no confonguin més el territori i els agents socials i econòmics. Consorcis, agències, descentralització, sí o no? Amb quina fórmula? Totes alhora, pensen fer-ho? I de l'objectiu final, de l'objectiu real, se'n recorden? Acostar les polítiques d'ocupació als ciutadans i ciutadanes. Aquest és l'objectiu. Amb una conjuntura econòmica positiva com la que hi ha, el baix índex d'atur, quan pensen dur a terme una atenció personalitzada? Ja han creat la figura del tutor? Amb quants? Amb quins resultats? Quanta gent abasta?

Hi ha manca també d'orientació professional. Dins de les polítiques actives del SOC, una de les seves funcions és, precisament, prevenir i reduir la desocupació i oferir protecció a les persones desocupades tot fomentant i garantint la formació professional i la readaptació professional.

Bé, doncs, tots vàrem poder llegir a la premsa, la setmana passada, la inexistent planificació en la formació professional, i no m'hi estendré, ja que en aquest tema vàrem presentar una interpellació i avui se'n veurà, precisament, una moció.

Però quin desplegament estan fent del Consorci per a la Formació Contínua, que depèn del SOC? Disposen de dades sobre l'aprofitament per part de les empreses de Catalunya dels fons de l'antic Forcem, ara Fundació Tripartida que gestiona el consorci? Veiem que han de fer un requeriment previ en el nou reial decret. Trist,

trist que el pes polític de Catalunya sigui tan petit que no puguin aturar-ho. Esperem, hi insistim, el conflicte de competències.

Manca d'observatori real, útil, com els deia. L'Observatori del Mercat de Treball és el pur trasllat de les dades de l'Inem i l'Idescat. No hi ha perspectives laborals de futur i això, unit al fet que han paralitzat les mesos locals d'ocupació i no les han substituït, ens deixa sense mecanismes fiables de prospecció laboral, sobretot a nivell local i sectorial. Així, de tot el llistat d'ocupacions de difícil cobertura del segon trimestre, quants cursos s'estan fent per resoldre-ho?

Hi ha també una baixa intermediació. Els índexs d'intermediació van a la baixa any rere any —no millorem—, quan a priori, amb els baixos índexs d'atur, hauria de ser més fàcil d'incidir-hi. Per què aquesta baixa, baixíssima, intermediació del SOC? Hi ha manca de confiança en el sistema? Potser manca d'eficàcia? O potser les dues coses, consellera? Consellera, cal una revisió global, consensuada amb els agents socials, i caldrà plantejar-nos obrir activitats d'intermediació i col·locació a d'altres agents. Aquest és un tema que amb tranquil·litat cal plantejar.

Com preveuen, per altra banda, suplir la disminució dels fons europeus, de l'ordre del 40 per cent? I com preveuen fer-ho? Si això només ho podran fer posant-hi més recursos però per altra banda sent més eficients, com s'ho faran, amb el baix nivell d'eficiència que tenen?

Com poden explicar que l'atur hagi pujat en un mes que habitualment baixa? Creu que estem davant d'un canvi de tendència? La contractació temporal ha estat del 84,31 per cent sobre el total de contractes fets el mes de juny. El pes dels contractes indefinits nous sobre el total fa cinc mesos consecutius que cau. Ara és del 15,69 per cent. Creu que estem davant d'un canvi de tendència, consellera?

A Convergència i Unió ens preocupa especialment que les dades significatives que suggereixen un possible canvi de signes en les xifres de creixement de l'ocupació no comptin amb un servei públic d'ocupació dotat d'una estratègia clara de formació i capacitació de treballadors al servei d'un nou model de competitivitat.

Consellera, no tenen un disseny estratègic. Funcionen per la inèrcia. En definitiva, consellera, volem saber quin és el futur del SOC. Els resultats de quatre anys de tripartit comencen a fer els seus estralls. Hi ha una mala gestió, hi ha una manca de model, manca de planificació estratègica. Hi ha una manca d'orientació professional, com han denunciat els sindicats i també ho hem pogut veure a la premsa. Hi ha una manca d'un observatori real per poder saber cap a on va i què hem de fer. No hi ha una personalització i un seguiment individualitzat dels aturs quan el nivell de l'atur és precisament molt baix. I baixen els índexs d'intermediació, com li deia.

Per tant, consellera, hi insistim: quin és el futur del SOC? El tenen clar des de la conselleria, el tenen clar del Govern? El que és evident és que el que ens diuen els agents socials és que en aquests moments no hi ha una visió clara des de la conselleria de cap a on s'han de fer les polítiques, quines són les iniciatives.

I, per tant, en aquest sentit, cal que d'una vegada per totes ens digui si el camí que van iniciar fa quatre anys és el correcte, o el rectifiquen. Però facin-ho ja, d'una forma pública, que sapiguem cap a on estan fent el seu camí.

Gràcies, consellera.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Borràs. La consellera de Treball, senyora Serna, té la paraula.

La consellera de Treball

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, amb el temps de què dispo faré, intentaré fer, quin és el projecte. No el projecte de país, eh?, perquè el projecte de país el tenim. M'imagino que amb aquesta interpellació m'estan demanant quin és el projecte del Servei d'Ocupació de Catalunya i quina és l'actuació i l'orientació de futur, i de les polítiques actives, i el nostre disseny, que el tenim. I donaré comptes d'aquest Govern, eh?; donaré comptes de tot allò que està fent aquest Govern.

I m'agradaria fer una primera referència, com vostè ha dit, senyora diputada, a la llei, a una llei consensuada, que va ser la Llei de creació del SOC, del 2002, i els principis rectors d'aquesta llei, que aquests ens pertocuen i els hem de seguir: igualtat d'oportunitats, universalitat i gratuïtat, cohesió social, cohesió territorial.

Per altra banda, l'ordenació i gestió de les polítiques d'ocupació a què fa referència aquesta llei són l'equitat en l'accés, la transparència en el mercat de treball, la integralitat i coordinació en les polítiques actives, la participació dels agents econòmics i socials, la informació als usuaris i usuàries, la transversalitat de les accions ocupacionals i tota l'avaluació de les polítiques d'ocupació. I els criteris de gestió, als quals volem afegir una cosa que segurament els sona: la transparència. Clar, els criteris de gestió són la racionalització i simplificació, la desconcentració, la qualitat en els serveis i el foment de la innovació.

Aquests són els principis que va aprovar aquest Parlament, i els va establir per al Servei d'Ocupació de Catalunya. Però crec que no hem de deixar de banda on està el disseny del servei d'ocupació, de les polítiques actives d'ocupació. Està en el pla de govern, en el pla d'aquest Govern, que fixa una estratègia de territorialització de les polítiques actives d'ocupació; en la voluntat del Govern d'integrar, per part del Servei d'Ocupació de Catalunya, totes les polítiques actives, que es descentralitzin i hi participin els agents socials i les administracions territorials, els ens territorials.

De la mateixa manera, l'acord estratègic diu quines són les polítiques, quin és el disseny de la nostra política. I tenim que diu que el Servei d'Ocupació de Catalunya es dotarà d'un model de gestió descentralitzat dels serveis d'ocupació, amb la creació d'estructures que permetin descentralitzar les polítiques actives per tal que el protagonisme de la seva planificació, execució i avaluació sigui del sector institucional, és a dir, dels sindicats, les organitzacions empresarials i els territoris, juntament

amb el Servei d'Ocupació de Catalunya. Aquest acord i aquest pla de govern impulsen un nou model, basat en la descentralització.

És també voluntat del Govern, d'aquest Govern, millorar la qualitat de l'ocupació a Catalunya. I quines actuacions volem portar a terme? Millorar les posicions de les persones en el mercat de treball i acompanyar les persones en la seva situació d'atur. Hem d'acompanyar i estem acompanyant aquestes persones que estan en pitjor situació que la resta. Hem d'incentivar la formació al llarg de la vida. En aquest model de societat necessitem que la formació no sigui un element de la nostra vida, sinó que sigui al llarg de tota la vida. I, en definitiva, millorar la competitivitat de les empreses.

És cert, com vostè diu, que a Catalunya estem amb una taxa d'ocupació..., la millor que hem tingut, el 71,3 per cent. L'atur a Catalunya se situa en la millor taxa de fa trenta anys, el 6,7. Aquestes xifres són força bones, però també hem de dir que la taxa de temporalitat és la millor de la mitjana espanyola: estem en un 23,6 per cent.

Certament, vostè es creu..., diu de la preocupació per les taxes de contractes indefinits sobre els temporals. Li hem de dir –i amaga la realitat– que a Catalunya estem quatre punts per sobre que la mitjana espanyola en els contractes indefinits sobre el total de contractes, i que estem gairebé set punts per sota de la taxa de temporalitat mitjana d'Espanya.

Per tant, la nostra voluntat és adreçar-nos a les persones –persones ocupades i persones aturades– i a les empreses, i impulsar una nova formació i serveis públics que afegixin valor als treballadors i treballadores, que són qui donarà valor afegit a les empreses i les faran ser més competitives.

El model del SOC, del Servei d'Ocupació de Catalunya, suposa un pas més –el que n'obtenim– del que s'ha estat gestant durant els tres últims anys. I les bases per a aquest model de gestió descentralitzada van ser aprovades pel Comitè de Direcció del Servei d'Ocupació de Catalunya amb la participació de les organitzacions sindicals i empresarials.

En un mercat laboral amb les xifres que hem donat, la voluntat és convertir la persona usuària en el centre vertebrador del model. I, per a aquest model, les grans prioritats, les quatre grans prioritats que té aquest Govern són: primer, les oficines de treball s'han de situar a l'epicentre de la nova concepció del SOC, en l'eix de la política d'ocupació. Vostè sap que la intermediació no només la fa el Servei d'Ocupació de Catalunya. Vostè sap millor que jo que els ens locals, els territoris, els ajuntaments, fan també polítiques actives, fruit d'aquesta descentralització.

Però, també, les oficines han de ser la porta d'entrada a tots els serveis del SOC: per a les persones i les empreses. I, per tant, estem fent i estem finalitzant el pla de millora de les nostres oficines de treball per al 2008-2010. Però ja hem començat. Les oficines de treball ja s'estan renovant, perquè volem donar un bon servei a les persones, un bon servei a les empreses, i això només es fa amb unes bones condicions de treball per a les persones que hi treballen. I si no, em remeto a la

història, a la història d'abans del 2004, de com estaven aquestes oficines.

La formació al llarg de tota la vida, segon eix fonamental. Cal adequar l'oferta formativa a les necessitats de les persones treballadores, i també de les empreses, articulant un veritable model de formació al llarg de la vida.

Programes..., els serveis per a persones usuàries. Volem posar un model en marxa –estem posant un model en marxa– que s'articuli en projectes, no amb programes o actuacions subvencionables. Com sap vostè, aquest decret, que s'ha aprovat i al qual hem fet referència fa un moment en la pregunta oral, és un model que ens permetrà fer front a aquestes necessitats de les persones i de les empreses.

Finalment, el territori. El Servei d'Ocupació de Catalunya basarà el seu model en projectes amb criteris d'igualtat d'oportunitats, cohesió social i territorial, i concertació i planificació de les polítiques, projectes i actuacions. La vocació territorial del Servei d'Ocupació de Catalunya quedà palès en el reconeixement de la seva eficàcia i de la seva eficiència. Respecte a la concertació i planificació, els ens territorials i les organitzacions sindicals i empresarials tindran autonomia al territori per presentar el seu projecte de desenvolupament i de concreció de les polítiques actives més adequades.

I aquest model que he començat a implementar, com vostè sap, no es fa en set mesos, no es fa. Es fa amb més temps. I a més a més, anem assentant les bases per a aquest model que té ja nous projectes. Nous projectes que han començat a fer canvis en els treballs pels barris. Treballs pels barris..., que per primera vegada hi tindrem impulsors de projectes, hi destinarem..., per prestar serveis d'assistència a aquelles persones que estan en condicions de desigualtat. Perquè volem l'equitat i la volem per a totes les persones. I aquests barris són un element fonamental. I a aquest projecte hi destinarem 15 milions d'euros.

També hem posat en marxa un programa que està inspirat en aquests principis que deia la Llei del servei d'ocupació: Programa d'agents per a la igualtat. I els municipis, perquè creiem en el territori, tindran al seu abast la possibilitat de tenir agents per a la igualtat. Tindrem cent agents per a la igualtat, amb una dotació de 7 milions, perquè volem promoure tot allò que vostès no van fer, promoure la igualtat d'oportunitats entre homes i dones. I volem tenir serveis per a les persones i servei per a les empreses.

I això, ho farem amb el consens amb els agents socials i amb les organitzacions empresarials, i en el si de l'acord estratègic; en l'acord estratègic, que vostè sap, com jo, que en aquest moment s'està negociant. I en els elements importants de les polítiques actives d'ocupació és ara on estem consensuant amb els agents aquest nou model de les polítiques actives d'ocupació, que s'han d'adaptar a la nova situació i que han de donar suport a les persones i a les empreses, i en especial a les persones que no estan en igualtat d'oportunitats en el nostre mercat de treball.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyora Borràs, té la paraula per al torn de rèplica.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Consellera, ens ha fet un discurs que podríem inclús segons com subscriure majoritàriament, però no ens ha contestat re, consellera, ni m'ha contestat els objectius ni com pensa reordenar el SOC ni què es plantegen, no? I, per tant, per exemple, consellera, demà que hi ha el consell de direcció al SOC, vostès plantejaran en aquest consell de direcció els pactes territorials per l'ocupació. Quan els aprovaran? El setembre o l'octubre? No anem bé, consellera, ni gestionem bé, ni tan sols gestionem bé.

La descentralització, consellera; una descentralització que vostè se'n va a les Terres de l'Ebre i promet que el proper consorci serà a les Terres de l'Ebre. No m'està dient si seguirà per aquest camí. Què pensa fer, consellera? I mentrestant, la UGT i Comissions Obreres critiquen que a les Terres de l'Ebre, per exemple, no hi ha el consorci, tal com havien promès. Però no és que això es faci en set mesos. O és que renuncia a tot el que va fer a l'anterior Govern tripartit? L'anterior Govern tripartit –i aquí tenim l'informe que tenen vostès penjat a la pàgina web–, a l'informe que tenen penjat a la pàgina web deien que aquests consorcis havien d'estar executats –concretament, el del Consorci de l'Ebre, junt amb el del Bages, etcètera– l'any 2005, i ni els primers van fer el 2005. O, per exemple, en el seguiment mesura per mesura del mateix acord estratègic, quan es parla dels consorcis es diu que aquest any 2007 tindrem els consorcis al Bages, al Berguedà, al Camp de Tarragona, a les Terres de l'Ebre i al Vallès Oriental. Els tindrem, consellera? Què me'n diu? Perquè de moment tot està absolutament aturat. I, per exemple, mentre tot està aturat, vostès en el SOC van enviant notes dient que: «Els comuniquem que no havent-hi temes d'interès i/o urgents anul·lem el consell de direcció del SOC del 14 de juny.» Però n'han anul·lat d'altres mentre les coses funcionen així de malament.

O en l'àmbit de la formació, no? En l'àmbit de la formació el CTESC ens manifesta, en el seu informe, que: «El sistema d'orientació professional del SOC està pendent de desenvolupar-se.» Fantàstic, no?, que digui això el CTESC. I el senyor Coscubiela denuncia la paràlisi del pacte estratègic i un excés de rutina i una indefinició claríssima d'objectius en la gestió, per exemple, en la formació. I aquí té l'informe del CTESC, en el qual en el seu detall diu: «El sistema d'orientació professional del SOC està pendent de desenvolupar-se.» Així de cru. O les declaracions, com els deia, del senyor Coscubiela. Bé, això és el que tenim respecte a la formació i vostè d'això no me n'ha dit res, consellera.

O, per exemple, en l'àmbit de la intermediació laboral. El CETESC manifesta que l'acord estratègic assenyala la importància d'una bona gestió de la intermediació laboral, però, en canvi, també el mateix CETESC ens informa que el percentatge d'intermediació és baix i que bàsicament ha de respondre a dos reptes principals: guanyar credibilitat –el que jo li deia, consellera– i, per

una altra banda, doncs, ha de millorar la qualitat i ha de ser un organisme capaç de complir amb la política social. Per què no en parla d'això, consellera?, d'aquests informes tan durs del CETESC, d'aquestes declaracions per part dels sindicats, per part també de les patronals.

És clar, aquí són temes que a nosaltres ens preocupen, consellera. No ens ha dit res en sortir a aquesta tribuna. Ens ha fet un discurs..., bé, un discurs que podria subscriure qualsevol, però que no ens marca les polítiques ni ens diu quines són les polítiques de futur. Potser sí que ens haurem de creure aquest interlocutor que ens deia que el SOC és un forat negre que no sabem cap on va. Potser sí que no tenen cap orientació, avui dia encara, cap on han d'orientar les coses. Consellera, nosaltres hem trigat uns mesos a fer-li una interpellació sobre el SOC, a donar-los temps a veure com ho reorientaven, a veure quines línies agafaven, però la veritat és que han de solucionar aquest desgavell que tenen en el SOC.

Hem vist que no funciona la gestió, que no hi ha un model –no sabem avui dia si volen una descentralització o no, i com l'han de fer–, que no funciona la intermediació, que no existeix l'acompanyament. Totes aquestes coses són temes que ens preocupen, i per tant, consellera, posi's a treballar en l'àmbit del SOC, que en aquests moments, avui dia no funciona. Cregui'm, això serà en benefici dels treballadors i treballadores i de les empreses d'aquest país. En definitiva, serà per poder tenir aquest país competitiu que tots volem, un país de primera línia. I que avui dia amb el seguiment de l'acord estratègic es demostra claríssimament que no s'està complint allò a què es varen comprometre.

Consellera, digui'ns què pensa fer en aquest àmbit, perquè abans no ens ha dit res en absolut.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Borràs. Senyora consellera, senyora Serna, té la paraula.

La consellera de Treball

Gràcies, senyor president. Miri, jo crec que quan fa determinades afirmacions, segurament la informació que té, senyora diputada, no és complerta. I a mi m'agradaria que mirés els elements, també, de seguiment de l'acord estratègic, en quina situació està l'acord estratègic. Que no tingui informació potser incompleta, i que quan fa referència a la mala gestió del SOC no se'n recordi d'un informe que ha entrat, de la Sindicatura de Comptes, en aquest Parlament, que sí que fa referència a la mala gestió del SOC en l'època que governava Convergència. Doncs, bé, també hem de mirar a què fer referència i, si més no, fer referència i parlar i dir exactament quina és la realitat. I, a més a més, li he dit quines són les propostes i quins són els objectius i com ho estem fent.

I si vol parlem dels consorcis. He dit, i continuo dient que els consorcis, els que s'han constituït, en la forma que s'han constituït, són una prova pilot. I vostè fa referència a què porten més d'un any des de la seva aprovació pel Govern. Però vostè sap bé que perquè comenci a

funcionar un consorci hi ha d'haver un acord. I l'acord dels dos consorcis és del 24 de novembre. I amb els consorcis hem començat a treballar en programes que fan referència a l'ajust industrial, que fan referència a la immigració i que fan referència a totes les polítiques actives adaptades a cadascun dels territoris.

Doncs, bé, miri, a l'acord estratègic..., estem fent front als compromisos. I estem fent front als compromisos de forma consensuada, eh?, i estem fent front a tot allò..., i no digui que és absolutament un fracàs. I vostè, per una banda, diu el que diuen els sindicats, però, per l'altra banda, no diu que totes les convocatòries –i li puc dir quines són al calendari de publicacions del SOC– estan avançades respecte a anys anteriors. Com vostè sap, hi ha a més a més un calendari que està publicat –lamento que no hagi pogut accedir al calendari de quina era la programació. I, a més a més, aquestes convocatòries s'aproven en el consell de direcció del SOC –ho hauria de saber–, perquè el consell de direcció del SOC demà aprovarà el pla FIP. El pla FIP que la setmana que ve els centres començaran ja a rebre les resolucions. Pregunti, pregunti'ns quan es van aprovar fa uns anys, eh?, i si això no suposa una millora respecte a anys enrere.

Miri, només vull dir-li una cosa, que amb la política que s'ha fet en els últims tres anys i que s'està fent ara es va aprovar el que vostès no havien fet, que és desenvolupar el decret del SOC; s'ha aprovat. S'han cobert els buits jurídics existents quant a la racionalització i justificacions de tots els programes, i podem avançar amb aquest decret de març, d'aquest any. Perquè vostè sap millor que jo, que fins ara el model estava tancat en funció de la competència estatal.

S'han actualitzat els centres col·laboradors: de tres mil centres col·laboradors, això s'ha racionalitzat i només..., no arriben a set-cents centres. Hem iniciat accions d'igualtat dona - home que vostès no van impulsar mai. Hem iniciat accions per als col·lectius i persones que pateixen més discriminació, accions de reciclatge per a treballadors estrangers, pla d'agents d'igualtat, lleis de barris, formació en prevenció de riscos laborals, subvencions a la mobilitat dels joves i a entitats amb xarxes internacionals.

Aquest Govern i part de l'anterior han fet tot allò que vostès no van fer, i que afirmaven els principis i criteris rectors de la Llei del SOC. Estem fent de la gestió del SOC un servei públic que vol millorar la intermediació, posant les persones en el centre de les seves actuacions. Estem fent polítiques, i polítiques transversals i descentralitzades; polítiques específiques en col·lectius amb dificultats i transparència. De fet, aquesta transparència és l'eix, ha estat durant els tres últims anys l'eix de la nostra actuació i ho continuarà sent. I no només ho hem desplegat. Ho hem fet i definit i ho hem millorat.

Així, doncs, en resum, aquest Govern continuarà treballant per la millora del Servei d'Ocupació i del Departament de Treball en general per millorar en allò que coincidim: la qualitat de la nostra ocupació i la qualitat de les nostres empreses, que són totes aquelles que generen una qualitat de l'ocupació i que, en definitiva, són les empreses competitives. I les polítiques actives és un element fonamental, i més quan al consorci, que com

vostè sap va desenvolupar l'anterior Govern, hi estan presents –el Consorci de Formació Contínua– les organitzacions empresarials i les organitzacions sindicals. I les polítiques de formació contínua estan adaptades a les seves necessitats.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç del desplegament de l'Estatut d'autonomia (tram. 302-00044/08)

El següent punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç del desplegament de l'Estatut d'autonomia. La presenta el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i en el seu nom té la paraula l'il·lustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Moltes gràcies, senyor president. Bé, prenc la paraula, com ha dit el senyor president, doncs, per defensar la moció fruit de la interpellació de l'última sessió plenària amb relació al balanç, a com funcionava, a com s'executava el desplegament de l'Estatut, no? En aquest sentit, vostès, vaja..., jo crec que podem afirmar que seguim en el rosari de declaracions contradictòries de, per exemple, membres del tripartit; és a dir, que hi hagi declaracions contradictòries entre membres de l'oposició i membres de grups que donen suport al Govern, això ja forma part, diguem-ne, del joc que correspon a una dinàmica, doncs, de règim democràtic i parlamentari, no? Però que d'una manera constant, permanent, cada cop que passen coses, no?, hi hagi contradiccions també d'una manera constant i permanent entre aquelles forces que donen suport al Govern, doncs, com a mínim genera un cert desconcert.

Dic això perquè jo crec que aquesta moció, des del nostre punt de vista –des del punt de vista del Grup de Convergència i Unió–, pot ajudar una mica a clarificar a on passem a l'hora de la veritat amb tot això del desplegament de l'Estatut des d'una perspectiva d'aquí de Catalunya, per entendre'ns, no? Perquè, vaja, observant per exemple el que ha passat aquesta setmana passada a Madrid, que hi han fet referència, doncs, tots els grups de la cambra pràcticament, no?, doncs, un ha pogut observar que hi havia votacions que no anaven en el mateix sentit d'aquelles forces polítiques que donen suport al Govern, no? Que hi ha hagut –com he dit abans–, doncs, molta gesticulació, molts discursos, moltes afirmacions, de tota mena i de tot color, en tots sentits a més a més, no?, i per tant valdria la pena finalment escatir, aclarir a l'hora de les votacions –que és, de fet, la que compta, no?, no l'hora dels discursos– com es plantegen les coses en aquest terreny. I jo crec que tots plegats hi podem fer una aportació positiva. Avui aquest matí n'hem fet una d'aportació positiva, tots plegats, amb relació al tema de la Llei de l'Agència Tributària

de Catalunya. Per tant, bé som capaços de posar-nos d'acord en una cosa tan complexa i delicada com ho era la creació de l'Agència Tributària de Catalunya, almenys per part d'aquelles forces que d'una manera clara i nítida estem a favor de desplegar aquest Estatut tal com es va aprovar, no?

El contingut de la moció vostès el coneixen. Volia fer un comentari respecte a això, per cada un dels punts. En el primer punt, nosaltres el que denunciem principalment –voldria posar-hi l'atenció de tots vostès– és en la idea de la paràlisi. Nosaltres l'anàlisi que fem en aquests moments és que això està en una certa fase de paràlisi, més enllà dels anuncis que hi ha, que finalment –com s'ha reconegut aquí avui mateix– són de moment, en aquest cas, anuncis, no? I, és clar, és que sense anar més lluny, aquest mateix dilluns –aquest mateix dilluns– un conseller del Govern –el senyor Puigcercós– deia que fins ara el Govern de l'Estat no ha mogut fitxa. Ho deia aquest dilluns, no fa tres setmanes, no? Aquest dilluns, el senyor Puigcercós, membre del Govern de la Generalitat, deia: «Fins ara el Govern no ha mogut fitxa en els traspassos, i mentre la Moncloa diu que sí...» Ho deia ell. En deu saber alguna cosa, jo pressuposo que sap alguna cosa ell, no? «Mentre la Moncloa diu que sí, els ministeris ens diuen que no.» Això ho diu un membre del Govern. Nosaltres, vaja, com a mínim ho hem de constatar, perquè crec que és bastant coincident amb la idea de paràlisi. Si a vostès no els agrada aquesta expressió, doncs, ja seríem capaços de buscar-ne una altra, no?

Al segon punt, el que volem, diguem-ne, fer palès és allò que també s'ha dit des del Govern en tantes ocasions aquests últims dies, no?, que valdria la pena trobar una veu única en la defensa de l'Estatut, aquí i allà, per entendre'ns, no? Això s'ha manifestat públicament des del mateix Govern, i no són capaços ni des del mateix Govern posar d'acord les mateixes forces polítiques que donen suport al Govern, que ja Déu n'hi do! Potser avui aquí podem veure una excepció en aquest terreny.

El tercer punt fa referència a un plantejament que és, bàsicament, el dels aeroports, amb uns terminis que creiem que són del tot raonables tal com es plantegen les coses; fixin-s'hi bé vostès, no?, els terminis ja els vam posar fa bastants dies, bastants més dies que no pas l'anunci que es va fer la setmana passada. Quina casualitat!, sis mesos, sis mesos han sigut el compromís amb què ha fixat el calendari el mateix president del Govern espanyol.

Aquí hi ha una posició sorprenent. Avui mateix hem plantejat al president del Govern de la Generalitat quin és el model, per part de la Generalitat de Catalunya, amb relació a com hauria de ser l'aeroport del Prat, com s'hauria de gestionar l'aeroport del Prat. Ja ha fet unes passes, que volem valorar positivament, el president de la Generalitat –de fet, ja de fa uns dies, no?–: ja no parla de posició decisòria, parla de posició determinant. Vostès, quan ens fan esmenes, continuen parlant de posició decisòria; no és exactament el mateix, no? Creiem, de tota manera, nosaltres creiem que hauria de ser determinant i majoritària per part de les institucions catalanes, com vostès bé coneixen.

En fi, tema de rodalies, jo crec que hi estem tots d'acord, no?, i, com també tots hem manifestat, això no està pas tancat; simplement s'ha encetat el ball, per dir-ho d'alguna manera. Valdria la pena que des d'aquí Catalunya hi hagués una posició unitària en aquests moments, no? Valdria la pena també aclarir, quan algun membre del Govern de la Generalitat diu que el senyor Zapatero ha rigut de la mateixa Generalitat, si això és veritat o no, per exemple, no? Aquestes qüestions, també valdria la pena aclarir-les.

I, finalment, l'últim punt..., que se m'ha acabat el temps, disculpi, senyor president...

El vicepresident primer

Senyor Homs, efectivament, se li ha acabat el temps.

El Sr. Homs i Molist

...acabo absolutament de seguida. L'últim punt, com vostès han observat i vist, és sobre les inversions, que aquí també, de gustos, n'hi ha hagut de tots colors en aquests últims dies, què hem d'entendre per inversions, fins a on, fins a quin punt, i votacions ben dispers, doncs, a Madrid mateix sobre aquesta qüestió. Valdria la pena que aquí ens hi aclaríssim, què entenem tots plegats per què són les inversions que a l'Estat li correspon fer d'acord amb l'addicional tercera de l'Estatut.

Gràcies, senyor president, per la seva generositat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Homs. Han presentat esmenes els grups de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. En el seu nom, té la paraula la diputada senyora Lúcia Santos.

La Sra. Santos i Arnau

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a aquesta tribuna, efectivament, per defensar l'esmena a la totalitat de la Moció presentada per Convergència i Unió sobre el balanç del desplegament de l'Estatut.

Convergència i Unió ens té acostumats, en aquests pocs mesos que portem de vigència de l'Estatut i en aquests pocs mesos que portem de govern, a estar d'una manera contínua proposant una cosa força insòlita en l'àmbit comparat, que estem fent un balanç de l'Estatut tot just, diríem, arrencat en la seva marxa, i, al mateix temps, qüestionant el Govern. Això des del primer moment.

Bé, nosaltres no tenim cap mena de problema a fer aquest balanç, perquè jo crec que les coses fetes són moltes. I Convergència ens presenta ara el que en podria dir una moció plena d'audàcia; gens ajustada, si se'm permet, a la veritat, tant pel que fa al balanç de l'actual Govern com pel que fa als ritmes dels governs anteriors, de Convergència i Unió, i una, diríem, política..., en definitiva, aquesta moció és expressió d'una política simplement declarativa i de cara a la galeria, poc responsable amb relació al país i als ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

Miri, jo li diré algunes coses respecte al passat. De fet, el conseller Saura, en la resposta a la seva interpellació que és l'origen d'aquesta moció, ja els deia algunes coses, ja els explicava algunes coses. Però, miri, aquest matí hem estat discutint justament aquí, en aquesta tribuna, la reforma de la Llei 13/89, d'organització i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat. Aquesta llei de l'any 89 és una llei que va substituir, modificar un decret de la Generalitat provisional de l'any 78 –l'Estatut és del 79. Home, miri, en qüestió de terminis, i sent una llei que simplement depenia de nosaltres, poques lliçons ens poden donar, i exemple de diligència, menys.

Inactivitat. Doncs, miri, la premsa de principis del 2004 donava compte de més de vuitanta traspassos que encara no s'havien produït, per no parlar de la mai desplegada disposició transitòria sobre la nostra Llei electoral, que només depenia de nosaltres, i simplement amb majoria simple. Vostè sap, senyora De Gispert, que en aquest moment l'Estatut ens obliga a dues terceres parts; sap que hi ha sobre la taula un informe per procedir a elaborar aquesta llei i deixar de ser l'única comunitat autònoma d'Espanya que no té llei electoral pròpia. Dependrà de la voluntat de tots, amb totes les dificultats, òbviament, que arribem a aquest acord.

Però, miri, jo crec que en l'etapa anterior, durant els vint-i-tres anys del Govern de Convergència i Unió, l'oposició en aquests temes essencials de país, diríem, mai havia actuat –permeti'm l'expressió– amb la deslleialtat amb què s'està actuant en aquest cas. Perquè no és el control lleial del Govern que l'oposició ha de fer, sinó que estem parlant d'una altra cosa. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Crec que se m'ha passat el temps –m'ha passat com al senyor Homs–, perquè són moltes les coses que voldria i podríem dir amb relació a això. Nosaltres donem suport a la nostra esmena; per tant, rebutjarem i votarem que no a la moció que presenta Convergència i Unió. Crec que donar suport a la nostra esmena ampliaria clàssicament el ventall de suport que necessita el Govern en el desplegament de l'Estatut, i seria una forma, ho torno a repetir, lleial d'entendre els interessos del país i no els interessos del partit.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Santos. Per fixar ara la... *(El Sr. Homs i Molist demana per parlar.)* Senyor Homs, vol intervenir ara?, perquè ara poden fixar la seva posició els diferents grups. Vostè després té la possibilitat d'intervenir amb relació... Gràcies, senyor Homs. *(Veus de fons.)* No, només ha presentat l'esmena conjunta, però ara tenen paraula de fixament de posició tots els grups.

En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Diputats, diputades, mirin, en política, a vegades, les coses succeeixen molt ràpidament, van a gran velocitat, els fets, i determinades propostes, doncs, queden superades en un obrir i tancar d'ulls. I un

clar exemple d'això és el que els ha passat amb la moció que avui ens proposen, que nosaltres la rebutgem, en primer lloc, per extemporània.

En la moció, per posar-ne un exemple, ens demanen el traspàs de Renfe, i a aquestes alçades resulten gairebé còmics els termes de la sol·licitud, quan sap perfectament que les resolucions aprovades subsegüents al debat de política general a l'Estat, pactades a Madrid per PSOE i CiU, han estat més concretes i explícites respecte a això que no pas les que recull la moció que avui ens ocupa. I el mateix podem dir respecte de l'aeroport de Barcelona: sense anar més lluny, ahir el senyor Mas, en roda de premsa, anava més enllà de la proposta de la moció concretant, doncs, una determinada proposta.

Per tant, davant d'una moció tan extemporània, creiem que haurien d'acceptar l'esmena alternativa que els proposem, perquè reflecteix molt millor el moment en què ens trobem.

A més, la lectura de la moció, en data d'avui, fins i tot provoca hilaritat. Miri, senyor Homs, ens va dir que el Govern tenia por reverencial al PSOE, i resulta que l'exigència del Govern català sobre les infraestructures i la pressió exercida pel mateix conseller Castells han molestat Zapatero fins al punt d'anunciar al senyor Duran el traspàs de Renfe. Sembla, doncs, que ara el senyor Zapatero i el senyor Duran són aquells que tenen una relació d'íntima amistat.

I no s'ho prenguin com un retret a Convergència, perquè l'anunci de traspàs a Renfe és positiu –per tant, és positiu per a Catalunya, doncs, és bo per a Esquerra–, tot i que resulta insuficient, poc concret i formalment poc elegant. Cal saber exactament el que es farà el mes de gener, ens cal un pla calendaritzat i els recursos suficients per pal·liar les deficiències del servei.

Nosaltres estem convençuts que per desplegar l'Estatut d'autonomia cal una voluntat política impulsora per part del Govern, que la té –que la té–, però també una actitud constructiva de l'oposició. I el remeto al punt segon de la seva moció, on ens parla d'una única veu catalana davant de l'Estat espanyol en l'aplicació del nou Estatut. Creiem que ha de ser així. Fins i tot després de l'experiència contrària que va practicar Convergència el 21 de gener a La Moncloa, Esquerra ha apel·lat novament a un front patriòtic català a Madrid. I la primera oportunitat per demostrar-ho és ben a la vora, amb els pressupostos generals, fent front comú. I ho fem extensiu a tots els partits catalanistes, perquè junts podem ser imbatibles, per l'aritmètica que sumen quaranta-un diputats.

L'Estatut d'autonomia, malauradament, no es desplega unilateralment des de Catalunya. Hi ha una part que sí, i aquesta que sols depèn de les institucions catalanes no està pas paralitzada; s'estan tirant endavant importants projectes de llei, com el Consell de Garanties Estatutàries, la Llei d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat, la mateixa Llei de l'Agència Tributària de Catalunya que avui hem aprovat, la Llei d'habitatge, la Llei de serveis socials, s'està consensuant una nova llei electoral, es promouen les relacions amb la Unió Europea, es projecta la cultura catalana, etcètera. I això és així perquè pel Govern és prioritari, i té traçat un full de ruta ben clar; com també

ho és pel Parlament, i així ho demostren les resolucions de 28 i 29 de març.

Ara bé, l'altra part del desplegament estatutari, aquella en què ha de comptar amb la voluntat i la complicitat de l'Estat, doncs, aquí hi ha dues parts, i no els càpiga cap dubte de quines són la voluntat i la predisposició del Govern de la Generalitat, perquè podem discutir quin és el paper del Grup Parlamentari del PSC a Madrid, però està fora de tot dubte quin és el paper del Govern de Catalunya. Respecte del Govern estatal, doncs, això són figures d'un altre paner, i d'aquí la importància clau de la unitat d'acció a què els apellava, perquè hem d'aprendre de la nostra història, la recent i la passada.

I, per últim, també hem de ser rigorosos en el debat. No ha fet un any; d'aquí a un mes farà un any que ha entrat en vigor l'Estatut d'autonomia, comptant el parèntesi electoral i la subsegüent constitució d'un nou govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Gomà. En nom del Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Maria Àngels Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i diputades, lamentablement, hem de dir que alguna cosa hem fet malament amb el debat estatutari, perquè la veritat és que els fets demostren que els temes estan pendents de tancar, que vam tenir un ple que va tractar precisament del debat de desplegament de l'Estatut el 28 i 29 de març, en què semblava que aprovàvem unes resolucions que suposaven, doncs, la posada en marxa o, per tant, l'assumpció de les responsabilitats del que suposava i del que es derivava de l'Estatut.

Nosaltres compartim part de la filosofia que mostra en la seva moció Convergència; hi ha fets indubtables. Un d'aquests és el tema que la societat civil ens ha dit prou, ens ha dit quin model, de quina manera, amb quina eficàcia i en quin temps cal, i ha dit «ja». Per tant, alguna cosa no s'està impulsant dintre de la mesura del raonable, quan la mateixa societat civil, després d'aguantar un debat estatutari massa llarg i poc fructuós, ha hagut de sortir a dir al Govern què hauria de fer. No parlem de rodalies, en què ja hem vist que els ciutadans, realment, no entenen res, quin sentit té la política davant del desastre de rodalies. I després ens parla d'inversions públiques de l'Estat a Catalunya, amb la qual cosa nosaltres mantenim el posicionament de les resolucions que vam presentar en el debat de desplegament de l'Estatut.

Realment, se'ns han venut promeses, no hi ha acords formals, no hi ha calendari, no hi ha metodologia, i per tant, per part del nostre grup, tornem a reiterar que es van vendre promeses, promeses que depenien d'un govern amic que no mou fitxa i que, per tant, depèn de si ho fa el Partit Socialista o el Partit Popular, la vara de mesurar és diferent. I això és l'evidència, i això és el que tenim avui.

Nosaltres compartim, com hem dit, part de la filosofia, i, per tant, donarem recolzament al punt quart de la

moció. No al punt cinquè, perquè nosaltres avui li ho hem demanat de nou al president de la Generalitat..., li demanem un ple d'infraestructures, en el qual puguem d'alguna manera acabar de donar contingut al que preveu la disposició addicional tercera de l'Estatut. No considerem que un tema tan cabdal, tan important per al futur de Catalunya es pugui resoldre per via d'una moció. Considerem que no és l'àmbit idoni. I, per tant, ens referim a aquest Ple, el qual doncs esperem que pugui ser acceptat pel president de la Generalitat, i que el puguem celebrar en la cambra, i puguem pactar tots, doncs, aquesta metodologia, aquests temps, i la manera de comprometre que el Govern de l'Estat faci les aportacions econòmiques.

Perquè el tema de..., sobretot el punt b, que si el període de set anys consta..., o computa a partir d'un temps o un altre, considerem que això, en tot cas, aquestes matisacions haurien d'haver estat objecte del debat estatutari, i que ara la lletra ja diu el que diu, i, per tant, com no podia ser d'una altra manera, doncs, el text s'ha de complir.

Nosaltres considerem que el model aeroportuari, com he dit abans..., doncs, ja hem vist que la societat civil s'ha manifestat, són entitats que representen..., Cambra de Comerç, el RACC, Cecot... Ara llegia un teletip que tretze organitzacions més hi han donat recolzament. Aquesta és la via. I segurament si a això li donem un format realment d'aplicació immediata, doncs estarem realment en la bona línia.

Per tant, ho repeteixo, als punts 1 i 2 seria fer més literatura política..., en la qual el Partit Popular vol parlar d'eficàcia i de mètode. No hi donarem recolzament.

El punt 3, dels aeroports, nosaltres considerem que la línia a treballar és aquest consorci; consorci que ha de determinar quina presència ha de tenir l'Administració pública catalana, i agafant el model de la societat civil.

Al tema de rodalies, hi donarem recolzament.

I el tema 5, el punt cinquè de la moció, nosaltres considerem, tornem a reiterar que la via és el debat que s'hauria de fer en aquest Parlament, de compromís, de quines infraestructures, amb quin temps i amb quina metodologia.

Gràcies, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Olano. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats..., senyor Homs, m'imagino que ja li queda clar que amb la presentació de l'esmena de modificació el nostre posicionament, lògicament, serà contrari a la seva moció.

Considerem que és de totes totes una moció absolutament innecessària. I ho és ja només per la resposta que el conseller li va donar en la darrera sessió a la seva interpel·lació. Però també considerem que és inneces-

sària perquè aparentment la seva moció pretén impulsar el desenvolupament de l'Estatut. Ho repeteixo, aparentment, i al final m'hi referiré, perquè no entenem que aquesta sigui en última instància l'objectiu de la seva moció.

Tot just, i li ho hem repetit en multitud d'ocasions, han passat poc més de set mesos des de l'inici d'aquest procés, i a més a més, és públic i notori el que s'ha fet, el molt que s'ha fet fins ara en el desplegament de l'Estatut, malgrat la seva obsessió per desvirtuar la realitat.

Entenem que és una moció innecessària, a més a més, perquè a finals del passat mes de març, a vostè no se li escapa, a instàncies del seu grup, el Parlament va celebrar un ple extraordinari sobre el desplegament de l'Estatut, i va aprovar les corresponents resolucions, i va fixar posició sobre els temes que el seu grup avui torna a posar a debat. Potser el Grup de Convergència i Unió no comparteix les resolucions aprovades en el seu dia per aquest Parlament, però en tot cas el Parlament ja va fixar quina és la seva posició respecte a això.

Entenem que és una moció innecessària, a més, i vostè ho sap també perfectament, perquè el proper mes de setembre tornarem a tractar aquest tema, sens dubte, en el debat de política territorial.

S'entesta, vostè, amb la comparació amb els traspassos de l'any de 1980, per posar, en tot cas, de manifest, doncs, aquesta paràlisi, aquesta mena de lentitud. Vostè sap perfectament, i l'altre dia ja li ho van recordar, que l'any 80 molts d'aquests traspassos havien estat negociats i fins i tot preparats per la Generalitat provisional. No cal, de tota manera, idealitzar el passat. El mateix president Pujol, el 2003, explicà aquells inicis, i deia que –ho llegeixo textualment– «des de molt aviat, l'Estatut ha estat sotmès a una pressió a la baixa, i la Constitució a una tendència a ser interpretada en un sentit poc autonomista. De fet, a finals de 1980, aquesta operació s'havia iniciat, s'havia tot just iniciat.» Cal, doncs, no idealitzar aquest passat.

En definitiva, entenem que en la seva moció vostès plantegen que el procés de desenvolupament de l'Estatut necessita millorar, i ho fan, precisament, i no deixa de ser curiós, el dia en què aquest Parlament ha aprovat la Llei de creació de l'Agència Tributària de Catalunya, per posar-li només un exemple.

Li ha de quedar clar, doncs, que amb l'esmena que nosaltres hem presentat, de modificació, els diem, d'alguna manera, que aquest procés de desenvolupament progressa adequadament.

Aquesta esmena que li hem presentat, i que ha defensat la senyora Lúcia Santos, recull fil per randa, les resolucions del passat 29 de març i les actualitza amb els acords de les resolucions aprovades a instàncies de Convergència i Unió i d'Iniciativa per Catalunya Verds, amb els vots del PSOE, en el Congrés dels Diputats.

En definitiva, i tal com començava, què busca la seva moció? Instal·lar en l'opinió pública una sensació de paràlisi en el procés de desenvolupament de l'Estatut? Traslladar una sensació de desconcert a la ciutadania? Intentar marcar el ritme de les negociacions del des-

plegament i fer veure que només vostès es preocupen per aquest tema?

Sàpiguen, en tot cas, que en aquest joc, en aquest terreny, a nosaltres no ens hi trobaran.

Res més.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Postigo. Pel Grup Mixt, té la paraula el senyor Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades..., bé, nosaltres, davant d'aquesta moció, tal com està redactada i tal com la proposa el Grup de Convergència i Unió, a la majoria de punts hi votarem en contra i en alguns ens abstindrem.

Però, sobretot, al marge d'entrar punt per punt, el que volem dir és que estem, i crec que no som nosaltres només, com a diputats, sinó molts ciutadans, una mica cansats i tips d'aquest debat sobre el desenvolupament de l'Estatut i que a cada Ple del Parlament el que es porti aquí és una carrera, una cursa vejam qui ho desenvolupa abans, com ho desenvolupa, i criticar com ho fa el Govern, o el Govern treure pit de com de malament que ho feia, fa uns anys, l'anterior Govern.

Nosaltres creiem que el que està plantejant aquesta moció, per una banda, és idealitzar com es va desenvolupar l'anterior Estatut. No hi estem d'acord. Ni tampoc creiem que sigui per treure pit el que estigui fent el Govern o no, simplement és una norma que s'ha d'aplicar, que a més està sotmesa, com bé sabem, a vuit recursos d'inconstitucionalitat. Per tant, també des del nostre grup sempre hem defensat la provisionalitat i també la prudència que s'ha de tenir a l'hora de desenvolupar aquesta norma.

Però per altra banda també es parla de tenir una única veu davant l'Estat espanyol per a l'aplicació del nou Estatut. Doncs, miri, per sort en aquesta cambra hi ha diferents grups polítics, per sort hi ha pluralitat i per sort això que hi hagi una transversalitat absoluta en aquesta cambra s'ha acabat.

Per tant, nosaltres, d'única veu davant de l'Estat espanyol, com si anéssim a una guerra, doncs no ho farem, no? Nosaltres creiem que dintre d'aquesta cambra hi han diferents posicions, que dintre de la societat catalana hi han diferents posicions, i que, per tant, ja ho hem dit en altres ocasions, lluny de buscar úniques veus davant de ningú, el que hem de fer és defensar cadascú la seva postura i els seus votants.

Per tant, ho farem, i no mantindrem postures de bloc sinó postures en cada moment racionals, i votarem, com hem fet sempre en aquesta cambra, en funció de cada proposta.

Per altra banda, també es parla del tema de l'aeroport novament –se n'ha parlat avui també en la sessió de control. I nosaltres ja ho hem dit en altres ocasions, és a dir, creiem en un model que pugui estar coordinat, en què puguin participar administracions, però que no sigui un model que es creïn models propis i models al

marge de la realitat actual. Els aeroports avui dia no depenen de la Generalitat, depenen de l'Estat, i és una situació, en aquest àmbit, clara, i, per tant, en tot cas, si hi ha alguna fórmula per intentar millorar aquesta gestió i sobretot el servei al ciutadà, doncs allà ens hi trobarem. Ara, idealitzar i parlar de suposades fórmules que després..., primer, han de respondre, evidentment, a una demanda que hem de saber crear..., que hem de parlar de models, doncs, que puguin respectar el marc competencial actual; no confonguem la ciutadania amb aquestes propostes.

Per altra banda, també volem dir una altra cosa. S'està creant una ficció des d'aquest Parlament que l'únic que importa és el traspàs de competències..., i parlar contínuament dels traspassos i de la celeritat dels traspassos. Doncs, bé, hi han algunes competències que han sigut traspassades a Catalunya des de fa molts anys, i que, la veritat, jo crec que el final els ciutadans el que veuen és si viuen igual, millor o pitjor que abans. I tenim altres casos de competències que gestionem des d'aquí que, com a tot arreu, les poden fer millor, igual o pitjor que altres comunitats autònomes.

Salut, sense anar més lluny. Bé, doncs hem vist aquests dies que tenim una manca de metges, que tenim una llista d'espera la tercera més alta de tot Espanya, com a comunitat autònoma. Educació: el fracàs escolar el segon més alt a tot Espanya, 31 per cent –competència transferida a la Generalitat. Seguretat ciutadana: home, no crec que estiguem per treure gaire pit, tampoc, en seguretat ciutadana –els ciutadans ho veuen.

Per tant, jo el que vull transmetre sobretot des d'aquí és que a molts ciutadans se'ls està donant la impressió que el debat aquest estèril sobre la competència és essencial, i, en canvi, després, la gestió i l'efectivitat a l'hora d'oferir un servei al ciutadà no depenen finalment tant de qui té la competència sinó de com de competent sigui per aplicar-la. I aquí el que hem de dir és que no s'ha d'idealitzar ni l'Estat, ni la Generalitat, ni les entitats locals, ni les entitats europees; aquí el que importa és l'eficàcia i el servei al ciutadà.

Per tant, deixem de fer debats –des del nostre punt de vista, debats estèrils– sobre la competència o sobre el desenvolupament de l'Estatut, i parlem de quina gestió s'està fent. I agafem les dades. Ho torno a dir: salut, educació, seguretat ciutadana..., competències que fem des d'aquí. Rodalies: és evident que l'Estat ho està fent molt malament. Per tant, parlem de gestió des d'aquí. Aquest Parlament ha aprovat una resolució que comptava amb el suport del nostre grup i hi segueix comptant. Ara, veiem com gestionem Rodalies; no fem el mateix que amb educació, que amb salut o que amb seguretat ciutadana. Anem a veure com ho gestionem des d'aquí.

Per tant, l'obsessió no és tant quan es trasllada aquesta competència, quan es traspassa i de quina forma, sinó com ho farem per fer-ho millor del que ho fan altres ens competents. És tan senzill com això. I els ciutadans el que volen és tenir una bona qualitat del servei. I els és absolutament igual qui l'aplica, des de quina competència i en quin marc: estatutari, constitucional o europeu.

Per tant, en aquesta línia, nosaltres, en tota la matèria que fa referència a aquests traspassos, a aquests terminis de sis mesos, no hi estem d'acord. Crec que si s'ha de traspasar alguna cosa, s'ha d'estudiar, han d'haver-hi recursos. Estarem al costat del Govern, i com ho hem fet en altres ocasions, quan siguin eficaços i millors per a Catalunya, però sobretot no volem anar per aquesta via continua del debat estatutari, que ja vam tenir tres anys i continuem tenint en aquest període de sessions, i que espero que algun dia s'acabi.

Per tant, votarem en contra d'alguns punts. I, per tant, al marge de la moció o en aquest cas de l'esmena que presenten els grups que donen suport al Govern, la nostra posició serà clarament de donar suport...

El vicepresident primer

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

...de donar... -sí, acabo, senyor president-, clarament de donar suport al fet que es millorin el servei, l'eficàcia i la gestió, però no a aquests debats entre oposició i Govern entorn de qui ho fa millor, quan i en quin termini. Jo crec que el debat és un altre, el debat és de gestió i d'eficàcia.

Molts gràcies, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

El vicepresident primer

Senyor Homs, té la paraula per -ara sí- posicionar-se sobre l'esmena.

El Sr. Homs i Molist

Moltes gràcies, senyor president. Realment és entendridor -entendridor- com els representants, els portaveus, no?, dels grups que donen suport al Govern s'esforcen a explicar que això va bé, no? A nosaltres ens han de convèncer. I vostès poden entendre que nosaltres siguem, en aquest terreny, difícils de convèncer. Però, vaja, d'entrada jo els suggeriria que convencessin membres del Govern, que seuen en el banc del Govern, perquè, escolti, diuen el que diuen, després, públicament, eh?, ho diuen ells. I jo aquí m'he limitat abans a reproduir expressions que han fet servir membres del Govern dient que això no anava, que estava parat, que estàvem davant d'una paret! Han arribat a dir coses d'aquestes, coses prou gruixudes per dir-les un membre del Govern en relació amb el desplegament de l'Estatut, no?

Jo, la veritat, senyora Gomà, a mi em sorprèn, de debò, com vostès s'abracen a resolucions aquí, a textos, a mocions, aquí, que a Madrid no han votat. I aquí les donen per bones. Realment, això és sorprenent. Jo crec que un mínim de coherència jo crec que se'ls hauria d'exigir a vostès mateixos, no?

Jo ja..., senyor Postigo, les nostres intencions, jo li suggereixo que les jutgi en la línia del que deia el senyor Herrera, aquest dilluns, penso que era -que el coneix, no?-, el senyor Herrera, a la televisió, que deia que si no s'exigia des de Catalunya, el senyor Zapatero no complia. Jo crec que en això hi podem estar d'acord. I

aquesta és en part la nostra funció. Vosaltres ho han de veure d'aquesta manera; no com una acusació simplement per desgastar el Govern. Jo crec que si ho miréssim d'aquesta manera podríem entendre com hem estat capaços d'arribar tots plegats a acords com el d'avui en matèria de l'Agència Tributària. Crec que això té sentit que s'expliqui.

I la senyora Santos, perquè també ha fet una referència que no puc passar per alt, que ens reclamava lleialtat...

El vicepresident primer

Senyor Homs...

El Sr. Homs i Molist

Ara hi entro de seguida, senyor president, perquè...

El vicepresident primer

Vostè sap que és per posicionar-se sobre les esmenes...

El Sr. Homs i Molist

Sí, sí, però és que és precisament amb relació al posicionament de l'esmena...

El vicepresident primer

D'acord.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. La senyora Santos reclamava lleialtat... Tota, senyora Santos, tota. Jo crec que ha quedat clarament demostrat, no?, i molta més de la que va tenir el Partit Socialista, per exemple, quan va estar a favor de la LOAPA, no?

Vostès coneixen, els grups coneixen, perquè els ho hem fet arribar, n'hem parlat aquest migdia..., nosaltres hem ofert una esmena transaccional. La unitat a què vostès apellen i nosaltres també, la unitat no s'imposa; la unitat es construeix. I quan ens hi posem en som capaços. I què ha fet Convergència i Unió? Hem presentat una resolució, vostès han presentat un text alternatiu, i nosaltres hi hem presentat una proposta de transacció. Proposta de transacció que, per a qui no se l'hagi pogut llegir, que sàpiga que, dels sis punts que té, quatre són del tripartit, són dels grups que donen suport al Govern. La unitat no s'imposa; la unitat es construeix. Nosaltres ens hem avingut a retirar alguns punts de la nostra pròpia resolució, n'hem acceptat de la proposta alternativa que ens plantejava el tripartit conjuntament i hem construït una transacció. I és en aquest sentit que els apellem que, si estem d'acord, realment, a construir unitàriament plantejaments de país, la unitat no la podem imposar, sinó que la unitat hem de procurar construir-la.

I en això estem, i jo crec que Convergència i Unió en això ha donat mostres suficients, precisament avui, sense anar més lluny, en aquest terreny. Per tant, vostès mateixos, senyores i senyors diputats.

Gràcies, senyor...

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Homs. Interpreto que no accepten les esmenes presentades, oi?

El Sr. Homs i Molist

Nosaltres estariem en condicions... Li ho dic ara, o no?

El vicepresident primer

Sí, sí.

El Sr. Homs i Molist

Del text alternatiu que han presentat els tres grups que donen suport al Govern, nosaltres estariem en condicions d'acceptar, juntament amb la moció que nosaltres hem presentat a votació, d'incorporar-hi els punts 1, 2 i 3 del text complementari o alternatiu –com sigui que es digui– dels grups que donen suport al Govern, a agregar a la nostra pròpia moció.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Homs.

Anem a avisar de la votació.

(Pausa. La Sra. Santos i Arnau demana per parlar.)
Senyora Santos?

La Sra. Santos i Arnau

No sé si correspon, atès que feia la proposta, que nosaltres també ens posicionem sobre aquesta proposta... Nosaltres entenem que la nostra esmena a la totalitat té sentit en la seva integritat, i per tant no acceptem aquesta proposta que fa Iniciativa. I, per tant, continuem rebutjant la seva moció. *(Veus de fons.)* Ai, perdó, Convergència, disculpin. És que mirava cap allà... *(Veus de fons.)*

(Pausa. El Sr. Puig i Godes demana per parlar.)

El president

Senyor Puig.

El Sr. Puig i Godes

Gràcies, senyor president. Només un dubte: el nostre grup no entén o no ha comprès si els grups que donen suport al Govern retiren la seva esmena transaccional o accepten la nostra votació d'incorporar tres punts a la nostra moció.

El president

Queda clar. Senyora Santos...

La Sra. Santos i Arnau

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'oradora.)...transaccional, que no l'hem fet...

El president

Senyora Santos, és que aquest no funciona, em fa l'efecte, en aquests moments. Si no li sap greu agafar-ne un altre...

La Sra. Santos i Arnau

Hem fet una esmena, però no era transaccional, era a la totalitat, de substitució, de modificació. Però respecte a la proposta que ens acaben de fer, d'incorporar tres punts de la nostra esmena a la moció, nosaltres la rebutgem.

El president

Per tant, retiren les esmenes.

La Sra. Santos i Arnau

I, per tant, retirem les esmenes.

El president

I, per tant, només posarem a votació el text de la moció. *(Veus de fons. La Sra. Olano i García demana per parlar.)* Senyora Olano, digui. *(Pausa. Remor de veus.)* No, no, té la paraula la senyora Olano.

La Sra. Olano i García

Sí, president. Demanaríem votació separada del punt 4 de la moció presentada per Convergència.

(El Sr. Rivera Díaz demana per parlar.)

El president

Senyor Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Sí, senyor president. Demanaríem votaríem votació separada, a part del punt 4, del punt 5.c.

Gràcies.

El president

Per aclarir-nos en els termes d'aquesta moció, queda clar que han estat retirades les esmenes i, per tant, no cal que siguin acceptades; posarem a votació el text de la Moció, i ho farem amb tres votacions. La primera és la del punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 58 vots a favor, 67 en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament el punt 5.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 47 vots a favor, 79 en contra i 3 abstencions.

I finalment votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

Que ha estat rebutjada per 47 vots a favor i 82 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures contra els maltractaments infantils (tram. 302-00045/08)

El desè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les mesures contra els maltractaments infantils. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió passem a defensar la Moció subsegüent a la interpellació sobre les mesures contra els maltractaments infantils, una interpellació constructiva, com ho va ser també aquesta interpellació, i la moció que avui presentem.

En la nostra interpellació vàrem veure com s'havien produït a Catalunya diferents presumptes casos de maltractaments infantils en diferents llocs, on l'acció protectora del Govern de la Generalitat no havia estat la correcta. El mateix exsecretari d'Infància del Govern tripartit, senyor Jaume Funes, va dir en declaracions al diari Avui el 15 de juny que «en el cas de la nena de Salou, no ha fallat el protocol, sinó el procediment», perquè creu que l'Administració no va seguir prou de prop la situació de la nena, i va afegir: «S'ha de posar una tutela per protegir l'infant i verificar si hi ha hagut agressió o accident.»

La consellera en el darrer Ple ens parlava de xifres, xifres fredes. Des de Convergència i Unió li vàrem parlar de gestió, d'una gestió que considerem ineficax i inadequada per part del Govern en la protecció de la infància.

Per això el nostre primer punt de la moció insta a assumir amb valentia, amb coratge, les responsabilitats polítiques del Departament d'Acció Social i Ciutadania. Cal l'assumpció d'aquestes responsabilitats.

El segon punt insta a analitzar el funcionament de la darrera reestructuració de la Direcció General d'Atenció a la Infància i a l'Adolescència, en especial pel que fa als circuits interns en els casos de detecció de presumptes maltractaments infantils, i prendre les mesures adients per a la millora del funcionament intern d'aquesta direcció general, prioritàriament, evidentment, pel que fa al sistema protector de la infància. I és un tema que nosaltres considerem que cal abordar amb urgència.

El tercer punt insta a analitzar l'aplicació dels protocols del sistema de protecció de la infància en els darrers casos de presumptes maltractaments infantils, detectar els errors que s'han produït i prendre les mesures correctores oportunes; és a dir, analitzar els procediments que s'estan emprant, veure els errors comesos i rectificar.

En el quart punt, atès que encara no s'ha creat el registre unificat de maltractaments infantils –no hi ha cap disposició ni cap constància d'aquest registre–, instem a posar-lo en marxa. La jutgessa degana de Barcelona, la senyora Sanahuja, el va reclamar el passat 20 de juny. Si el va reclamar vol dir que no existeix. El síndic de greu-

ges, el passat 15 de juny, va declarar a la premsa, textualment: «Sembla que s'estan resolent els últims problemes tècnics per a l'aprovació d'aquest registre.» Per tant, no ens poden dir que ja funciona. No funciona.

Finalment, el cinquè punt insta que la conselleria d'Acció Social i Ciutadania exerceixi el paper central que li correspon per legislació, per normativa, en el sistema protector de la infància, en la seva pròpia organització interna, en la coordinació amb els altres departaments del Govern –especialment Salut, Justícia, Interior, Educació– i en la coordinació amb altres administracions, com la Delegació del Govern de l'Estat, l'Administració de Justícia i l'Administració local. I especialment fem menció, en aquest últim apartat de la moció, que la conselleria, és a dir, la consellera, impulsí de forma immediata una major coordinació i comunicació amb el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i la fiscalia en cap del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Aquests últims dies, quan ja havia passat el cas de Salou, hi va haver un cas també a Tarragona on hi ha hagut un conflicte de competències entre el Jutjat número 4 de Tarragona i la Direcció General d'Atenció a la Infància. La Direcció General diu unes mesures i el Jutjat diu el contrari. Necessitem més coordinació, consellera, entre uns i altres. I nosaltres instem a fer-ho, i el que volem des d'aquest Parlament avui, amb aquesta moció, és precisament corregir les coses que no van bé, d'una forma constructiva. Però, evidentment, si hi ha hagut errors, consellera, també cal assumir aquestes responsabilitats polítiques amb coratge.

I a nosaltres ens agradaria –ho hem intentat– que avui sortissin acords; la nostra moció tenia i té aquesta vessant constructiva. Ens agradaria que fos així, sembla que no ho serà, però nosaltres des de l'oposició, des de Convergència i Unió, hem volgut marcar també el que ens sembla que cal fer: buscar solucions i que el Parlament no es pot quedar amb els braços plegats. Necessitem actuar, i per això hem fet aquesta moció i vam fer aquesta interpellació.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Cleries. Per presentar les seves esmenes, en nom de les esmenes que presenten els grups Socialistes Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

La Sra. Simó i Castelló

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, honorable consellera, en primer lloc, voldria tornar a remarcar i destacar que temes com el que ens ocupa cal tractar-los amb molta serenitat, amb respecte a la privacitat de la infància i amb temps suficient. Lluny de tractar-lo en els deu minuts en què es pretén tractar aquí, i especialment lluny de tractar-lo amb una informació que dóna poca cosa més que un recull de premsa, senyor diputat.

A mi m'agradaria tornar a destacar que la consellera, tan bon punt va conèixer els esdeveniments als quals

vostè va fer referència, i es va fer palesa la necessitat de tractar-ho en seu parlamentària, tal com va remarcar la consellera en la seva interpellació, va demanar de comparèixer a petició pròpia a la Comissió de Benestar i Immigració per informar amb relació als casos de maltractaments greus a menors, precisament per evitar un ús com el que ha fet el Grup de Convergència i Unió, si em permet. El Departament vol explicar com cal i de forma rigorosa tot el que fa referència a aquesta qüestió. El Departament i els grups d'esquerres no volem opacitat, no volem immobilitisme, però volem rigor, volem coresponsabilitat i volem actuacions honestes en un tema tan i tan sensible. I jo crec que cal parlar de xifres i també contextualitzar. Estem parlant que hi ha 1.200.000 infants i adolescents a Catalunya i estem parlant que no és poc que un 10 per mil d'aquesta població..., és a dir, dotze mil menors d'edat estan en situació de risc o mesura protectora. No és poca cosa. Més de dotze mil casos amb seguiment dels equips d'atenció a la infància i l'adolescència o diverses mesures protectores. I no és menor, com li va dir la consellera; tenim molt clar d'on venim, on som i, especialment, també on anem.

S'ha reforçat el sistema de protecció a la infància, s'ha dut a terme un pla de xoc de quatre anys. No repetiré les xifres que va dir l'honorable consellera durant la interpellació, però li diré, sí, tres dades, li recordaré tres dades. Parlem d'equips d'atenció a la infància i a l'adolescència, parlem de prevenció en tota la seva amplitud. S'ha passat dels 6.200.000 euros del 2003 per a quaranta-tres EAIA, als gairebé 12 milions del 2007 amb quaranta-set EAIA. S'han incrementat els professionals dels equips, de 188 a 321; això és un 70 per cent de creixement.

Parlem de prevenció, d'altres mesures de caràcter preventiu amb voluntat de donar resposta a les dificultats, que hi són, que poden trobar-se els professionals per detectar situacions de maltractament, sobretot també en l'àmbit hospitalari. S'han creat els Evami; s'ha posat en marxa, sí senyor diputat, el registre; s'han fet millores en els protocols d'actuació; s'han millorat els equips, i a més a més, hi torno a insistir, en la prevenció s'ha fet política de fons per evitar tant com es pugui preventivament que es donin situacions de maltractaments; recursos per als ens locals, per a les entitats d'iniciativa social, per fer centres oberts.

Vostè deia en acabar la interpellació, i ara en presentar la moció, que volia que el departament, la consellera, assumeixi responsabilitats. Jo li diré que n'ha assumit, de responsabilitat, en singular; ho ha fet, ho està fent i ho farà. Responsabilitat de prevenció, del reforç dels sistemes assistencials i responsabilitat d'informació i coordinació.

Anem al text de la moció. Amb relació al punt 1 vostès demanen que el departament assumeixi i depuri responsabilitats polítiques per una conclusió que vostès han arribat: que hi ha hagut una actuació negligent. Negligent vol dir no tenir en compte ni tenir cura, sabent que hi ha unes eines no utilitzar-les. Actuació negligent en la protecció de la infància per part del departament. Això també ho deia la legislatura passada, i l'honorable consellera ja va fer referència a la interlocutòria de la jutgessa de Primera Instància i Instrucció número 6, de

Cerdanyola del Vallès, d'un cas que vostès van titllar de negligent, i en què es reconeix que de negligència res. Ho repeteixo, negligir vol dir saber i tenir les eines. Les decisions d'urgència o de preferència no són polítiques, són tècniques, està fora de lloc el número 1.

Nosaltres li vam donar la possibilitat de transaccionar per millorar, de transaccionar per sumar i aquestes transaccions que li hem proposat són claus –claus–, en positiu, de la interpellació que vostè feia per millorar el sistema de protecció.

Per tant, des del suport als professionals que intervenen en la detecció d'atenció als infants amb presumptes maltractaments. Des de la voluntat de sumar, nosaltres entenem que per millorar el sistema de protecció de la infància no ens podem basar en supòsits o judicis no objectius, ni integrals, i tampoc que les millores que nosaltres proposem de transaccionar siguin secundàries, condicionades i subsidiàries d'això que vostè en demana depuració política.

Repensi-s'ho, accepti-les per sumar, sinó haurem de votar en contra de la moció quan la nostra voluntat era de sumar-los a l'impuls de les mesures que s'estan duent a terme des del Govern, amb molta força des de fa tres anys.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Simó. Pel Grup Parlamentari Popular té la paraula per presentar les seves esmenes el senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo reconec que hi ha debats que a un li cansen psicològicament, més enllà dels criteris polítics i, sobretot, a aquells que tenim una posició filosòfica i també de creences cristianes, doncs, encara més. És que per nosaltres els infants..., l'interès superior de l'infant per nosaltres és allò principal en la vida política, i per tant per nosaltres..., ens sembla que fer debats amb noms i cognoms moltes vegades no ens agrada. I no ens agraden alguns aspectes, i no ens agrada que es facin debats a tribuna parlant de nens, de nenes, amb noms i cognoms, que se sap perfectament qui són el pare i la mare, i per tant són nens i nenes que quedaran marcats per a la resta de la seva vida, i no ens agraden alguns debats que es fan.

Nosaltres vam proposar, senyora consellera –vostè ho sap molt bé, i vam parlar amb membres del seu equip–, fins i tot fer dues compareixences. Li vam demanar la seva compareixença. Una, que acceptàvem que fos a porta tancada per parlar d'un cas particular –un cas particular–, i una altra, una compareixença oberta per parlar dels protocols de funcionament.

Senyora Simó, amb tots els respectes, que la consellera, aquella persona que va ser consellera del cas Alba ens vagi donant lliçons a tota la cambra sobre el què s'ha de fer i el que no s'ha de fer, no li ho accepto –no li ho accepto. No li ho accepto perquè, escolti, vostè sap molt

bé –vostè ho sap molt bé– quan parla de responsabilitats de què estem parlant.

Però, parlem de protocols. Escolti'm, ara vostès..., el tripartit ens diu a les seves esmenes que continua revisant el protocol. Agafin: Agència Catalana de Notícies, 15 de juny, «Les administracions diuen que els protocols funcionen, però malgrat això, tot i això, el revisaran.» Què vol dir? Que farem una revisió fantasma? Perquè sí de veritat la conselleria, el departament creu que funcionen, per què s'ha de fer la revisió? Que hem de fer alguna operació cosmètica de cara a l'aparador? O hem de fer...? Nosaltres creiem que ho hem de fer de forma més seriosa.

I depuració de responsabilitats: no s'hi val. Com sempre: el cap de turc, el tècnic... Al cap i a la fi els tècnics fan el que li diuen que faci els polítics. Per tant, en aquests casos no s'hi val només parlar de depuració, buscar el cap de turc i buscar els tècnics.

Nosaltres hem presentat esmenes que creiem que milloren molt aquest aspecte, que milloren molt. Per exemple, parlem de protocols. No només hem de parlar d'un protocol, del protocol general, hem de parlar també dels protocols territorials. Recordi que el 29 de novembre es va presentar als Serveis Territorials de Justícia de Tarragona, del Camp de Tarragona, la resolució, la conclusió dels protocols, del funcionament dels protocols, i Girona feia el mateix, és a dir, el procés de revisió és un procés que ha de continuar. Hem de mirar també les relacions bilaterals entre els protocols dels diferents departaments per millorar l'eficàcia, per millorar l'eficiència, i hem de millorar també les xarxes, els protocols, com funcionen les xarxes, tant públiques com privades dels serveis socials. Per tant els protocols s'han de millorar en molts aspectes, no només un protocol marc, sinó tots aquells protocols.

I parlem també de les taules territorials, que van ser una de les seves propostes, que van ser cinc propostes, només se n'ha fet una –només se n'ha fet una. Les taules territorials em semblen importantíssimes.

La coordinació de tots els actors. La coordinació dels actors sanitaris; la coordinació del sector dels Mossos d'Esquadra, policials, interior, seguretat; la coordinació de l'aspecte judicial, la coordinació dels serveis socials i la coordinació dels EAIA.

Nosaltres sabem que en aquest aspecte tenim molt a fer, nosaltres sabem que vostès tenen molta responsabilitat i que els protocols ens han ajudat en molts aspectes, no que augmenti..., no que augmenti segurament els maltractaments, sinó que es descobreixin i surtin a la llum molts més maltractaments que fa temps. Feia poc llegíem que s'havia augmentat un 70 per cent les peticions des dels serveis sanitaris a les institucions d'infància. Llegíem que havien augmentat un 30 per cent les mares que abandonaven els seus fills.

Tenim molta tasca a fer, però la tasca l'hem de fer amb molta responsabilitat i sobretot reconeixent errors. Reconeixent errors vol dir que hem de millorar tota la nostra xarxa, hem de millorar la coordinació entre la xarxa educativa, social, sanitària, de policia, d'interior, de justícia. Hem de millorar també la coordinació a

l'interior de la Generalitat de Catalunya, però hem de començar per reconèixer que encara no funciona. No podem fer un dia un discurs cofoista i l'altre dia dir que malgrat que tot funciona ho hem de canviar tot, perquè això no té cap sentit.

Per tant, reconeixem que hi ha coses per canviar, nosaltres presentem aquestes esmenes que creiem que recullen de forma més àmplia el que és la voluntat de la moció que presentava Convergència i Unió, i li demano, senyora consellera, que la responsabilitat es faci en tot el procés, no només d'un cas particular, sinó també l'anàlisi dels altres processos, perquè no només estem parlant d'un cas particular, sinó, malauradament, de massa casos.

Gràcies, senyora consellera, senyores diputades i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula l'honorable senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyors diputats i senyores diputades, la veritat és que no busquen solucions, ni el Grup de Convergència i Unió ni el Grup del Partit Popular, però, sobretot, el grup que ha fet la interpellació i que ha proposat aquesta moció. Perquè si busquessin solucions el que farien és acceptar l'esmena que nosaltres hem proposat, inclús amb la transacció que s'havia arribat a pactar, i, aleshores, doncs, estariem parlant de com podem millorar, que és el que ens interessa a tots, doncs, el tema dels maltractaments, en què hi està, doncs, plenament implicat el Govern, a prevenir tant com sigui possible els casos de maltractaments infantils.

Vostès no busquen això. Vostès el que volen és desgast polític, i això és al que es dediquen. Això és al que el senyor Cleries va dedicar tota la interpellació, perquè, quan ho llegeixes, pràcticament tot està dedicat al desgast polític. I no accepten unes esmenes en què, doncs, podríem estar-hi d'acord, només perquè volen mantenir aquest punt, que el que persegueix és el desgast polític. Aquesta és la raó.

I també una altra cosa. És veritat que en la moció vostès no diuen res de nou més enllà de coses que s'estan fent, i per tant, doncs, jo crec que si de veritat tinguessin la intenció, doncs, de voler millorar tot el que és realment buscar com millorar i prevenir els maltractaments infantils, doncs, no estarien tant parlant de depuració de responsabilitats.

A vostè només li interessa la depuració de responsabilitats. L'expedient que la consellera té obert, ja ho va dir, ja explicarà clarament el que és. S'ha obert un expedient en aquest tema i, per tant, tampoc tenen per què prefigurar quina és la solució d'aquest expedient. I en canvi, doncs, el que busquen és aquesta confrontació. I no ens trobaran.

Tampoc nosaltres parlarem de nens i no en parlarem en el moment que hi hagi una compareixença seriosa sobre aquest tema, perquè és que sinó no podran fer

aquest tipus de compareixences. Perquè parlar de noms de nens ens sembla que no és de rebut, senyor Cleries; no és de rebut.

I prevenir els maltractaments infantils és una prioritat d'aquest Govern, del Govern de l'entesa, com va ser una prioritat del Govern tripartit. I ho va ser de ple, tot el temps. I, precisament, doncs, ja se li han donat moltes xifres, li va donar la consellera, ho ha repetit també avui la senyora Simó, doncs, com ens vam trobar la DEGAIA quant a recursos i com està en aquests moments la DEGAIA quan a recursos. I, bàsicament, on s'han posat i s'han esmerçat els recursos és, bàsicament, en la protecció i en la prevenció, perquè se n'ha de fer, i molta, de prevenció.

I els objectius d'aquest Govern són compartits pels tres grups parlamentaris que donem suport al Govern, com ho eren en tot el Govern tripartit anterior, que són: millorar tots els mecanismes per tal de garantir els drets dels infants a rebre una protecció efectiva, que aquest és un tema essencial, i corregint contínuament les disfuncions que puguin sortir, corregint-les contínuament, perquè això és fer política i això és governar. I donar resposta a les dificultats que troben els professionals, moltes vegades, també, per detectar els maltractaments des dels seus inicis, doncs, cosa que és difícil moltes vegades, i intentar buscar el màxim d'actuacions que puguin donar eines als professionals per detectar aquests maltractaments a temps. I assegurar també –aquesta seria la tercera pota important– un posterior seguiment dels casos de maltractament.

I en això hi està el Govern plenament implicat. I està plenament implicat en totes aquestes mesures que s'han anat anunciant, que s'han anat repetint, que la mateixa consellera ha explicat com estan, i que seguiran explicant-se tant com faci falta en benefici, doncs, que realment puguem prevenir –puguem prevenir– en tot allò que sigui possible els casos de maltractament.

Però, la veritat és que això no és una qüestió de moral cristiana, pot ser també una moral cristiana, però per mi no és una qüestió de moral cristiana; defensar els drets dels nens, evitar maltractaments, prevenir maltractaments és una cosa, doncs, en què tots hi estem implicats com a persones que som, i com a governants, i com a grups parlamentaris i com a polítics, i precisament, no buscant rèdits polítics de casos que hi puguin haver, sinó tot al contrari, són coses per parlar-les amb serenitat i no fent-ne utilització política, no a través dels mitjans de comunicació, per parlar-ne de debò en reunions de treball intentant aportar sempre el màxim possible.

Per això jo també, senyor Cleries, el convido a acceptar la moció i a retirar el punt, acceptar les esmenes, i en la transacció que s'havia acordat..., i a retirar el primer punt.

I, senyor López, la veritat és que les legislatures són legislatures i cada legislatura té els seus temps per fer el control de Govern.

El vicepresident primer

Senyora Figueras...

La Sra. Figueras i Siñol

Senyor López, del Govern anterior el control ja s'ha fet, ara toca fer el control d'aquest Govern. (*Remor de veus.*) Aquesta és la seva feina; cosa –cosa– que no han fet.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera... Senyor López, senyor López Rueda, els infants no són patrimoni de ningú, no són d'una religió. Els infants, el que sí que són, són els ciutadans més vulnerables a qualsevol societat; quan hi ha una guerra també. N'hi han molts, d'infants morts, en una guerra. Són el col·lectiu més feble, el més afectat davant de les injustícies i davant de les desigualtats, i per això ens colpeixen qüestions, a més a més, quan ja són determinades agressions violentes, i a més a més si es personalitzen en qualsevol infant del nostre país.

Per aquest motiu el Govern, aquest Govern –i aquí ho han dit les dues diputades que m'han precedit–, ha enfortit les polítiques de protecció a la infància i a l'adolescència des dels inicis, i això s'ha reflectit –i també s'ha dit aquí, i ho va comentar, ho va esmentar la consellera en la seva interpellació–, s'ha vist en els pressupostos i s'ha vist, doncs, també en els recursos, on s'han reforçat, on s'han millorat tots els procediments, totes les mesures noves que ha pres la Direcció General d'Atenció a la Infància: des de la creació d'equips de valoració de tractament infantil, la posada en marxa del registre unificat –perquè el registre està posat en marxa–, igual que les millores en els protocols.

Per això, i amb relació, doncs, a la moció que s'ha presentat i al fet que hi hagi un primer punt i un segon punt on, de fet, l'únic que es va fer és devaluar l'actuació de l'exdirectora i actualment secretaria d'Infància, i en un segon punt, on també s'intenta, al nostre parer erròniament, dir que la nova estructura de la DGAIA és la que té relació directa amb casos de maltractament, no ens sembla de rebut. I per això, tot i que entenem i que compartim –i també s'ha expressat aquí– que és oportú anar més enllà pel que fa als protocols i que pel nostre grup és la clau del sistema, ja que són aquests els que fan possibles la detecció i actuació posterior als maltractaments, és convenient continuar treballant per millorar-los. I això és una proposta, doncs, que es feia en les nostres transaccions.

Per aquest motiu ens hauria agradat o li demanem, no?, que intenti no enrocar-se en aquest punt 1 i que entri, doncs, en la transacció, perquè en això hem d'estar tots junts, no?

Així mateix, doncs, nosaltres entenem que, pel que fa al registre, el que cal –i ens consta que s'està fent– és impulsar-lo i que sigui efectiu i que es faci efectiu abans

que finalitzi el 2007 a tota la xarxa hospitalària. I això seria, doncs, una proposta interessant.

I, pel punt 5 de la moció, també entenem que la conselleria ja posa en pràctica i fa el que li correspon, de coordinar i de comunicar-se, tant a dins com a fora de la conselleria. I l'emplacem, doncs, senyora consellera, a seguir.

I també l'animem a seguir, senyora consellera, impulsant els treballs per poder tenir ben aviat la llei de la infància, la nova llei de la infància, perquè en definitiva, senyores i senyors diputats, el que ens ha de moure, l'únic que ens hauria de moure com a objectiu és avançar cap a una llei que pensi en tots els infants i reguli l'exercici dels seus drets, els concrets, on es prevegin aquests recursos, on puguin trobar-se bé els professionals, amb una infraestructura, amb uns materials i d'una forma que el territori també estigui contemplat. En definitiva, avançar cap a una nova llei –i tots vostès, senyores i senyors diputats, que avui han pujat aquí, a aquesta tribuna, eren l'altre dia receptius a això–, treballar cap a una nova llei que també, doncs, tingui en compte i que reguli molt millor la infància desprotegida i amb risc.

I en aquest treball el Govern ens hi trobarà, al nostre grup. Però jo també els emplaço que tots els grups d'aquest Parlament ens hi trobin, i ens hi trobin d'aquesta manera i d'aquesta forma, a destinar els nostres esforços ara, cap aquí, en matèria d'infància.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom el Grup Mixt, el senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Apoyaremos la moción presentada por el señor Cleries, pero no dejaré de recordarle que cuando estuvieron ellos en el Gobierno lo hicieron tan mal como se está haciendo ahora. (*Remor de veus.*) Contemplamos también con simpatía las enmiendas del Gobierno, y la transacción a lo mejor podría ser interesante.

Mientras tanto, nos sumamos a la petición de responsabilidades por dos causas: por la responsabilidad política que le compete al Gobierno y por la responsabilidad técnico-política que le corresponde a este Gobierno.

En el primer caso es evidente que la honorable señora consellera ostenta la dirección en su máximo nivel de la política de atención a la infancia y a la adolescencia, y junto con la secretaria de la Infancia y Adolescencia, señora Imma Pérez, han de asumir la responsabilidad de una de las direcciones, hasta el momento –aunque parece que lo ponen en marcha en buena línea–, más inoperantes que ha habido: la Dirección General de Atención a la Infancia y a la Adolescencia, DGAIA. Su gestión y resultados fueron caóticos, no solo en las últimas dos legislaturas convergentes, sino que la desorganización ha ido en aumento en este momento. El derecho a la protección a la infancia está recogido constitucionalmente, y hace años que la competencia la tiene otorgada la Generalitat en exclusiva. Por lo tanto, no

pueden imputar la responsabilidad de casos como el de Alba o Claudia a la dejación de funciones judiciales.

Por la responsabilidad técnico-política pondré el caso, un caso ejemplo de Tarragona. No sabemos si el señor Jordi Tous es consciente de la grave situación en la que se encuentra el Servei Territorial d'Atenció a la Infància i l'Adolescència de Tarragona, servicio que está encabezado por una persona que debería conocer con exactitud el sistema de protección, sus competencias y responsabilidades, ya que fue subdirectora de la DGAIA hasta el año 2000, cuando dependía de Justicia; me refiero a la señora Anna Maria Solé. Sospechosamente, los últimos casos que han saltado a los medios de comunicación corresponden a los STAIA de Tarragona. No vale tirar balones fuera, intentando hacer responsables de la frivolidad de los EAIA..., equipos técnicos que son una víctima más de este obsoleto y perverso sistema de protección.

Los cambalaches constantes de la Dirección General de Atención a la Infancia, la descoordinación entre departamentos, los cambios de nomenclatura, las rectificaciones compulsivas tras cada caso..., un gran caos que ha llevado por delante equipos humanos completos, pero no a sus responsables, caso de la señora Imma Pérez; para nosotros, todo un despropósito.

Siguiendo con las medidas a rectificar, cada vez que los distintos casos de maltrato saltan a los medios de comunicación y ponen en evidencia la negligencia o la negligente actuación de la Administración, hacen y rehacen cambios en los protocolos de actuación, anuncian medidas a adoptar, etcétera. Tienen la osadía de anunciar la creación del registro unificado de maltratos infantiles, el cual es fundamental para detectar, coordinar y adoptar las medidas oportunas. Y todavía, a fecha de hoy, sigue sin estar en funcionamiento. ¿Cuándo lo piensan poner? Llevamos un año en espera.

Señora consellera, no hay que rezagarse; no la critico absurdamente, no hay que rezagarse. Ante cualquier indicio de malos tratos, se debe poner de inmediato en conocimiento de la Administración de Justicia, de la DGAIA y de la fiscalía de menores simultáneamente. Cautelarmente deben adoptarse todas las medidas oportunas para paliar dicha situación, tanto para los casos de riesgo evidente como para aquellos en que solo se tengan ciertos indicios de maltrato.

Por todo ello, proponemos modificar el punto 4, punto 3, del Protocolo marco en lo relativo a la DGAIA, que deberá remitir un informe en el plazo máximo de veinticuatro horas a la fiscalía, incluso en casos de sospecha. Dicho ministerio, a su vez, deberá promover la incoación de un expediente de medidas cautelares por el artículo 158 del Código Civil ante el juzgado competente. También apostamos por un cambio de criterio del artículo..., del punto 4, punto 1, de dicho protocolo. Fiscalía, una vez recibido el informe de la DGAIA, deberá instar medidas cautelares, aplicando el artículo 158 del Código Civil, en un plazo máximo de cuarenta y ocho horas; insistimos: no solo ante los casos graves.

Se deben ampliar las funciones de los equipos de valoración de maltratos infantiles y convertirlos en equipos de urgencias amplios, ya que sus funciones solo

se circunscriben al maltrato agudo clínico-asistencial. ¿Qué pasa cuando la detección procede de otras fuentes, como pueden ser los servicios sociales de atención primaria, la escuela, el centro de salud o la policía?

Pongamos el ejemplo de la escuela. Esta debería ser un espacio importante de detección de malos tratos no agudos, pero sin embargo a menudo no informan de sus sospechas y esperan a que los signos clínicos sean suficientemente alarmantes para llegar a denunciar la situación, y muy frecuentemente se añade la dificultad de que no quieren plasmar por escrito...

El president

Senyor Robles...

El Sr. Robles Almeida

...la información –termino, señor presidente–, y observa... –perdón–, se añade la dificultad de que no quieran plasmar por escrito la información, y observaciones que poseen..., o se niegan a llevar a los niños a un reconocimiento médico cuando la detección se produce en horario lectivo.

¿Cómo es posible que los centros de educativos no tengan clara su responsabilidad en estos casos? Una vez más, existe una evidente descoordinación.

Gracias, señor presidente.

El president

El senyor Cleries té la paraula per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Moltes gràcies, senyor president. Bé, amb referència a les esmenes presentades, acceptaríem les esmenes que ha presentat el Partit Popular. Referent a les esmenes que ha presentat el tripartit, hem estat intentant fer unes transaccions, però ens posen com a condició que hem de retirar el punt 1. Per part nostra no el podem retirar, perquè fonamentava la nostra interpellació. Creiem que és una llàstima, perquè sotmetre aquest punt a votació..., i ens sembla que això és plenament democràtic.

Ens diuen que fem una utilització de la infància. Escoltin, en aquest Parlament hem de parlar de tots els temes. Ja sé que no els agrada parlar de maltractaments, però és que aquests maltractaments hi han sigut, i la Generalitat, el seu Govern, no ha actuat correctament. Alguns fa molts anys que ens hem dedicat a la defensa dels drets dels infants; per tant, segons quines afirmacions ens dolen. I de ben joves que ho vam fer.

Vostès ens diuen que han enfortit les polítiques, que ja es veu en els pressupostos. La llàstima és que no ho vegin els infants. Els infants no ho estan notant, que hi hagi més pressupost, la gestió no està millorant.

Ens diuen que vostès no volen immobilitisme, i les seves esmenes només parlen de continuïtat: continuar analitzant, continuar amb el registre... Escolti, si el que cal no és continuar, el que cal és rectificar el que vostès estan fent. (*Remor de veus.*) Com podem acceptar unes esmenes de continuar? Continuar amb el fet que hi hagi

maltractaments?, continuar amb una mala acció del Govern?, continuar? No, rectificar. I, per tant, nosaltres els convidem, no a continuar amb la política de protecció a la infància que estan fent, sinó a rectificar, perquè creiem que és la manera de millorar. Per tant, som nosaltres qui no vol l'immobilitisme d'aquest Govern.

I ens diuen que no hi ha negligència. No actuar d'una forma cautelar és negligent, perquè precisament una de les coses importants que té la legislació que tenim referent a la infància és que el Govern de la Generalitat pot actuar d'una forma cautelar. I això és també el que diu el senyor Jaume Funes, exsecretari d'Infància, que algun criteri deu tenir, i ho va dir el 15 de juny al diari Avui. Per tant, nosaltres els demanem que sàpiguen actuar de forma cautelar. (*Persisteix la remor de veus.*)

Lamentem que no hagin estat capaços, vostès, d'acceptar les nostres transaccions, les que hem fet. Lamentem que no hagin acceptat les nostres transaccions i que ens volguessin impedir posar el punt número 1 a votació, perquè aquest Parlament s'ha de posicionar si cal exigir responsabilitats polítiques o no. Vostès sabien que la votació la perdíem, però en canvi...

El president

Senyor Cleries...

El Sr. Cleries i Gonzàlez

...podíem tenir els altres punts. I és el que nosaltres els demanem.

El president

Amb relació...

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Lamentem que hagin estat incapaços d'arribar a un bon acord a favor de la infància.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Cleries... Senyor Cleries, amb relació a les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular...

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Les hem acceptades.

El president

Acceptades. Correcte, doncs. Hi ha alguna petició de votació separada o...? (*Pausa.*) Entenc que no hi ha cap petició de votació separada, eh? (*Pausa.*)

Doncs, posarem a votació la moció, amb les esmenes incorporades del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Comença la votació.

(*Pausa.*)

Aquesta moció ha estat rebutjada per 61 vots a favor i 66 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la formació professional en l'àmbit del sistema educatiu (tram. 302-00046/08)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la formació professional en l'àmbit del sistema educatiu. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre senyora Maria Rosa Fortuny.

La Sra. Fortuny i Torroella

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats... Honorable conseller, li agraeixo que sigui aquí present, en la moció. És una moció..., presentem aquesta moció en positiu, perquè entenem que hi ha una sèrie de qüestions necessàries que avui encara no sabem. És a dir, avui encara no sabem quants alumnes han fet cicles formatius, han cursat cicles formatius, aquest curs passat, aquest curs que acaba ara. Més ben dit, sabem, coneixem les dades que ha donat el Govern i les dades que ha donat el Govern són les dades de començament de curs. Però vam saber l'altre dia que realment aquestes no són les dades reals. Per què ho vam saber? Doncs perquè el mateix director general va fer un escrit, que no tornaré a llegir, només un tros molt petit, als directors dels centres dient-los que «la manca d'assistència a classe de joves que fan formació professionals inicial és un indicador decebedor ja que posa en evidència que s'està produint una pèrdua d'oportunitats reals de formació i qualificació i, per tant, de promoció social».

A veure, és evident que tenim un problema, és evident que aquí és la punta de l'iceberg d'un problema, però hem de saber exactament on som –per això la nostra moció–, hem de saber exactament on som.

Si a això hi ajuntem també el fet que en un informe de la UGT que també en vaig fer esment l'altre dia es parlava que els cicles formatius que s'oferten tenen escassa o nul·la correspondència amb les classes ofertades, una mica de raó deuen tenir. Jo els recordo aquesta portada del diari d'ahir, que faltaven mil cambrers; falten mil cambrers. Bé, aquest any hi ha hagut seixanta places més del cicle formatiu de grau mitjà de restauració i bar. No sé què explicava la consellera de Treball, no?, perquè deia que també havien funcionat molt bé els cursos. Però la realitat és que és el món empresarial el que diu que en falten.

Per tant, si resulta que falten professionals, si aquests professionals són necessaris per a l'economia productiva del país, i resulta que no sabem exactament quants alumnes han cursat..., és que tampoc podem saber quina oferta hem de fer ni què necessitem.

No és només això. El que passa també aquí és que ha fallat una miqueta tot. És a dir, en el fet que els alumnes abandonin..., que segons aquest estudi de la UGT, aquest abandonament en els cicles de grau mitjà és del 35 per cent i en els cicles de grau superior és del 25 per cent. Aquí ha fallat informació, ha fallat una publicitat de la formació professional, que en el cas de la que va

fer la conselleria, que la va fer, va ser pràcticament invisible –va ser pràcticament invisible!

Sí que es va veure molt més la que va fer l'Ajuntament de Barcelona, però allà hi ha dues persones que s'ho creuen, i molt seriosament, això de la formació professional. Els van penjar les banderoles davant del departament. Jo crec que era una bona publicitat, però no n'hi va haver prou. Necessitem més professionals.

Vostès fa pocs dies van dir, amb gran cofoisme van posar també, doncs, en un diari..., hi van anunciar el nombre d'alumnes preinscrits. A veure, comença a no ser tan important el nombre d'alumnes preinscrits..., sinó els que no ens marxen. Perquè si ens marxen, què fem? És a dir, se'ns en poden preinscriure vint mil, però i després quants n'hi ha? Quants en queden? Hem de saber on som, perquè aquí hi ha un problema. I si hi ha un problema, hem de buscar com afrontar-lo i, per tant, reconèixer quina és la realitat, fer una radiografia de la realitat.

No hi ha només l'informe d'UGT; hi ha també unes declaracions a què ha fet referència la senyora Meritxell Borràs, del senyor Coscubiela, en què parla, doncs..., en què va destacar que la formació professional –estem parlant del dia 26 de juny– era la principal preocupació d'aquests moments, perquè després de moltes reunions amb el Govern els temes estaven molt verds.

No només això –no només això–, sinó que el dia 13 d'abril hi va haver una taula rodona al mateix Departament d'Ensenyament on un membre destacat d'una patronal important catalana es va queixar públicament sobre l'organització dels centres integrals, en va qüestionar l'organització, va qüestionar la idoneïtat d'algun d'ells, va denunciar la manca d'interlocutors amb el món laboral per part del Departament d'Ensenyament, va denunciar la manca d'adequació de la formació i la desaparició constant de cicles industrials, tan necessaris per al país, i va denunciar també un incompliment o compliment al ralenti del pacte per la competitivitat.

I després, i ja per últim, si em permeten –i això són dades objectives i per això els les dic–, hi ha un article, que els recomano, del senyor José María Álvarez, que va sortir el dia 6 (*pausa*) –de seguida acabo, senyor president–, el dia 6 d'aquest mes, que deia: «És la formació professional, estúpid!», i perdonin, eh? Diu: «L'assessor de Bill Clinton, James Carville, va penjar un cartell en el centre de comandament de la campanya demòcrata de 1992...»

El president

Senyora Fortuny...

La Sra. Fortuny i Torroella

«...amb la següent frase» –acabo–: «És l'economia, estúpid!», deia, simplement perquè el president se'n recordés que havia d'estar parlant constantment de l'economia.» Diu el senyor Álvarez: «És la formació professional, estúpid!», no pas per insultar ningú, sinó perquè voldria que, des dels diferents departaments de la Generalitat, s'adonessin del valor estratègic que implica la formació professional amb relació al model de creixement econòmic.

Per això entenc que...

El president

Senyora Fortuny...

La Sra. Fortuny i Torroella

Sí, acabo. Per això entenc que si vostès no han presentat esmenes i volen donar solucions, busquem-les junts i per tant votin aquesta moció.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Flora Vilalta

La Sra. Vilalta i Sospedra

Bé, gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, pel que fa al meu grup, nosaltres sí que ens cenyirem estrictament a la moció que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, no farem cap esment, doncs, de tots aquests titulars de premsa que vostè ens ha llegit i de tots aquests articles, perquè tampoc formen part dels tres punts de la seva moció.

Tres punts que evidentment no tindran el suport dels grups que donen suport al Govern de l'Entesa, perquè el que entenem nosaltres que vostès demanen, doncs, és del tot innecessari.

Les propostes que fan a la moció s'estan portant a terme, i nosaltres entenem que amb escriu, i ens sembla que la moció està feta des del desconeixement; desconeixement que, per altra banda, a nosaltres ens sorprèn, perquè sabem, doncs, que com a principal grup de l'oposició vostès han de fer un seguiment de tot allò que fa el Govern, i segurament que n'estan assabentats, i la senyora Fortuny en concret. I, per tant, no entenem, doncs, què es proposa en aquesta moció.

Pel que fa al primer punt, vostès parlen de lliurar al Parlament un informe exhaustiu de l'estat de les matrícules. Ja d'entrada nosaltres diem que el redactat no especifica amb claredat quines dades demanen, quins cursos volen, si és del curs que acabem d'acabar, del curs proper, que començarem el 2007-2008, si els interessin cursos d'endarrere. Però també ens sorprèn, ens sorprèn moltíssim, perquè vostès saben, la senyora Fortuny per descomptat, que aquestes dades sempre han estat públiques i ho continuen sent; també que el Govern ja ha iniciat unes accions consistents per a lluitar contra els fenòmens localitzats d'absentisme i d'abandonament dels estudis, abandonament que no es produeix ara, abandonament que ja es produïa en èpoques anteriors, però amb una diferència: que el Govern ara hi posa solucions.

I per tercer, també dir-los, pel que fa al primer punt, que el mateix conseller d'Educació ja ha encarregat al Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu una avaluació global del sistema de la formació professional que ha d'aportar elements importants i valuosos per impulsar la formació professional.

Per tant, en el primer punt entenem que el que es demana de cap manera, doncs, es correspon a la realitat i que

si escoltem les paraules que el mateix conseller, doncs, en la seva interpellació ja li va avançar, no entenem per què es demana.

Pel que fa al punt 2, dir que el Govern ha actuat ja en tres línies; vostès demanen campanyes de promoció i el Govern ha actuat ja en aquestes tres línies: per una part, doncs, les campanyes pròpies, que fa el mateix Govern i que apareixen en tots els mitjans de comunicació; els acords institucionals amb altres institucions per també adherir-se a aquestes campanyes, i després també s'ha intensificat, doncs, la presència en les fires sectorials i també en les fires centrades específicament en termes de formació professional. I jo em permeto recordar-li la Fira de la Formació Professional de Lleida, la de les Terres de l'Ebre, la de Girona, així com també la Fira de l'Estudiant del Bages, o també la visibilitat de la formació en el Saló Estudia. Per tant, entenem que el punt 2 és innecessari.

I pel que fa al punt tres, recordar-los també, doncs, que ja el 2005 el mateix departament va crear el Servei d'Orientació Professional, dependent de la Direcció General d'Ensenyaments Professionals, Artístics i Especialitzats, i això ha permès endegar un conjunt d'accions d'informació i orientació professional que han millorat l'afluència dels alumnes als mateixos estudis de formació professional.

Dir-los també que s'ha elaborat per primera vegada un estudi sistemàtic i rigorós sobre la inserció laboral dels titulars de formació professional, i, conjuntament amb el Consell General de Cambres de Comerç i el Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu, aquest serà un instrument poderós per difondre les oportunitats que brinda la formació professional.

Per tant, creiem que aquestes polítiques que el Govern de Catalunya ha engegat han fet palès que les actuacions han portat a un major nombre d'estudiants pel que fa a la formació professional, que la formació professional estigui més present en el dia a dia de la nostra societat. I, per tant, entenem que ni el punt 1, ni el 2, ni el 3 ens aporten res de nou.

Entenem que cal instar el Govern en allò que no fa, però no cal instar-lo que faci allò que ja està fent d'una manera exhaustiva. I, per tant, aquesta moció entenem que no ens reporta res de nou. I, per tant, nosaltres la rebutjarem.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats; per posicionar-me, per dir-los que no els votarem a favor aquesta moció que han presentat.

La diputada que m'ha precedit ho ha explicat exhaustivament, i, en tot cas, jo em centraré bàsicament en un

aspecte que es deriva, una miqueta, també, de la seva moció i que l'altre dia en la interpellació vostè en va fer esment en més d'una ocasió.

Vostè va dir que el Govern no es creia la formació professional, i crec que ho va dir en més d'una ocasió, i, per tant, ho argumentava de diferents maneres. Jo, en tot cas, em permetré, i amb brevetat, dir-li que, primera, creiem que el Govern es creu perfectament la formació professional, bàsicament perquè entenem, perquè entén, que és una bona oferta professionalitzadora –es va dir l'altre dia, crec: més del 70 per cent de l'alumnat troba feina en menys de sis mesos i la resta opta per seguir estudiant; per tant, ens sembla que optar per la formació professional és importantíssim–, dóna resposta a les necessitats del teixit productiu i de serveis del nostre país –per tant, això també ho avala–, i, a més a més, entenem que és una bona eina per afavorir l'equilibri territorial i estimula l'esperit emprenedor.

Però en tot cas, ja que vostè posava en dubte què s'havia fet, permeti-me-li dir que en tres anys, o en poc més de tres anys, el que ha fet el Govern de la Generalitat ha set incrementar l'oferta amb més de tres-cents grups nous, tres-centes famílies, setanta convenis a empreses per compartir l'oferta de formació professional; s'ha creat la formació professional a distància; s'ha creat o fomentat l'Institut Obert de Catalunya, on es fa la formació també a distància –hi ha una matrícula de l'ordre de 1.200 alumnes de formació professional–; s'ha creat l'oferta pública del règim d'ensenyaments especials d'esports –antigament n'hi havia tres, ara n'hi ha dotze–, i s'ha treballat en mesures flexibilitzadores en dos àmbits, bàsicament: a afavorir que la persona que treballa pugui accedir als diferents cicles formatius i també a facilitar el que se n'ha dit «les passerres» entre els diferents cicles formatius, entre les diferents famílies. I això entenem que és fonamental, perquè nosaltres sí que creiem en la formació al llarg de la vida, i, per tant, donem resposta bàsicament a aquests elements.

I també a un territorial. I vostè deu saber que últimament s'han aprovat aquí, s'han aprovat, mocions o propostes de resolució en la línia que ja feia el Govern de la Generalitat a fi que als territoris amb menys població o amb menys oferta de cicles formatius d'alguna manera es pogués facilitar a totes aquestes persones l'accés als diferents cicles formatius.

En definitiva, per aquest Govern, per l'anterior Govern, la formació professional era una eina estratègica, i com a eina estratègica bàsicament per trobar la relació amb els diferents agents que formen l'entorn local, l'entorn comarcal, l'entorn nacional, estatal, europeu i, si vol, fins i tot internacional. I bàsicament perquè creiem fermament que la formació professional facilita l'accés de tothom a la formació, i, bàsicament, a un tipus de formació flexible i integrada al llarg de tota la vida.

Per tant, en aquest sentit, jo li demanaria, bàsicament, que fossin rigorosos, que sabessin valorar el que ha fet el Govern de la Generalitat.

I, per altra part, finalment, ja com a anècdota, li recomano que es torni a llegir l'article aquest de l'economia, no?, «És l'economia, estúpid!», perquè crec que

el sentit que vostè ha interpretat no és ben bé el que pretenia l'autor.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyora Fortuny, la veritat és que l'haig de felicitar per l'entusiasme amb què defensa aquesta moció; un entusiasme que, després de llegir-la, per mi s'ha traduït en una gran decepció.

Dir-li que esperàvem alguna cosa més de la persona que ha estat durant molts anys dirigint la formació professional al departament i que, a més, sap perfectament quins són els seus forts i les seves debilitats, i en comptes d'això ens trobem amb una moció que, sincerament, li haig de dir que com a mínim jo la considero inconsistent. Una moció que podríem qualificar com un pla de promoció i màrqueting de la formació professional, que està molt bé, fer publicitat de la formació professional, però que la veritat és que no aporta cap novetat, ni aconseguirem avançar en la millora de la qualitat de la formació professional amb aquestes mesures.

El que això demostra és que la formació professional continua sent a Catalunya..., o continua faltant-li a Catalunya la necessitat de designar-la com a prioritat. No ho és ara, ni ho era abans. I avui, amb aquesta moció que vostè presenta, perdem novament una oportunitat d'impulsar l'acció del Govern per a la millora de la formació professional, que ha estat sempre la germana pobre de l'educació, ens uns moments en què la formació professional necessita impuls per consolidar-se com una opció de qualitat i guanyar de nou més prestigi, incrementar el nivell dels alumnes que la cursen –i, de fet, en alguna de les propostes que vostè planteja s'intueix que busca això–, en què detectem la massificació d'alguns cicles formatius que necessiten actualització i d'altres que estan saturats de demanda, a la mateixa vegada que, com vostè sap –perquè així ho denuncien directors d'escoles–, es tanquen injustificadament altres cicles formatius amb un alt nivell de preinscripció simplement perquè resulten massa cars de mantenir, i dediquen el seu pressupost a altres coses. Mentre que tots sabem que algunes escoles, en col·laboració amb empreses, han aconseguit prestigiar cicles formatius, adaptar-los a les necessitats de la producció, i que serien, en definitiva, bons exemples a imitar per l'Administració competent en aquesta matèria.

La veritat és que esperàvem de la seva moció alguna cosa més. Era una bona oportunitat per aprofitar i per fer un bon pla de mesures que impulsessin la formació professional a Catalunya, com un excel·lent sistema de promoció personal de joves, per avançar en el seu reconeixement social i, sobretot, aconseguir fites de qualitat referencials, en un moment en què és absolutament necessari. I, en comptes d'això, la veritat és que ens hem trobat amb una moció insubstancial, la veritat, no li veig

el sentit, en què tan sols demana una estadística, un control estadístic per saber exactament quins alumnes es matriculen, quins cursen aquesta formació professional, superen els cicles, i amb quins abandonaments. És simplement una estadística que ens aportarà poca llum en els objectius prioritaris de la formació professional.

Dir-li que davant això a nosaltres només ens queda abstenir-nos, amb la intenció que en un futur una nova proposta per part del Grup Popular avanci en aquestes millores, en aquest pla de mesures que permeti aconseguir les fites que hem buscat tots en la formació professional: més qualitat, més prestigi i, sobretot, més adaptació als sectors productius, que és el que s'està demanant. Com a mínim esperem que la moció contribueixi a la millora de la imatge d'aquests estudis, que sí que és cert que es parla de fer una certa publicitat d'aquests estudis, i aconseguir una millor atracció per part dels alumnes de la secundària, però la veritat és que poca cosa més. Atès això, el Grup Popular s'abstindrà en aquesta proposta.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Nosaltres, senyora Fortuny, coincidim en algunes de les coses que vostè pretenia dir o creiem que volia dir en l'anterior interpellació. Vostè ens va plantejar una interpellació molt ambiciosa per parlar de la posició estratègica de la formació professional, i en això crec que, i a més a més arran dels arguments dels diferents grups, hi podem coincidir tots clarament. Però, sincerament, després va fer una interpellació molt dispersa, en què parlava d'enquestes, de dades, d'estudis i una mica de tot i en què, com ara li deia la senyora Mejías, no es correspon tampoc, aquell objectiu que podem compartir, que crec que en algun moment podem arribar a posar-nos d'acord els diferents grups, sobre la necessitat de treballar per la formació professional, amb el que avui ens planteja la moció.

Li deia que coincidim perquè és veritat que cal que fem més esforços en la línia en què ja està treballant el departament, d'integrar la formació contínua, la formació ocupacional, el reciclatge en la formació professional, d'integrar tota aquesta formació per donar oferta vàlida i sortides vàlides; la complicitat i la coordinació tant amb el món productiu, amb el món de l'empresa, que és qui porta aquestes demandes, però també amb el món local, que pot ajudar a coordinar-les, com amb el repte de fer créixer els llocs de treball qualificats i de donar resposta a la demanda de llocs de treball qualificats que sens dubte la formació ocupacional pot donar.

És veritat que partim de força endarrere –ara li ho recordaven–: la formació professional ha estat malauradament, durant molts anys, a casa nostra, la germaneta petita, no sé si la pobra, però en tot cas sí que la germaneta petita del sistema educatiu, i és des de fa ben

poc que se l'està situant –i evidentment queda encara un llarg recorregut– al lloc que li pertoca.

I per això li dèiem que aleshores la moció que vostè ens presenta és una moció que demana informació i dades, que demana la promoció de la formació ocupacional, que creiem que a més a més totes tres coses s'estan fent, eixamplant el que ja hi havia fet i de forma, fins i tot, ad hoc. En el cas de la promoció, a més a més, li explicaven la presència de fires ad hoc, en fires i salons especialitzats, o fins i tot demanava orientació professional de la que a més a més es fa i, a més, en coordinació amb altres departaments.

Per tant, no ens sembla que, més enllà de coincidir en un objectiu que, com li dic, segurament és compartit entre tots els grups, puguem acabar recolzant els punts que ens proposa la moció.

D'altra banda, l'altre dia vostè li deia al senyor conseller que es parlava, en la resposta que li feia, com si el món hagués començat amb aquest Govern. I tenim la sensació, sincerament, sentint-la l'altre dia i avui, que vostè parla com si sense que vostès estiguin al Govern el món s'acabi, i tampoc ens sembla que aquest sigui l'extrem.

(Remor de veus.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputados, diputadas, apoyaremos la moción de CiU porque nos parece razonable exigir el estado de la matrícula de formación profesional y por todos los motivos que nos ha dicho nuestra diputada, porque es necesario también promocionar sus estudios que no están promocionados y porque son necesarios los programas de orientación profesional desde la ESO, a pesar de que, y sin embargo, creemos que se podría haber incidido mucho más en los problemas y en las insuficiencias de formación profesional, porque las tiene, y muchas, y sin embargo es importantísima para el desarrollo técnico y laboral de nuestro país.

En el Pleno del día 28 –haré yo mención a algunas cuestiones, ya que no se hacen en la moción–, el honorable conseller decía: «Cap noi, cap noia del nostre país ha d'acabar els seus estudis obligatoris sense comptar amb una perspectiva clara de continuïtat d'incorporació en el món del treball, acompanyada, perfectament coneguda i perfectament inserida.» Y nosotros nos preguntamos, señor conseller: ¿perspectiva clara de continuïtat al finalitzar la secundària obligatòria? ¿D'incorporació en el món del treball amb graduat o sense graduat? Honorable conseller, ¿quién orienta a los alumnos y alumnas de nuestra comunidad en la toma de decisiones y en la valoración de itinerarios personales y profesionales? ¿Quién y cómo se asesora sobre la continuidad de estudios o de inserción laboral al acabar la secundaria obligatoria? ¿Qué créditos o materias transversales contemplan la orientación como un derecho del alumno y una obligación del sistema educativo en Cataluña?

Permitame que se lo diga rotundo, honorable conseller: ninguno.

Su modelo educativo catalanista i d'esquerra –permitame la ironía–, su modelo educativo, repito, no orienta a los alumnos y alumnas de nuestra comunidad autónoma, no asesora ni a los alumnos ni a las familias sobre las diferentes opciones del sistema educativo postobligatorio, ni existen recursos curriculares específicos para llevar a cabo esa clara continuidad de la que usted habla, a excepción de la buena voluntad de algunos profesores, pero después de dieciséis años en un sistema educativo básico y obligatorio no podemos hablar de buenas voluntades; debemos hablar de derechos y obligaciones. Estamos, seguramente, ante el único modelo europeo que no tiene ni orientación personal ni profesional cuando más se necesita: al acabar la secundaria obligatoria.

Creo que estamos de acuerdo en que la formación profesional es una formación eminentemente práctica y profesionalizadora, dirigida al desarrollo de competencias personales y profesionales que permitan la inserción laboral. Si partimos de esta premisa, nos es difícil de entender la promoción desde su departamento en una formación práctica y profesionalizadora vía online. ¿Acaso hay una formación profesional solo de bases teóricas? Pero no, el ciclo de formación de grado superior de riesgos laborales se imparte vía online y tiene un carácter eminentemente práctico. ¿Acaso sea una característica –y vuelvo a la ironía– de su modelo catalanista i d'esqueres?

Consideramos que los estudios encargados por su departamento le aportan la información necesaria para conocer las causas y explicar y aplicar las medidas correctoras necesarias sobre los siguientes datos. Se los enumero.

Alumnos no graduados en secundaria obligatoria –titulación necesaria para hacer cualquier ciclo formativo de grado medio–: el 30 por ciento –media entre los dos ciclos.

Alumnos que inician un ciclo formativo y dejan de asistir a clase –por tanto, no tienen la titulación–: 30 por ciento.

Alumnos con titulación de ciclo formativo que están estudiando y trabajando. No podemos considerar la inserción directa de la formación específica recibida porque o están trabajando antes de la titulación de formación profesional o esta no satisface sus expectativas y, por lo tanto, su puesto de trabajo es transitorio. El 20,59 por ciento.

Alumnos con titulación de ciclo formativo que siguen estudiando. No podemos considerar que han cumplido el objetivo de formación profesional, que es la inserción laboral. Para ello, el ciclo formativo desde la perspec-

tiva más positiva ha sido un medio y no una finalidad. Falta de orientación adecuada. El 20,85 por ciento.

Alumnos con titulación de ciclo formativo que busca trabajo: el 4,55.

Alumnos con titulación de ciclo formativo y que se inserta laboralmente: 49,98 por ciento.

Como reflexión, si partimos del supuesto de la existencia de cien alumnos en cuarto de ESO, de los cuales no se gradúan el 30 por ciento, seguramente harán otra cosa pero inicialmente no pueden hacer ciclos formativos. De los aproximadamente 66 alumnos que nos quedan, supongamos que todos hacen ciclos formativos; hay un 30 por ciento que no tienen la titulación. Nos quedan aproximadamente 46 alumnos que acaban el ciclo formativo con la titulación de técnico o técnico superior, de los cuales solo trabajan en aquello que han estudiado el 50 por ciento, que corresponde aproximadamente a 23 alumnos. ¿Qué ha pasado, honorable conseller, con los 77 alumnos y alumnas...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...que no han podido formarse, o la formación no ha cumplido sus expectativas? ¿Cuántos?

Honorable conseller, no es obligatorio que la formación profesional sea catalanista i d'esquerra...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...con que sea profesional, señor conseller, tenemos bastante.

El president

Cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació aquesta moció.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 65 en contra i 12 abstencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de nou del vespre i dos minuts.